ΟΡΘΟΤΟΝΙΑ,

Seu

TRACTATVS DE TONIS IN lingua Græcanica,

Illius linguæ studiosis apprimè utilis;

Et in illorum usum in duos libros digestus;

Scriptus per R. F. *in sacra Theologia Baccalaureum,*

Et nunc secundùm in lucem editus.

LONDINI,
Excudebat AVG: MATHEVVS pro
Gulielmo Sheres. 1633.

MVSEVM
BRITAN
NICVM

REVERENDISSIMO
in Christo Patri ac Domino D.
IOHANNI WILLIAMS, Episcopo *Lincolniensi*, Regiæ Majestati à secretioribus consiliis,
χάεις καὶ εἰρήνη πληθυνθείη.

Amplissime Præsul,

EDidi ego, si placet, fœtum hunc ante sexennium, sed in usum & conspectum uniustantũ adolescentuli, tum Academici, ἀνεψιοῦ μου. Et edidi illum tunc, sic, ut ursa solet suum, parvulum, informem. Nuper duorum πολλῶν

 causâ,

causâ, partim verò & meâ (recreandi scilicet à graviorib⁹ studijs) lambi in formam, licèt non tam perfectam. Sic formatum verò videt fortè vir omni literatura insignis. Is suadet, ut iterũ lambam, exemplis instruam, instructum in lucem & conspectum omnium edam. Hinc (magni enim æstimo illius tam prestantis viri tum suasum, tum judicium) iterum iterúmq; totum lambo, exemplis instruo, eíque, quam potui, cùm appositissimis, tum selectissimis. Posterius verò eò libentiùs, ut, quemadmodum in sole ambulãtes, licèt non eâ causâ ambulent, tamen soleant colorari, ita pueri & adolescentuli hunc

hunc libellum pervolutãtes, etsi tantùm Orthotonię Græcæ ergô id faciant, tamen unâ etiam in ipsa lingua proficiant. Hoc autem dum præsto, video excrescere ulteriùs, quàm volebam: video, si pergerem sic omnia exemplis illustrare, scripturum me non, quod instituebam, κύκλιδάειον, sed κύκλον: video denique lectori me fore non mediocri tædio. Hinc reprimo me: undè licèt primò sim exemplis forsàn profusior, quàm alliqui vellent, posteà sum (præsertim in capitibus alioqui longioribus) parcior quàm fortasse aliqui cuperent.

Hæc ἀπολογίας loco, tum quòd τοιάδε scripserim, tum quòd πίως

Et quidem παπὶ ἐκ μέσου μα, non dubito, quin excusent. In totum verò fortasse non excusant, cùm præsertim et ætate πρεσβύτης, & munere πρεσβύτερος παιδὶ meditatus sim.

Hîc igitur, reverendissime antistes (ignosce audaciæ) tuum imploro patrocinium. Eò verò cõfidentiùs imploro, quia, quanquam cum laude summa διοικήσει tuæ præsides; tamen non ijsdem, quibus illa, terminis cõtinentur cogitationes tuæ: sed tu in sempiternã tui memoriam cogitas & alia, tu & scholastica cogitas, cogitas Academica; idque ita, ut non modò literarum Grecarum (quanquam & illarũ) sed etiam omnis bonæ literaturæ patronũ pub-

publicum te esse palàm profes-
sus sis. Quid enim aliud sibi vo-
luit singularis tua cura de Græ-
cæ linguæ cathedra apud Can-
tabrigienses professore egregio
ornanda? Quid aliud sibi volunt
reditus, quibus scholares, quibus
socij & nunc aluntur, & in om-
nem posteritatem alendi sunt, à
te donati, & in perpetuum con-
firmati? Quid bibliothecę mag-
nificentissimæ immensis sump-
tibus à te tùm extructæ, tum li-
bris omne genus exquisitissimis
magìs magísque ad hunc usque
diem instructæ? Denique quid
aliud sibi volunt et alia plurima,
quæ partim peregisti, partim in
mente, in manibus habes pera-
genda?

Quocircà, reverendissime in Christo Pater, dum lucubratiunculæ istæ prodeunt in lucem, hominúmque oculos, manus; authori, obsecro, sub alis tuis latere liceat. Vtcunque, Deus Opt. Max. te tantum Ecclesiæ suæ & lumen & columen sub alis suis diu conservet in terris, et tandem in æternum coronet in cœlis.

Amplitudini tuæ

devotissimus,

R. FRACKLIN.

CHA-

CHARISSIMO
meo amico & vicino,
Mro FRANCKLIN.

OPinor, me nihil omisisse eorum, quæ in scripto, quod mihi relegendum tradidisti, operâ meâ viderentur indigere: aut, si omisi, non ego accusandus, sed quæ ita me occupatum tenuerunt nuper, negotia, haud unius generis, ut isti tuo vix manum admovere, nisi horis subreptitijs, sinerent.

De scripto ipso, si vis, ut proferam

Quocircà, reverendissime in Christo Pater, dum lucubratiunculæ istæ prodeunt in lucem, hominúmque oculos, manus; authori, obsecro, sub alis tuis latere liceat. Vtcunque, Deus Opt. Max. te tantum Ecclesiæ suæ & lumen & columen sub alis suis diu conservet in terris, et tandem in æternum coronet in cœlis.

Amplitudini tuæ

devotissimus,

R. FRACKLIN.

CHA-

CHARISSIMO
meo amico & vicino,
Mro FRANCKLIN.

OPinor, me nihil omisisse eorum, quæ in scripto, quod mihi relegendum tradidisti, operâ meâ viderentur indigere: aut, si omisi, non ego accusandus, sed quæ ita me occupatum tenuerunt nuper, negotia, haud unius generis, ut isti tuo vix manum admovere, nisi horis subreptitijs, finerent.

De scripto ipso, si vis, ut proferam

ram sententiam meam, sic paucis habe: utile est, eruditum est, & ut in re suâ naturâ aliquantulùm perplexa, valdè perspicuum. Facili enim methodo, crebrisq; transitionibus hoc ubique obtines, ut non habeat vel fastidiosus lector, de quo conqueratur. Porrò in exemplis colligendis eum adhibuisti delectum, ut rarò cites aliquid ex præstantissimis auctoribus (Tales enim maximè tibi videntur esse familiares) quod non γνώμην aliquam insigniorem, aut admonitionem de re aliqua salubriorem in se contineat. Quòd si qui poëtarum Græcorum lectione, Homeri imprimis, delectentur (quales sunt quàm plurimi) ij, si me audient, tuum de to-

nis

nis libellum sibi primo quoque tempore comparabunt, quò illo, tanquam Ariadnes filo, in dialectorum vix meabili labyrintho dirigantur. Quod enim alij pro παρέργῳ habuêrunt, et obiter duntaxat attigêrunt, tu, ὡς ἔργον, excolendum tibi atque ornandum sumpsisti, non rejiciens in calcem alicujus libri, quæ de tonis dicenda habuisti, sed integrum de hoc argumento librum conficiens. Me librum tuum legendo nonnihil profeciſſe lubenter profiteor: & quod mihi profuit, alijs profuturum etiam confido. Quocirca doctiſſime amiciſſimèque vir, si hoc mihi concedis, ut aliqua apud te sim authoritate, ne dubites doctorum oculis dignum

dignum opus luce publica donare, quò lucerna tua non ſub modio diutiùs lateat, ſed luceat (ſicut par eſt) ſuper candelabrum. Septemb. 21. 1629.

Tui amantiſsimus

Joh. Boiſius.

GRA-

GRAVISSIMO VIRO
mihique amicissimo M^o
FRANCKLIN.

Clarissime vir,

QVantùm mihi licuit per negotia, quæ mihi incumbunt, quotidiana, legi diligenter hunc tuum fasciculum myrrhæ: quò manifestè monstras, te in illius linguæ peritia excellere, quam multi nunc dierũ ambiunt, pauci assequuntur. Ede bonis avibus hunc Minervæ tuæ fœtum, in se satis compendiosum, at fructu ingentem. Ede, aut ego te dicã & famæ tuæ deesse pariter & Reipùb. literariæ invidere.

Raptim à Trinitatis Collegio calendis Iunij 1629.

Tui amantissimus
Robert. Crittonus,
Græcæ linguæ Professor.

INTIMO MEO Amico & vicino Mro FRANCKLIN.

QVin prodi, tandem prodi : tua nota facultas
Cedro digna loqui, ſcribere digna cedro.
Eſt opus eximium, quod nunc facis : & tibi cuncta
Debebit grates reddere Graca cohors.
Sed tibi tractatus multi multò meliores,
Qui decorare queant pulpita, prela, ſcholas.
Sunt, ſunt, nota loquor ; timeis monumenta futuro
Quæ proſint ſeclo, talia, tanta dabis?
Pulpita cùm te jam plùs quàm ſex luſtra celebrem

Reddi-

Reddiderint, reddant prelâque te celebrem.
Te Christus plùs quàm duodena prole beavit:
Christicolas calami prole beato tui.
Cunctatus nimis es: tondenti candida barba
Cùm cadit, hoc dicit, Fac citó. Plura cupis?
Hoc Deus, hoc homo vult, hoc ille tuissimus: istoc
Maturè cunctis, quaso, labore place.

Tuissimus, inquam,

Robert. Kidsonus.

Lectori χαίρειν καὶ εὖ πράττειν.

Mnium linguarum, quæ unquam fuerunt, sunt, aut erunt, Græcam multò copiosissimam esse nemo, opinor, doctus dubitat. Ex omnibus tamen, quæ occurrunt in lingua tam copiosa, vocibus ne una quidem est (decem & septem si excipias) quin accentum suum, quo, quasi veste, induatur, habeat. Imò & ex illis ipsis (quas dixi) septendecem aliquæ aliquo in loco, aliqua in significatione tonum suum & habent & induunt. Sunt quidem nonnullæ, quæ, quanquam habeant tonum, quo vestiantur, suum; tamen eam in præcedentem dictionem inclinandi miram quandam habent inclinationem, eam scilicet, ut, nisi inclinent, pleræque plerumque eum prorsus amittant. Quæ verò tonum pictum

pictum & habent & retinent; illæ ipsæ (præsertim quæ variantur) non omnes semper habent eundem tonum, aut super syllabam eandem: sed nunc hunc, nunc illum, nunc super hanc, nunc super syllabam illam. Numeri, casus, modi, temporis, personæ varietas mirè variat & tonum & locum toni. Vtrumque etiam mirificè variat syllabarum quantitas, contractio, literæ vel syllabæ cùm adjectio per Prosthesin, Epenthesin, Paragogen, tum ablatio per Aphæresin, Syncopen, Apocopen. Denique ipsius dialecti, significationis varietas tonum, toni locum mirè variat.

Iam verò hæc omnia cùm ita se habeant, quæ voces nudæ relinquendæ sint, quæ vestiendæ, &, quæ vestiendæ sunt, quomodo & ubi, si quæris, hoc est, quod in hoc βιβλίῳ enucleare & quasi ad vivum resecare (quoad ejus fieri potuit, & in libello) conatus sum.

Causas si quæris, præcipuæ hæ sunt: Primò sæpiùs vidi non modò puerōs in schola Grammatica, sed & juvenes in Academia (vt non dicam viros) Græcam linguam alioqui admodum callentes, tamen in loquendo, præsertim scribendo, quod ad tonum attinet, fœdè hallucinari. Secundò, huic morbo

medicinam ut adhiberent, cùm multi calamo manum admoverint, omnes, quos mihi videre contigit, id sic præstitêrunt, ut, etsi eis gratias agam, & eorum operâ in hoc opere me adjutum esse non negem: tamen audacter affirmem, præstari id posse in permultis, etiam ad doctrinam quod attinet, multò perfectiùs, penè in omnibus ad intelligentiam & memoriam multò accommodatiùs.

Quid est igitur? Egóne jam tandem subtrahendo, addendo, meliùs componendo, aptiùs disponendo paravi tibi medicamina efficaciora? Sanè sunt, qui ita censent. Quid sentiant inter alios duo viri, Græcæ linguæ columnæ, hic per Academiam, vel potiùs hanc totam insulam, ille doctissimis suis in Chrysostomum annotationibus per totum Christianum orbem celeberrimus, ipse jam * vidisti

In Epistolis ipsorum præcedentibus.

Qualia, qualia sunt, nunc tibi in manibus sunt: si arrident, utere, fruere.

Dat. Elsworthiæ 13 Calendas Decemb. 1629.

Tuus R. F.

AD LECTOREM.

AD mare ſi neſcis, certò tibi quà ſit eundum,
Amnem quære, viæ dúxque ſit ille tuæ.
Græcos ritè tonos ſi neſcis pingere, parvum
Pingendi ritè hunc volve, revolve librum.
Ille quidem certus dux eſt, dux certus & iſte:
Tardè ille ad metam ducet, at iſte citó.
Iſte, tonus quando non eſt, quando eſt, ubi, qualis
Pingendus, plenè perſpicuéque docet.
Vtque tonos plenè doceat, docet & dialectos
Sic, ut & has unó ſcire labore queas.
Pleraq; et exemplis illuſtrat talibus, ipſam

Vt linguam juvet, ut mentem animúm-
que juvet.
Quid plura? Est liber hic perparvus mo-
le, sed ingens
Fructu: tu fructum carpe legendo li-
brum.

Per authoris * ἀνεψιὸν

Franciscum Hobman.

* *Licèt non illũ, qui primam scribendi ansam ei præbuit.*

SVMMA CAPITVM LIBRI PRIMI.

CAP. I.

ΟΡΘΟΤΟΝΙΑΣ definitio & partes.

CAP. 2.

Accentus quid sit, quæ ejus species, & in quas & quales cadant syllabas.

CAP. 3.

Accentus gravis quando pingatur, quando non.

CAP. 4.

Quæ dictiones tonum pictum habeant, & quæ ex se non habeant.

CAP. 5.

De dictionibus ex accidenti tonum pictum non habentibus.

CAP. 6.

De encliticæ vocis definitione, & de nominibus encliticis.

CAP. 7.

De encliticis pronominibus.

CAP. 8.

De verbis encliticis.

CAP. 9.

De encliticis adverbijs.

CAP. 10.

De encliticis conjunctionibus.

CAP. 11.

De vocum encliticarum accentus sui inclinatione.

CAP.

CAP. 12.

De encliticarum amissione accentus per non-inclinationem.

CAP. 13.

Accentuum ratio pro syllabarum quantitate.

CAP. 14.

Accentuum ratio in contractione.

CAP. 15.

Accentus ratio in voce, cui contigit Prosthesis.

CAP. 16.

Accentus ratio in vocabulo Epenthesin passo.

CAP. 17.

Accentus ratio in dictione Paragogen passa.

CAP. 18.

Accentus ratio in dictione passa Aphæresin.

CAP. 19.

Accentus ratio in voce Syncopen passa.

CAP. 20.

Accentus ratio in dictione, cui accidit Apocope.

SVM-

SVMMA CAPITVM LIBRI SECVNDI.

CAP. 1.

De accentibus articulorum.

CAP. 2.

Accentuum ratio in omnibus casibus cùm nominum substantivorum, tum quorumcunque adjectivorum, excepto recto singulari.

CAP. 3.

De accentu fœminini & neutrius generis in recto singulari adjectivorum omnium.

CAP. 4.

De accentu generis masculini in recto

cto singulari adjectivorum comparativi & superlativi gradus.

CAP. 5.

De accentu recti singularis in nominibus substantivis, & masculini recti in positivo gradu adjectivorum.

CAP. 6.

De accentibus pronominum.

CAP. 7.

Accentuum ratio in omnibus personis verborũ omnium, cùm simplicium tum compositorum, excepta secunda singulari in modo imperativo, & prima singulari in modis reliquis.

CAP. 8.

De accentu secundæ singularis modi imperativi, & primæ singularis reliquorum modorum in verbis simplicibus.

CAP. 9.

De accentu secundæ singularis modi impe-

imperativi, & primæ singularis modorum reliquorum in verbis compositis.

CAP. 10.

De accentibus temporum modi infinitivi in verbis omnibus tum simplicibus tum compositis.

CAP. 11.

De accentibus participiorum.

CAP. 12.

De accentibus præpositionum.

CAP. 13.

De accentibus adverbiorum.

CAP. 14.

De accentibus conjunctionum.

ΟΡΘΟΤΟΝΙΑΣ

Liber primus.

De natura & ratione accentus in genere.

CAPVT 1.

ΟΡΘΟΤΟΝΙΑΣ *definitio & partes.*

1 Ὀρθοτονία est prosodiæ pars de tonis seu accentibus.

2 Ὀρθοτονίας in lingua Græca partes duæ: una de natura & ratione accentus in genere; altera de tonis singularum orationis partium in specie.

CAPVT 2.

Accentus quid sit, qua ejus species, & in quæ

quas & quales cadant syllabæ.

Accentus est, quo syllaba in dictione elevatur aut deprimitur, [a] aut elevatur simul & deprimitur.

2 Est autem triplex: acutus, gravis, circumflexus.

3 Acutus ab imo obliquè ascendit instar sagittæ surgentis, ut ´.

4 Gravis à summo obliquè descendit instar sagittæ cadentis, ut `.

5 Circumflexus ex utroque compositus utrumque refert, perfectè quidem in lingua Latina, ut ^; ex parte etiam in Græca, ut ~.

6 Acutus elevat syllabam quam afficit, gravis deprimit, circumflexus [b] elevat pariter & deprimit,

7 Acutus cadit in [c] syllabam antepenultimam, penultimam & ultimam, ut in eleganti illo *Menandri* versiculo, Φθείρουσιν ἤθη χρηστὰ ὁμιλίαι κακαί. i. *Corrumpunt bonos mores colloquia prava.*

8 Circumflexus cadit tantùm in penultimam & ultimam: ut Hesiodus. τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν. i. *Ante virtutem dij sudorem posuerunt.*

[a] *Hoc per multi Grammatici omittunt, sed sine dubio perperam.*

[b] *Sic & Verzara & Sylburgius, & procul dubio rectè, quanquam tonum hunc nos Angli in pronuntiando vix aut assequimur, aut forsan possumus. assequi.*

[c] *In syllabam, inquam, licèt interdum quidem duntaxat (per signum vocalis rejectæ) subintellectam.*

Nota verò hic.

Vocem cum [d] enclitica compositam non haberi in ratione accentuum pro unica dictione, sed duabus. Sic nec τινὸς (cujuscunque) pro unica habetur, nec οὗ-τινα, ἄ-τινας, ὧ-τινι. *Vide hujus libri caput* 18.

[d] *Quæ voces sint encliticæ, vide caput* 6, 7, 8, 9, 10.

τινι (cuicunque) nec ὅτισι (quibuſcunque) nec τοῖσδε (his) ideóque nec (quod Poetæ pro eo per Paragogen dicunt) τοῖσδεσι, aut τοῖσδεσσι, aut ulla ejuſcemodi.

[a] De enclitico δε. vide c. 10. articulo 3.

9 Gravis in omnibus ſyllabis ſubintelligitur, quibus nec acutus inſidet, neque circumflexus: ùt in voce βατραχομυομαχία (ranarum & murium prælium) omnes ſyllabæ gravantur præter χι.

10 Vocabulum in ultima ſyllaba tonum ſuum pictum habens, non circumflexum, naturâ illam acuit.

11 Vocabulum, in ultima ſyllaba acutum, appellatur ὀξύτονον, acutitonum. Acutum in penultima dicitur παροξύτονον, καὶ βαρύτονον, penacutum & gravitonum. Acutum in antepenultima vocatur προπαροξύτονον καὶ βαρύτονον, antepenacutum & gravitonum.

12 Vocabulum verò in ultima ſyllaba circumflexum, vocatur περισπώμενον. Circumflexum in penultima dicitur περισπώμενον καὶ βαρύτονον.

13 Acutus & gravis cadunt in ſyllabam brevem & longam: ùt

Phocylides. Λαὸς πυρὶ καὶ ἀνέμῳ καὶ ὕδατι πάντα πέφυκε. i. *Populus, igniſque & aqua ſunt omnia ejuſmodi, ut non poſſint contineri.*

14 Circumflexus cadit duntaxat in ſyllabam naturâ longam.

Hîc verò duo nota.

Primò nota.

Syllabam eſſe naturâ longam, quæ in ſe complectitur

vel

[a] *In ratione accentuum sunt diphthongi breves. Vid. c. 13. in nota generali 1.*

vel { [a] Diphthongum longam.
Longam vocalem.
Vocalem communem (ut *a, ι,* vel *υ,*) aut { sine positione / (si & positione) non sola positione } } productam.

Nota secundò.

Quare vocalis communis vel extra positionem in aliquibus dictionibus semper producatur, vel in positione non solâ positione longa censenda sit, ex optimo magistro usu eam circumflectente intelligi. Hinc usu duce alpha in μᾶλλον, πρᾶγμα, πρᾶξις circumflectimus, cùm in ἄλλον, πάγμα, πάξις non circumflectamus.

CAPVT 3.

Accentus gravis quando pingatur, quando non.

1 ACcentus gravis nunquam pingitur, nisi in syllaba ultima, nec in ultima, nisi quando acutus in eam cadens vertitur in gravem.

2 Omnis autem acutus finalis (exceptis tantùm tribus locis) vertitur in gravem: ut *quinquies in illo uno Theognidis hexametro,*

Οὐδὲν θαυμαστὸν, Πολυπαίδη δὲ ἔδεξε γὰρ ὁ Ζεὺς, &c. i. *Nihil mirum, Polypæda (si non placeam omnibus) Neque enim Iupiter, &c.*

3 Excipiuntur verò (ùt dixi) tres loci: quippe in quorum singulis acutus finalis remanet non conversus in gravem.

4 Primus locus est membri aut periodi finis: ùt αὐτός. αὐτόν. Πᾶς γὰρ ἦς; Pythagoras. ——— Πάντων δὲ μάλιστ' αἰσχύνεο σαυτόν. i. *Reverere verò supra omnes teipsum*, i. *conscientiam tuam.*

5 Secundus locus est ante [a] encliticam in eodem membro, aut periodo eadem non retinentem accentum suum: ut ἄδικόν ἐστι. Diphilus. Βίβλιον ἄδικόν ἐστιν ἐν θνητῷ βίῳ. i. *Nihil firmum est in mortali vita.*

[a] *De encliticis vide c. 6. & 8.*

Sed dixi, non retinentem. Nam si enclitica tonum retineat, tum acutus in eadem sententia eam præcedens vertitur in gravem: ùt κακός εἰ.

Epictetus, si Stobæo credimus Εἰ βέλει ἀγαθὸς εἶναι, πρῶτον πίστευσον, ὅτι κακός εἶ. i. *Si vis esse bonus, primò crede, quòd es malus.* *De enclitico vide c. 8.*

6 Tertius locus est in interrogativo τίς & τί: ùt Theognis & Solon. ——Τίς ἂν χορτάσειεν ἅπαντας; i. *Quis satiaverit omnes?* Pindarus. Pyth. idyl. 8. Τί δὲ τις, τί δ' οὔτις; Σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωποι. i. *Quid verò est aliquis, quid nullus? Umbræ somnium homines.*

CAPVT 4.

Quæ dictiones tonum pictum habeant, & quæ ex se non habeant.

1 RElIqua præcepta de accentibus in genere

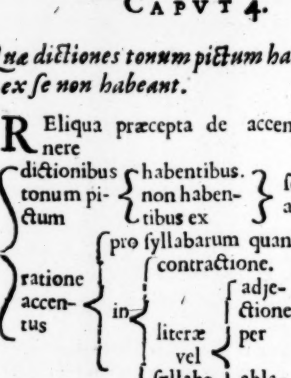

a *Possevin. recenset tantum 12, Bailius tantùm 13, & inter illas unã (nempe τοῦ) quæ in harum numero reponi non debet. Vide exemplum ejus capite 9.*

2 Vna dictio, quotcunque in se syllabas complectatur, unum tantùm accentum pictum habet, nisi & secundus ei ab enclitica proximè sequente appingatur.

3 Omnis verò dictio unum habet accentum pictum, exceptis septemdecem, quæ ex se nullum habent, & alijs quibusdam, quæ ex accidenti habent nullum

4 a Septemdecem, inquam, ex se (id est, suum) tonum pictum nullum habent: videlicet in Articulo quinque, in Præpositione sex, in Adverbio tres, in Conjunctione duæ, & præterea una, quæ modò est adverbium, modò conjunctio.

5 In Articulo, inquam, quinque, videlicet ὁ, ἡ, οἱ,

οἱ, αἱ, & ἁ Doricum tum pro ἥ, tum pro τά.

Exempla.

Ὁ.

Phocylides Ἀμφότεροι κλῶπες, καὶ ὁ δεξαμένῳ καὶ ὁ κλέψας. i. *Ambo fures, tum qui recepit, tum qui furripuit.*

Ἡ.

Hesiodus. Ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ συμφράσσαντι κακίστη. i. *Malum verò consilium consultori pessimum.*

Οἱ.

Homer. Odyss. ζ. Οἱ πλέονες κακίους πατρὸς δὲ τε παῦροι ἀρείους. i. *Plurimi patre deteriores, meliores pauci.*

Αἱ.

Arist. in Ethic. Αἱ μὲν ἀρεταὶ προαιρέσεις τινές, ἢ οὐκ ἄνευ προαιρέσεως. i. *Virtutes sunt quædam electiones, aut non sine electione.*

Α᾽ pro ἥ.

Euripid. in Hercu. furen. Α᾽ δ᾽ ἀρετὰ βαίνει διὰ μοχθῶν. i. *Virtus incedit per labores.*

[a] *Dorice pro μόχθων. Vid. lib. 2. c. 5. Sect. 1. artic. 5.*

Α᾽ pro τά.

Archytas Pythagoræus. Τῶν ἀγαθῶν ἃ μὲν αὐτὰ δῶρα δ᾽ αὐτὰ αἱρετά, ἃ δὲ δ᾽ ἕτερον. i. *Bonorum hæc quidem sunt ipsa propter se eligenda, illa verò propter aliud.*

Duntaxat hîc { excipiendum. / notandum. } est partim

Excipe primò.

Quòd cùm usurpantur pro εἴθε, αὖτι, ἔτοι, αὖ του

ſine μὴν vel δὲ, tonum ſuum habent.

Homer. Il. α. —— ἣ γὰρ ἵκανε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. i. *Hic enim venit ad celeres naves Achivorũ.*

Excipe ſecundo.

Quòd ὅ, cùm neutraliter uſurpatur pro τοῦτο, veſtitur etiam tono ſuo.

Il. χ. Πάτροκλον κλαίωμεν· ὃ γὰρ γέρας ὀφρ' ἀνύοντων. i. *Patroclum deploremus. Hoc enim decus (ſeu hic honor) eſt defunctorum.*

Sed tum eſt neutrum genus articuli præpoſitivi per Aphæreſin literæ τ.

Nota.

Ὅ accentu indutum ſonare etiam interdum *quod*, interdum (ùt Il. α.) *qui*, interdum (ùt Il. π.) *quia*. Sed in nulla harum omnium ſignificationum eſt articulus præpoſitivus, quo de nunc agitur. Sed in prima eſt neutrum genus articuli ſubjunctivi; in ſecunda eſt ejuſdem maſculinum genus per Apocopen literæ ς; in tertia eſt conjunctio pro [a]ὅτι per Apocopen ſyllabæ τι. *Vide c. 20.*

6 In Præpoſitione etiam (ùt dixi) quibus tonus ſuus nullus eſt, ſex ſunt, nimirum εἰς, ὲκ, ἐν, & ἐξ, Atticum pro εἰς, ἐξ ante vocalem pro ἐκ, εἰν Poeticum pro ἐν.

Exempla.

Εἰς. Phocylides. Ἄστεγον εἰς ὅικον ἀξεαι, καὶ τυφλὸν ὁδήγει. i *Tecto deſtitutum in ædes recipito, cæcúmque manu ducito.*

Ἐκ. Theognis. Οὔτι γὰρ ὲκ σιάλης ῥόδα φύεται, ἠθ' ὑάκιν-

ὐάκινθος. i. *Neque enim ex squilla nascuntur rosæ, neq; hyacinthus.*

Idem. Ε'ν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετὴ ἔστι. i. *Iustitia in se se virtutes continet omnes.* Ε'ν.

Phocylides. Τὸ ξίφος ἀμφίζωσαι μὴ πρὸς φόνον, ἀλλ' ὑπὲρ ἀμυναν i. *Gladio accingere non ad occidendum, sed ad defendendum.* Ε'ς.

Idem. Ἐργάζου μοχθῶν, ὡς ἐξ ἰδίων βιοτεύσῃς. i. *Operare & labora, ut ex proprio vivas.* Ε'ξ.

Theocritus Idyl. 16. Ὄφελες καὶ εἰν Ἀΐδαο καχευμολπὸς ἐσθλὸς ἀκούσῃς. i. *Vt etiam post mortem bonus prædiceris.* Εἰν.

Duntaxat excipe.

Quòd ἐξ in fine versus, ùt & periodi induitur tono.

Theocr. Idyl. 25. ——— Οὐ σέ γα φημὶ κακῶν [a] ἔξ. Ἐμμεναι. i. *Non te ex malis natum esse statuo.* [a] *Sic habetur in plerisq; codicibus.*

7 In adverbio etiam voces tales tres sunt, scilicet ὅς, & pro ὅ ante vocalem tenuem ὅκ, ante aspiratam ὅχ.

Exempla.

Phocylides. Οὐ φθονέει μείων πολὺ χρείοσσιν ἠλίου αὐγαῖς. i. *Non invidet luna solis radijs, licèt suis sint multò præstantiores.* Οὐ.

Odyss. ϖ ——— Θεόθεν δ' οὐκ ἔστ' ἀλέασθαι. i. *Fieri non potest, ut quis fugiat à Deo.* Οὐκ.

Odyss. χ. Οὐ θέμις ἐστὶν κλαυθμοῖσιν ἐπ' ἀνδράσιν ἐυχετάασθαι i. *Non est fas interremptis viris insultare.* Οὐχ.

Duntaxat hîc excipiendum est { Primò. Secundò.

Excipe igitur primò,

Quòd ante punctum ἑ plerumque tonum induit: ut sæpenumerò apud Platonem, Πῶς ἔχει; *Quid agit?*

[a] *Semper inquit Possenius Non vellé.*

Sed dixi *plerumque*. Nam [a] non semper.

Epictetus. Νόσος σώματός ἐστιν ἐμπόδιον, προαιρέσεως δὲ ἑαυτῆ. Χώλανσις σκέλους ἔστιν ἐμπόδιον, προαιρέσεως δὲ ἔ. i. *Morbus corporis est impedimentum; electionis verò non est, nisi ipsa velit. Claudicatio pedis est impedimentum, electionis verò non item.*

Secundò excipe,

Quòd ante punctum plerumque etiam habent tonum suum ἐκ & ἐχ.

Theocr. Idyl. 4. Οὐκ ἄλλ' Αἴγων. i. *Non: verùm Ægonis.*

8 In conjunctione item sunt, ut dixi, duæ: nimirùm εἰ, & Doricum αἰ pro εἰ.

Exempla.

Εἰ. Phocylides. Εἰ δέ τις ἔ δεδάηκε τέχνιν, σκάπτοιτο ἀκάλλη. i. *Si quis artem non didicerit, fodiat ligone.*

Αἰ. Archytas Pythagoræus. Ὃ ἔχων τιὼ ὄψιν, αἰ μὴ ἔχει φῶς, ἐκ ὄψεται. i. *Qui visum habet si lucem non habeat, non videbit.*

9 Præterea una vox est tono suo picto carens, quæ

quæ est modò adverbium, modò conjunctio; scilicet ὡς.

Exempla.

Odyss. ϛ. Ὡς αἰεὶ τὸ ὁμοῖον ἄγει θεὸς εἰς τὸ ὁμοῖον. i. *ut semper similem ducit Deus ad similem.* Ὡς adverbium.

Pythagoras. —— Γνῶθι μὲν ὡς θνητὸν πάντας ἔπεσθαι. i. *Scito quidem, quòd omnibus destinatum est mori.* Ὡς conjunctio.

Duntaxat de ὡς adverbio excipe primò,

Quòd, cùm immediatè præponitur puncto, sortitur tonum pictum: ùt Il. γ. πέλεκυς ὡς, *tanquam securis.* Il. ο. κύων ὡς, *tanquam canis.*

Secundò,

Quòd idem etiam facit, cùm usurpatur pro ὥστε, sic.

Odyss. ω. Ὡς εἰπὼν ὄτρυνε πάρ' Ἀθήνην μεμαυῖαν Ἀθήνη. i. *Sic locutus Minervam currentem (ut aiunt) incitavit.*

Caput V.

De dictionibus ex accidenti tonum pictum nullum habentibus.

1 EX accidenti dictio accentum suum pictum nullum habet, cùm eum vel prorsus amisit, vel in præcedentem dictionem inclinavit.

2 Prorsus autem amittit vox accentum suum pictum vel ex compositione, vel ex Aphæresi, vel ex Apocope, vel (enclitica cùm sit) ex non inclinatione.

3 Ad compositionem quod attinet, cum ex duabus aut pluribus vocibus per compositionem una fit, omnium, præterquam unius, tonus pictus prorsùs amittitur; quia uni voci[a] unus tantùm est suus & proprius, ùt χεῖρ, χαπαχεῖρ· καλὸς καὶ ἀγαθὸς, καλοκἀγαθός.

[a] *Vid. c. 4. Artic. 2.*

Menander. Τὸ γὰρ κατασχεῖν ὅστις ἐστὶν ὀργὴν πόνος. i. *Iram enim continere labor est.*

4 Quomodò ex Aphæresi dictiones tonum suum pictum prorsus amittant, vide caput 18 in exceptione à duabus prioribus regulis.

[b] *Extraordinariè quidē et aliæ, vid. c. 18. regula 2. exceptione 1.*

5 Quomodò ex Apocope, vide caput 20 in regula prima.

6 Per non-inclinationem prorsus amittunt tonum suum pictum, ùt & [b] ordinariè inclinant solæ encliticæ: de quibus in capitibus nunc sequentibus.

Cap.

CAPVT 6.

De enclitica vocis definitione & de nominibus encliticis.

1 ENclitica vox est, quæ tonum suum pictum in præcedentis dictionis syllabam ultimam inclinat, illam acuens; aut suo prorsus amisso, illa si per se acuatur, etiam in contextu orationis [a] ut non gravetur, sed acuatur, efficit: ùt ὄνθγραμμά ὅτι, *inscriptio est*: ὁδός ὅτι, *via est*.

[a] *Alioqui gravanda. Vid. c. 3. artic. 2. 5.*

Plutarchus. Ἀνάχαρσις ἐρωτηθεὶς πῶς ἂν τις μὴ μεθύσκοιτο, Εἰ, φησιν, ὁρῴη τοὺς μεθύσκοντας, ὅ ἰα ποιοῦσιν. i. *Anacharsis interrogatus, quomodo quis ebrietatem fugeret, Si, inquit, videat, qualia ebrij faciant.*

Hìc φησὶν in εἰ inclinat suum, illam acuens: πῆς, prorsus amittens suum, efficit, ut ἂν in sermonis contextu non gravetur, sed acuatur.

[b] *In omnibus partib⁹ orationis inquit Varennius, præterquam in participijs & articulis.*

2 Voces encliticæ sunt [b] vel in
- Nomine.
- Pronomine.
- Verbo.
- Adverbio.
- Conjunctione.

3 In nomine voces encliticæ sunt
1. πῆς, πῶ indefinita
2. Omnes utriusque casus per numeros omnes: ùt τινὸς, τινὶ, τινὰ, τινὲ, τινοῖν, τινὲς, τινῶν, τοί.
3. pro τινὸς Atticum τεῦ, Dor. τοῦ etiam extra compositionẽ cum articulo subjunctivo.
4. pro τινὶ Dor. τῷ
5. in compositione τίῳ, τέων, &c.

[c] *Non recte. Nam non in præpositione.*

[c] *Vt* ὅτεῳ, ὅτεων. *Vid. c. 13. regul. 1. una cum nota in eadem.*

Exempla

Exempla aliquot

Τίς.

Hesiodus. Δώτῃ μὲν τίς ἔδωκεν, ἀδώτῃ δ' οὔτις ἔδωκε. i. *Danti quis dedit, non danti nemo dedit.*

Τί.

Pythagoras. ——— Ψεύδεος δ' ἰὼν ἐπί τι λέγηται, Πρᾴως ἴσχε. i. *Si quid mendacij dicatur, patienter feras.*

Τινά.

Theognis. Οὔτέ τινα προὔδωκα φίλον κῆ πιστὸν ἑταῖον. i. *Neque quenquam prodidi amicum & fidelem socium.*

Τοῦ.

Aristoteles. Σφόδρα τις, *Vide hoc exemplum capite* 11. *nota* 2. *gradu* 4.

Τεοῦ.

Odyss. τ. Ὡς τέ τεοῦ ἢ ξεινῆος ἀμύμονος. i. *Tanquam alicujus vel inculpati regis.*

Τῷ.

Theognis. Οὐδέ τῳ ἀνθρώπων παραγίνεται, ὅσσ' ἐθέλῃσι i. *Neque cuiquam hominum contingunt, quæcunq; velit.*

Τινέ.

Theocr. Idyl. 12. Δοιὼ δή τινε τώδε μετ' ἀμφοτέροισι γεγένθων. i. *Duo quidem hi invicem juncti fuerunt.*

CAPVT

CAPVT 7.

De encliticis pronominibus.

1 EN pronomine dictiones encliticæ sunt in primitivo { primo. secundo. tertio.

2 In pronomine primitivo primo encliticæ voces sunt μού, μοὶ, μὲ, & Doricum μεύ pro μού.

Exempla.

Μοῦ.

Homerus in Batrachom. Οὐκ ἄν μυ χθαμαλὴν ἀμείνων ἥδε καλίσε. i. *Non iuſſes, peßime, ſuper terram me ſuperior.*

Μοί.

Theogn. Μή μοι ἀνὴρ εἴη γλώσσῃ φίλος, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ. i. *Ne quis mihi verbo ſit amicus, verùm etiam & facto.*

Μέ.

Idem. Ἢ * με φίλει καθαρὸν διὰ θυμὸν νόον, ἢ ἀπόειπών. Ἐχθαίρ. i. *Aut me ſincerè ama, aut erga abnegatum gere te inimicè.*

Μεύ.

Theocrit. Idyl. 2. Φράζεό μεύ τὰ ἔρωθ', ὅθεν ἵκατο, πόντια σελάνα. i. *Dic meum amorem, unde venerit, veneranda luna.*

* *Pronomen igitur etiam poſt conjunctionem diſjunctivam ſe habet encliticè. poſtelius negat: ſed non recte.*

3 In

3 In pronomine primitivo ſecundo encliticæ dictiones

ſunt
- 1 σοῦ. σοὶ. σὲ.
- 2 Ionicum σέο pro σοῦ.
- 3 Dorica τοῦ, τεῦ pro σοῦ. τοὶ, τὶν pro σοί. τύ [a] apototon pro σοῦ. σοῖ. σέ.

[a] *Nam ὺ in recto caſu non eſt encliticum: ſic nec τύ pro σύ. Vid. c. 20. reg. 1. exceptione 2.*

Exempla aliquot.

Σοῦ.

Rom. cap. 8. *v.* 36. ὐτ & Septuaginta in Pſalm. Ἕνεκά [b] σε θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν. i. *Tua cauſa morti tradimur totum diem.*

[b] *Pronomen poſt ἕνεκα inclinare negant poſſelius, Bailius, Caninius, &c. Sed errare omnes demonſtrat hoc exemplum.*

Σοί.

Theognis. Ἀμφ' ἀρετῇ τείσῃ, καί σοι τὸ δίκαιον φίλ' ἔσῳ. i. *Virtutem ſectare, tibique juſta cordi ſunto.*

Σέ.

Euripides. Πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε τοῖς κρατοῦσί σε. i. *Contra ſtimulos eorum qui tibi imperant, ne calcitres.*

Σέο.

Theognis. Πῶς δ' σεο, Κρονίδη, τολμᾷ νόος ἄνδρας ἀλιτροὺς. Ἐν ταὐτῇ μοίρᾳ τόν τε δίκαιον ἔχειν; i. *Quomodò vero Iupiter, audet tua mens (i. audes tu, periphraſis) eodem loco injuſtos & juſtos habere?*

Τεῦ.

Τεῦ.

Theocr. Idyl. 5. Οὔ τεὺ ταὶ σύεγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας. i. *Comates non clam furripuit fiſtulam tuam.*

Τοί.

Il. α. Καί ποτέ τοι τεῖς τύνα παρέστεται ἀγλαὰ δῶρα. i. *Et aliquādo tibi ter tot aderunt ſplēdida dona.*

Τίν.

Theocr. —— Τί Ν* τιν, εἰ κωπίλαι εἰμές; i. *Quid ad te, ſi garrulæ ſumus?*

* *Sic habetur in pleriſque codicibus.*

Τὺ pro σοῦ vel σοί.

Idem. —— Τέρας κέ τυ θυμὸν ἀπύξαι. i. *Portentum animum tuum percelleret.*

Τὺ pro σέ.

Idem. Εἴθ' ἦ μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω. i. *Vtinam mihi eſſet curvum pedem, quo te percuterem.*

4 In tertio pronomine primitivo encliticæ voces

ſunt in numero

- ſingulari
  - 1 { τέ. / τοί. / τέ. }
  - 2 Doricæ { δί pro τέ. / μίν / νίν } pro τέ.
- duali { σφέ. / & tum { σφωέ / σφωώ } pro σφέ. }
- plurali
  - 1 { σφισί. / σφισίν. }
  - 2 Ionicæ { σφὶ pro σφισί. / σφὶν pro σφισίν. }
  - 3 Ionica vox σφέας.
  - 4 Doricæ { ψέ / μὶν / νὶν } pro σφᾶς.

Exemplo

Exempla aliquot.

Οἳ.

Theognis. ——— Κακὸν δέ' ὅτι ἐδὲν ἔοικα. i. *Malum verò illi (scilicet egestati) nullum simile.*

Εἳ.

Hesiod. Καί νυ πάγ' αὖκ' ἐθέλῃ, ὅπιδ' ἔρκατοι, ἐδὲ ἑλήθει. i. *Et hac, si velit, videt (Deus scilicet) neque eum latet.*

Μίν.

Herodotus in Polymnia. Βασιλῆα μὲν ἀπέδειξεν. i. *Regem eum renuntiavit, scilicet Darius Xerxem.*

Νίν.

Theognis. Τίσαί νιν φεύγοντα μηδεμίαν δίκην. i. *Vlciscere eum, ratione nulla reddita.*

Σφέ.

Theocr. Idyl. 15. Πότνι' Ἀθηναία, ποῖαί σφ' ἐπόησαν ἔριδοι; i. *Veneranda Minerva, quales lanificae ea elaborârunt.*

Σφισί.

Idem Idyl. 22. Ἔνθα πολὺς σφισι μόχθος ἐπίζαμενὸς περ ἐόντων ἀπύχθη. i. *Ibi magnus ipsis labor annitentibus fuit.*

Σφίν.

Theognis. Ὡς σφιν ἐπ' ἐργοισιν πίστις ἔτ' ἐδραία i. *Vt nulla amplius ipsis in factis fides.*

Ψέ.

Theocr. Idyl. 34. Ἦ πού ψε κρύβδην τὰ ποδέωνες ἐκ πάσας ἀμέλγως; i. *Num alicubi eas clam vesperè omnes mulges?*

CAP.

CAPVT 8.

De verbis encliticis.

IN verbo voces encliticæ sunt
1 illæ { εἰμὶ, sum. φημὶ, dico.
2 eorundem verborum cæteræ personæ omnes præsentis indicativi simplices, excepta secunda singulari, & Ionico ἔασι pro εἰσί.
3 in secunda singulari verbi εἰμὶ { εἶ, licèt non εἶς. ἐσσὶ Poëticum pro εἶ.

* *Bailius ait* εἶ *θεωρούμενον non esse encliticum, sed* εἶς *(saltem* εἶ*) cum accentu acuto. Sanè nimis acutè. Nam ubi unquam legit ille aut* εἶς, *aut* εἶς *inclinans? ubi aut* εἶς *aut* εἶ *(pro* εἶς*) cum accentu acuto?*

Exèmpla aliquot.

Εἰμί.

Diphilus. Ἄνθρωπός εἰμι. Τοῦτο δ' αὐτὸ τῷ ζῴῳ φέρουσιν μεγίστων εἰς τὸ λυπεῖσθαι φέρει. i. *Homo sum. Hoc autem ipsum vitæ maximam dolendi causam affert.*

Εἶ.

Poëta. Αἵματός εἰ ἀγαθοῖο. i. *Ex sanguine es bono.*

Ἐσσί.

Iliad. α. Εἰ μάλα καρτερός ἐσσι, θεός τις σοὶ τόγ' ἔδωκε. i. *Si valdè robustus sis, Deus tibi hoc dedit.*

Ἐστί.

Aristot. in Categorijs. Τοῦτο ἔστι χείρονι καὶ μᾶλλον. i. *Hoc est pejore melius.*

Ἐστὶ

Ἐ'ντι Doricum pro ἔστι.

Theages Pythagoræus. Ἀ'ρχὲ κ' αἰτία, κ' χαιρὸν ἐντι τᾶς ἀνθρωπίνας εὐδαιμονίας ἔσσι θείων ὄπι-γνωσις. i. *Principium et causa & worna humanæ beatitudinis est rerum divinarum cognitio.*

Εἰσί.

Xenophon 4. ἔσσι ἀπομνημ. Οὐκοῦν οἵ γε δίκαια ποιοῦντες δίκαιοί εἰσι; Τίνες γὰρ ἄλλοι; ἔφη. i. *An igitur qui justa faciunt, justi sunt? Quinam enim alij? inquit.*

Φησί.

Lucianus. Η' καλή, φησι, λαβέτω. i. *pulchra, inquit, capiat.*

Φασί.

Vocis φασὶ vide exemplum capite 11, in tertio gradu capacitatis.

CAPVT 9.

De enclitieis adverbijs.

IN adverbio enclitica sunt, cum indefinitè sumuntur,

hæc, nimirum

- πότε, aliquando, unquam.
- ποθί, aliquando, alicubi.
- ποῦ, alicubi, circiter, &c.
- πῶς, aliquantum, aliquo modo, forté.
- πῶ, aliquatenus, quodámodo, alicúde, unquã, dũ.
- πῆ, quodammodo, alicubi, aliquó.
- ποῖ, alicubi, aliquò, aliquo modo.

Dorica:
- πόκα pro ποτί.
- πᾶ pro πῆ.

Ionica:
- κῶς pro πῶς.
- κοῦ pro ποῦ.

Exempla

Exempla aliquot.

Ποτέ.

Pythagor. ——— Πρήξῃς δ' αἰσχρόν ποτε μήτε μετ' ἄλλων, Μήτ' ἰδίῃ. i. *Neq; cum alio unquam turpe quid agas; Neq; ſolus.*

Ποθί.

Il. α. Τειπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν, αἴκέ ποθι Ζεὺς, &c. i. *Tripliciter quadruplicitérq; compenſabimus, ſi quando Iupiter, &c.*

Ποῦ.

Il. ο. Εἴ πού τε Τρώων ἐξαλάμενος ἄνδρα βάλῃσι. i. *O ſi quem Troïm exiliens ferias!*

Πῶς.

Phocylid. Μὴ μείνῃς ἄγαμος, μή πως νώνυμος ὄλῃαι. i. *Ne maneas cælebs, ne ſine nomine moriaris.*

Πῶ.

Idem. Οὐ γάρ πω δυνατόν τὸ τετυγμένον εἶναι ἄτυκτον. i. *Non enim ullo modo, quod factum eſt, fieri poteſt infectum.*

Πῇ.

Homerus. ——— Οὐδέ πῃ εἶχεν Ἀμπνεῦσαι. ——— i. *Neque ullo modo poterat reſpirare.*

Ποῖ.

Xen. ἐπεὶ Κύρ. παιδ. α. Ἐν Πέρσαις νόμος ὅδε φιλεῖν συγγενεῖς,

συσχεῖς, ὅταν γε ἴδωσιν ἀλλήλους διὰ χρόνου ἀπίωσί * ποτ' ἀλλήλων. i. *Perse propinquos osculari solent, cùm post aliquod tempus se mutuò viderint, aut à se invicem aliquò discesserint.*

*Quomodo verò inclinat, si (quod vult Bailius) non habet accentū quem inclinet? v.p.6. in marg.

Πόκα.

Theocr. Idyl. 5. ——— Οὐ ποκ' ἐόντα Παῖδ' ἔτ' ἐγὼν ἐδίδασκον. ——— *Quem olim adhuc puerum ego docebam.* Quem

Κῶς.

Tyrtæus. Οὐ γάρ κως θανάτου γε φυγεῖν εἱμαρμένον ὄτιν. i. *Neque enim in fatis est, ut quis mortem ullo pacto effugiat.*

Κοῦ.

Herodotus in Polym. Ἐπίσταταί κου πάντες. i. *Nōsti quodammodo omnes.*

Nota verò.

Illa verba in initio capitis *cùm indefinitè sumuntur.* Nam Enclitica quidem sunt, cùm indefinitè usurpantur: cùm autem interrogativè, non sunt Enclitica.

CAP.

CAPVT 10.

De Encliticis conjunctionibus.

Onjunctiones Encliticæ ſunt

1 { τέ. / κέ. / κέν pro κέ. / Doricum κά pro κέ.

Τέ.

Heſiod. Μηδ' ἀναβάλλεσθαι ἐς τ' αὔριον, ἐς τ' ἔνηθον. i. *Ne differas inque craſtinum, inque perendinum.*

Κέ.

Il. α. Ὅς κε θεοῖς ὀπιπεύθῃσι, μάλα τ' ἔκλυον αὐτέ. i. *Qui dijs obtemperaverit, valdè ipſum audiunt,* i μάλα προθύμως, *benignè, promptè.*

Κέν.

Heſiod. ——— Τὸν μὲν κεν ἐπαινήσειε νοήσας. i. *Hanc quidem (litem) laudaverit ſapiens.*

Κά.

Theocr. Idyl. 11. Αἴκά τις σὺν ναῒ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται. i. *Si quis nave vectus hoſpes hùc appulerit.*

2 expletivæ: quales sunt
- γέ.
- Doricum γᾶ pro γέ.
- νύ.
- νωϊ.
- θεν.
- ῥᾰ.
- περ.
- τοι.

Γέ.

Pythagor. Καὶ πρόλαξό γε ταῦτα ποιεῖν, ὅπόσα φθόνον ἕξει. i. *Et cave ea facere, quæ tibi invidiam conflent.*

Γᾶ.

Theocr. Idyl. 11. Νῦν αὐτό γα νῆν γειμαθέωμαι. i. *Nunc ipsum natare discam.*

Νύ.

De νύ vide caput 7, in secundo exemplo tertij pronominis primitivi.

Νωϊ & Θεν.

Il. κ. Οὔ θεν Ἕκτορι πάντα νοήματα μητίετα Ζεὺς Ἐκτελέσει, ὅσα πέρ * νων ἐέλπεται. i. *Minimè Hectori omnia cogitata consiliarius Iupiter perficiet, quæ expectat.*

* *Aliqui codices habẽt* νῦν, *circumflectentes syllabam brevem, mendosè.*

Ῥᾰ.

Il. ψ. ——— Ὅ ῥα πάλαι μαχὴς ὅτι κύδεα κείρει Ζεὺς ὑψιβρεμέτης i. *Quoniam omninò pugnæ consilia præcidit Iupiter altitonans.*

Πέρ.

Πέρ.

De πὲρ vide caput 6, in exemplo nominis πί.

Τοί.

Theogn. Πολλοί τοι πλουτέουσι κακοὶ, ἀγαθοὶ δὲ πένονται. i. *Multi mali diteſcunt, boni verò inopia laborant.*

τοί, cùm vel
- adjungitur (pro ὅτι vel ὅς) aut
  - nomini
    - accuſativi caſus, ùt ὅικόνδε, ἀγορὰνδε, domum, ad forum.
    - caſus genitivi, accuſativo ſubſequente, aut ſubintellecto: ùt ἄϊδόσδε, ad Plutonis.
  - Pronomini adjectivo accuſativi caſus: ùt ἡμέτερόνδε, ad noſtrum.
- adhibita in diſtinctione cum μὲν patitur apoſtrophum: ùt ὁ μὲν, ὅδ'. i. *Hic quidem, ille verò.*
- componitur cum articulo præpoſitivo: ùt ὅδε, hic. * ἥδε, hæc, ὅιδε, hi.

* *Vide caput 13, in regula 2, una cum nota 1. in eandem*

Exempla aliquot.

Il. α. Οἱ μὲν κακχείοντες ἔβαν ὅικόνδε ἕκαστος. i. *Hi quidem dormiturientes ibant domum ſinguli.*

Antipater, aliâs Plato. Χρυσὸν ἀνὴρ ὁ μὲν εὗρεν, ὅδ' ὤλεσεν, ὧν ὁ μὲν εὑρὼν Ρῖψεν, ὅδ' οὐχ εὑρὼν λυγδὸν ἔδησε βρόχον. i. *Aurum quidam invenit, alter perdidit: ex quibus ille, qui invenit, abjecit (laqueum, quo periturus erat) qui verò non invenit, collo aptavit laqueum.*

Hesiod. —— Ἀ'γαθὴ δ' ἔρις ἥδε βροτοῖσι. i. *Proinde est autem hæc (contentio) hominibus.*

* *Vide iterum capitis 13 regulam 2, unà cum nota 1. in eandem.*

4 { Δή in compositione cum εἰ vel αἰ: ùt * εἴδε, αἴδε, utinam.
{ ἄν in compositione cum οὐκ, quoties post compositionem negat, & non interrogat: ùt οὐκουν, non, vel non igitur.

Phocylides. Εἴδέ σε μὴ θνητοῖσι φυὲν θῆκεν πῆμα πολεινόν. i. *Vtinam tu (scilicet aurum) non fuisses mortalibus damnum desiderabile.*

Aristophanes in Ran. Οὔκουν καθεδεῖ δῆτ' ἐνθαδὶ χάριν. i. *Non sedebis igitur hîc, helluo.*

CAPVT II.

De Encliticarum accentus sui inclinatione.

ENclitica vox inclinat tonum suum, cùm dictio in eadem clausula proximè præcedens capax est accentus, qui ex inclinatione illi imponendus est.

Duntaxat hîc notentur quinque.

Notetur primò,

Quòd, si dictio proximè præcedens non sit in eadem clausula, sed clausulam priorem claudat, tum Enclitica in eam accentum suum non enclinat.

Notetur

Notetur secundò,

Ad præcedentis dictionis capacitatem quod attinet, ejus esse quatuor gradus.

Gradus primus.

Primus est, cùm acuitur in antepenultima: ùt ἵλεως σοι, *propitius tibi*. χρήματός ὄζι.

Theogn. Πλοῦ πλεῖστε, παντὸς χρήματός ὄζι κάρτος. i. *Omnium rerum est satietas, præterquam divitiarum.*

Gradus secundus.

Secundus est, cùm penultimam circumflectit, & ultimam corripit: ùt σῶμά μου, τοῦτό ὄζι.

Matth. 26. v. 26. Τοῦτό ὄζι τὸ σῶμά μου. i. *Hoc est corpus meum.*

Gradus tertius.

* Tertius est, cùm accentu destituitur, idque

vel quia { nullum habet suum. / aut { prorsus amisit / inclinavit } } suum.

Cùm nullum habet suum: ùt

Il. γ Οὔ τι ἀπόβλητ' ὅπι θεῶν ἐερικυδέα δῶρα. i. *Neutiquam rejicienda sunt deorum præclara dona.*

Οὐ tonum nullum habet * suum. Iade in ipsum τὶ inclinat suum.

Cùm prosus amisit suum: ùt

Aristotel. Ethic. 2. c. 3. Ἰατρεῖαι γάρ πῃς εἰσι. i. *Nam medicinæ quædam sunt, scilicet αἱ κολάσεις, suppliciа.*

* *Hunc Bailius restringit ad vocē monosyllabam, & naturā toni expertem.*

Satis inscitè.

V. excmp. 2. & 3.

** V. c. 4.*

Cùm inclinavit ſuum: ùt

Plato in Cratylo. Σῆμά τινες φασιν αὐτὸ εἶναι τῆς ψυχῆς. i. *Nonnulli id dicunt eſſe animæ ſepulchrum.*

* V. c. 12. *Eſt illi notatio nominis σῶμα.*

In priore exemplo dictio τινὲς * prorſus amittit ſuum, in hoc poſteriore inclinat ſuum. In utroque Enclitica ſequens in eam inclinat ſuum.

Gradus quartus.

Bailius addit et quintum gradũ: ſc. cùm utramq; corripit et ſubſequitur enclitica à σφ incepta. Sed quàm rectè ille hoc viderint docti.

Quartus capacitatis gradus eſt, cùm vox præcedens, παροξύτονος exiſtens, penultimam producit & ultimam corripit.

Ariſtot. Ethic. 7. c. 1. Οἱ Λάκωνες, ὅταν ἀγαθῶσί τινα σφόδρα τινὰ, Θεῖός ἀνὴρ, φασί. i. *Lacones, cùm aliquem valdè admirantur, Divinus vir eſt, inquiunt.*

Notetur tertiò.

Quòd, quocunque gradu vox præcedens capax eſt, in eam tamen Enclitica ſequens interdum tonum non inclinat.

Exemplum primi gradus.

Theognis. Πολλοί τοι πόσιος καὶ βρώσιος εἰσὶν ἑταῖροι, Ἐν δὲ κακοδαίμονι πρήγματι παυρότεροι. i. *Multi tibi cibi & potus ſunt comites, In ſerio verò negotio pauciores.*

Εἰσὶ poſt βρώσιος non inclinat.

Exemplum ſecundi gradus.

Sophocles in Antigone, Τὸν δ' ἀθλίως θανόντα

τὰ Πολυνείκους νέκυα, ἀπηγορεύχθαι, τὸ μὴ μυδὲ κωκυτὸν τινά. i. *Miserè verò defunctum Polynicis cadaver,* A'στοῖσι φασὶν Τάφῳ καλύψαι, *Civibus ferunt præconis voce promulgatum esse, Ne quis sepulchro condat, nec lamentetur quisquam.* Hîc *neque* φασὶ *post* ἀστοῖσι, *neque* τινὰ *post* κωκυτὸν *inclinant.*

Exemplum tertij gradus.

Hesiod. Οὔτως ἔστι που ὅστις Διὸς νόον ἐξαλέασθαι· i. *Ita neutiquam fieri potest, ut quis Iovis intellectum fugiat.*

Neq; που post τι, neq; ὅστις pro τις inclinat.

Exemplum quarti gradus.

Phocylid. ——— Τὸ γὰρ μέτρον ὅστιν ἄριστον. i. *Modus enim optimus.*

E'στὶν *post* μέτρον *non inclinat.*

Notetur quartò,

Quòd, cùm vox præcedens primo, secundo aut tertio gradu capax est, tum Enclitica sequens apud authores plerumque inclinat accentum suum: cùm verò quarto, vix sæpiùs inclinat, quàm non inclinat.

Notetur quintò,

Causas, quare Enclitica sequens non inclinet tonum, cùm præcedens vox capax est, esse (ut videtur) quinque.

*Prima est natura materiæ exigentis pronuntiationem

*Causa 1. de qua, & secunda apud alios, qui de tonis scripserunt, altiùs ejus sanctimo

nem tum præcedentis dictionis, tum Encliticæ (si non & aliarum totius sententiæ omnium) tam deliberatam & distinctam, ac si singulæ essent distinctæ clausulæ.

Hujus generis videtur esse illud Sophocleum in exemplo toni non inclinati in secundo gradu capacitatis

Pag. 29.

Causa 2. Secunda causa est, cùm vox præcedens adhibetur in distinctionem. Hoc enim cùm fit, ad distinctionem illam exprimendam tam distinctè est pronnntianda, ac si à voce sequente esset puncto secluſa.

Pag. 28.

Hujus generis est illud Theognidis in exemplo toni non inclinati in primo gradu capacitatis.

Causa 3. Tertia causa est, cùm Enclitica ipsa adhibetur in

* *Causa* 4: *quam, ut et tertiam in pronominibus quidem agnoscit Varennius. Non satis. Vide exemplum.* distinctionem. Cùm enim hoc fit, ad distinctionem illam significandam tam distinctè est pronuntianda, ac si à præcedente esset secluſa punctulo: ὡς ἤκουσα σοῦ, *audivi à te, scilicet à te, non illo, aut ullo alio.*

* Quarta causa est, cùm Enclitica adhibetur emphaticé. Nam tum ad exprimendam emphasin similiter est pronuntianda.

Hujus exemplum est illud Menandri. ——— Οὐδενὸς χρὴ πρᾶγμα τὸν ποτέ. i. *De nulla re oportet rectè facientem desperare* unquam. *Hîc* ποτὲ, *licet enclitica sit, tamen emphatiè usurpata non inclinat.*

* *Causa* 5. *Hanc etiam in aliquibus pronominibus agnoscit Varennius. Sed nec hoc satis: testor citata exempla.* * Quinta causa est *libertas*, qua in tonis pingendis usi sunt, sive authores fuerint, qui scripta sua, sive alij, qui aliena scripta, nuda relicta, tonis vestiêrunt; libertas, inquam, in singulis gradibus capacitatis, præsertim verò duobus posteriorbus pro arbitrio vel inclinandi vel non inclinandi.

Hoc, ad duos posteriores gradus quod attinet, constat ex modò * citatis exemplis toni in illis gradibus non inclinati.

* *Pag.* 29.

Ad

Ad duos priores quod attinet, idem demonstrant hæc exempla.

Theocr. Idyl. 7. ——— Οὔωεχεν ἐοῦ Πᾶν ἐπ' ἀληθείᾳ πτελασμόν ὀν Διὸς ἐρν. i. *Quoniam es Revera totus germen à Iove factum.*

Οὔωεχεν ἐοῦ *dicit, non* ὄωεχέν ἐον.

Idem Idyl. 14. Αἴν ὧλ λέγεταί πς, Ἔβα χ' τιῦ ἐος αἴν' ὕλαν. *Proverbio vulgò dicitur, Abijt & taurus in sylvam.*

Θλῶ *posti* αἴν non *inclinat.*

Atque ex hac libertate est, quòd εἶ & ἐσ͂ν, licèt nonnunquam, perrarò tamen inclinent.

Caput. 12.

De Encliticarum amissione accentus per non inclinationem.

Hactenus de Encliticarum accentus inclinatione. Sequitur earundem amissio accentus per non inclinationem.

Encliticæ voces, cùm tonum suum non inclinant, eum apud authores penè semper prorsus amittunt.

Euripides in Alexandro, ùt est apud Strobeum. Σοφὸς μὲν ἦν εἶ, Πείαμ'. i. *Sapiens igitur es, Priame.*

Idem in Iphigenia. Πολλαὶ γὰρ πολλοῖς εἰσι συμφοραί. i. *Multæ enim multis sunt calamitates.*

Plato in Cratylo. Χαλεπὰ τὰ καλά ἔοικε. i. *Difficilia quæ pulchra.*

Anacre-

nem tum præcedentis dictionis, tum Encliticæ (si non & aliarum totius sententiæ omnium) tam deliberatam & distinctam, ac si singulæ essent distinctæ clausulæ.

Hujus generis videtur esse illud Sophocleum in exemplo toni non inclinati in secundo gradu capacitatis

Pag. 29.

Causa 2. Secunda causa est, cùm vox præcedens adhibetur in distinctionem. Hoc enim cùm fit, ad distinctionem illam exprimendam tam distinctè est pronnntianda, ac si à voce sequente esset puncto secluſa.

Pag. 28. Hujus generis est illud Theognidis in exemplo toni non inclinati in primo gradu capacitatis.

Causa 3. Tertia causa est, cùm Enclitica ipsa adhibetur in

** Causa 4: quam, ut et tertiam in pronominibus quidem agnoscit Varennius. Non satis. Vide exemplum.* distinctionem. Cùm enim hoc fit, ad distinctionem illam significandam tam distinctè est pronuntianda, ac si à præcedente esset secluſa punctulo: ὡς ἤκουσα σοῦ, *audivi à te, scilicet à te, non illo, aut ullo alio.*

*Quarta causa est, cùm Enclitica adhibetur emphaticé. Nam tum ad exprimendam emphasin similiter est pronuntianda.

Hujus exemplum est illud Menandri. —— Οὐδενὸς χρὴ περισσαλοῦ· Τὸν δ' ποιοῦντ' ὄλως ἀπογνῶναι ποτέ. i. *De nulla re oportet rectè facientem desperare* unquam. *Hic* ποτέ, *licet enclitica sit, tamen emphatiè usurpata non inclinat.*

** Causa 5. Hanc etiam in aliquibus pronominibus agnoscit Varennius. Sed nec hoc satis: testor citata exempla.*

*Quinta causa est *libertas*, qua in tonis pingendis usi sunt, sive authores fuerint, qui scripta sua, sive alij, qui aliena scripta, nuda relicta, tonis vestierunt; libertas, inquam, in singulis gradibus capacitatis, præsertim verò duobus posterioribus pro arbitrio vel inclinandi vel non inclinandi.

Hoc, ad duos posteriores gradus quod attinet, constat ex modò * citatis exemplis toni in illis gradibus

** Pag. 29.* non inclinati.

Ad

Ad duos priores quod attinet, idem demonstrant hæc exempla.

Theocr. Idyl. 7. ——— Ὄφρα ἐὸν Πᾶν ἐπ' ἀληθείᾳ πολυσπορβόλον ὄφρα Διὸς ἔρνος. i. *Quoniam es Revera totus germen à Iove factum.*

Ὄφρα ἐὸν dicit, non ὅφρα ἐών.

Idem Idyl. 14. Αἴνυ δὲ λέγεταί τις, Ἔστα καὶ ταῦρος ἀνὰ ὕλαν. *Proverbio vulgò dicitur, Abijt & taurus in sylvam.*

Θλὼ posti αἴνυ non inclinat.

Atque ex hac libertate est, quòd εἶ & ἐσὸν, licèt nonnunquam, perrarò tamen inclinent.

Caput. 12.

De Encliticarum amissione accentus per non inclinationem.

Hactenus de Encliticarum accentus inclinatione. Sequitur earundem amissio accentus per non inclinationem.

Encliticæ voces, cùm tonum suum non inclinant, eum apud authores penè semper prorsus amittunt.

Euripides in Alexandro, ùt est apud Stobeum. Σοφὸς μὲν ἦν εἶ, Πείαμ'. i. *Sapiens igitur es, Priame.*

Idem in Iphigenia. Πολλαὶ γὰρ πολλοῖς εἰσι συμφοραί. i. *Multæ enim multis sunt calamitates.*

Plato in Cratylo. Χαλεπὰ τὰ καλὰ ὄντα. i. *Difficilia quæ pulchra.*

Anacre-

Anacreon. Τὸ σήμερον μέλει μοι· τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν; i. *Hodiernum curo: craſtinum verò quis novit?*

In his exemplis αἶ, οἵ, ὅτι, μοί, prorſus amittunt tonum ſuum.

Duntaxat hîc excipiendum eſt

Primò de Encliticis quibuſcunq;

1 Quòd, cùm occurrit ullum ex quatuor illis prioribus (de quibus in ſuperiore capite dictum eſt) quæ in cauſa ſunt, quòd non inclinetur, tum Enclitica, ùt non inclinat tonum ſuum, ſic (utcunque ſe habeat vox præcedens) nec prorſus amittit, ſed retinet.

[a] *Pag. 30. cum 29, 28*

Hoc indicant exempla [a] ibidem eiſdem cauſis ſubjecta.

Atque hinc eſt, quòd πῆ, quoties de induſtria diſtinguit ab ἄπλως, tonum ſuum retinet.

[b] *Vide c. 3. exemp. ult.*

Atque hinc illud Pindari in diſtinguendo (non πί δ' τις, ſed) [b] πί δ' πις, πί δ' ὅτις; i. *Quid verò eſt aliquis, quid verò nullus?*

Τίς poſt δὲ accentum ſuum retinet.

2 Quòd, cùm ſententiam vel clauſulam ordiuntur, tonum non exuunt: ùt

Pythagoras. Ἢν σὺ κακῶς δικάσῃς, σὲ θεὸς μετέπειτα δικάσει. i. *Si tu malè judicaveris, te Deus poſteà judicabit.*

Σὲ tonum retinet.

Secundò de pronominibus Encliticis.

Exceptio 2

1 Quòd illa, cùm præpoſitionem ſequuntur, apud

pud authores plerumque accentum ſuum retinet.

Sic apud Demoſthenem, Παρ' σοῦ, *à te*; apud Xenophontem, Ἐπὶ σοὶ, *in tua poteſtate.*

Non tamen ſemper. Epictetus. Τὰ μὴ ὄντα σοὶ θέλεις ὄντα σοὶ εἶναι. i. *Quæ in tua poteſtate non ſunt, vis eſſe in poteſtate tua.*

2 Quòd poſt alias etiam partes orationis interdum retinent tonum ſuum.

Hom. Odyſſ. ζ. Ἦ ναγον δ' ἄρα μὶν λοεσσάμενοι ποταμοῖο ῥοῆσι. i. *Iuſſerunt eum lavari in fluvij fluentis.*

Tertiò de diſſyllabis Encliticis quibuſcunq;

Quòd illæ, quotics ſequuntur vocabulum nec ὀξύτονον, nec περισπώμενον, tonum ſuum, ſi non inclinant, retinent: ùt χοῖνιξ ὅτι, γλυκὺ ἐσμὸν, κόνις ὅτι. *Exceptio 3.*

Aratus. —— Τοῦ γὸ καὶ γλυκὺ ἔσμεν. i. *Hujus enim etiam progenies ſumus.*

Naumachius. Χρυσός τι κόνις ὅτι καὶ ἄργυρος. i. *Aurum & argentum pulvis ſunt.*

Quartò de verbo ὅτι.

1 Quòd illud, quoties ſequitur ἐκ, ὡς, εἰ, καὶ, aut ἀλλὰ, tonum nec inclinat, nec omninò amittit, ſed retrahit: ùt ἐκ ἔστι, ὡς ἔστι, εἰ ἔστι, καὶ ἔστι, ἀλλὰ ἔστι. *Exceptio 4. *Poſt τοῦτο, ſine apoſtrophe, ὅτι non retrahit, ſed inclinat tonum ſuum. Vid. p. 19.*

Theognis. Οὐκ ἔστι θνητοῖσι πρὸς ἀθανάτους μαχέσασθαι. i. *Non licet mortalibus contendere cum immortalibus.*

2 Quòd idem etiam facit poſt τοῦτο, quoties pronomen hoc patitur * apoſtrophum: ùt τοῦτ' ἔστι.

Il. α. Εἰδ' ἄγε τοῦτ' ἔστιν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι. *& 27.*

i. *Si*

i. *Si hoc ita se habet, mihi gratum erit.*

3 Quòd tonum similiter etiam retrahit in sententiæ principio.

Aristotel. Ethic. 9. c. 4. Ἔστι γὰρ ὁ φίλος ἄλλος αὐτός. i. *Est enim amicus alter idem.*

Quintò de Dorico ἐστὶ pro ἔστι.

Exceptio 5. Quòd singula, quæ nunc dicta sunt de verbo ἔστι, intelligenda etiam sunt de ἐστὶ pro ἔστί.

Caput 3.

Accentuum ratio pro syllabarum quantitate.

Regula. 1.

ULtima syllaba existente longa accentus nequit esse in antepenultima, sed in penultimam transfertur: ùt ἵλαος (*propitius*) ἱλάου, *propitij*: πόλεις, πολίων.

Duntaxat } *Nota.*
hîc partim } *Excipe.*

Nota,

Nota. (Id, quod in secundo capite notatum est) vocem cum Enclitica compositam non haberi pro unica dictione

ctione, ſed duabus: ùt ὅτινων (*quorumcunq;*) & quod pro eo Attici) ὅτεων, & Ionicum ὅτεῳ pro ᾧτινι, *cuicunque.*

Excipe

Primò Attica.

Attici enim in quarta declinatione ſimplicium dicunt ἵλεως, ἵλεω, (*propitius, propitij*) & in ſecunda contractorum πόλεως, πόλεων, & ſimilia. *Exceptio* 1.

Sophocles in Electra. Ἄναξ Ἄπολλον, ἵλεως αὐτῶν κλύε. i. *Apollo rex, propitius ipſos audi.*

Secundò Ionica.

Iones enim in prima ſimplicium finale ε mutantes in εω, & ων in εων, quod ad tonum, hanc regulam nihili faciunt. Sic pro Καμβύσε, πρεσβυτῆ dicunt Καμβύσεω, * πρεσβύτεων. *Exceptio* 2. * *Vid. lib.* 2. *in except.* 3. *ab except.* 2. *in declinat. ſimplicium.*

Herodotus. Αἰγύπτιοι ὑπὸ Καμβύσεω δουλωθέντες ἀπέστησαν ὑπὸ Περσέων. i. *Ægyptij à Cambyſe in ſervitutem redacti deceſſérunt à Perſis.*

Tertiò Bœotica.

Bœoti enim (teſte Euſtathio) in participijs paſſivis plurale αι mutantes in η, non propterea tonum transferunt. Sic pro λεγόμεναι (*dictæ*) ποιούμεναι (*factæ*) dicunt λεγόμεναι, ποιούμεναι. *Exceptio* 3.

Regula 2.

Accentus ſuper penultimam naturâ longam cadens,

dens, brevi existente ultima, erit circumflexus.

Hesiod. Οἶκον μὲν πρῶτίστα, γυναῖκά τε, βοῦν τ' ἀρότῆρα. i. *Primùm quidem domum (compara) uxorémque & bovem aratorem.*

Οἶκον, γυναῖκα, ἀρότῆρα *sunt singula exemplum hujus regulæ.*

Hîc tamen etiam partim { *Nota.* *Excipe.*

Nota primò,

Id, quod in prima regula notatum est, de voce Enclitica. Hinc ὅτις *(nemo)* ὅτε *(neque)* ὥς τε *(ut, vel quare)* εἴθε *(utinam)* ὄφρα *(ibi)* & Doricum ἐγώνγα, *ego, non* ὅτις, ὅτε, *&c.*

Nota secundò,

Syllabas δε & σι ac φιν per paragogen adjectas casui acutitono (*sive sic reperto, sive per paragogen sic facto) se habere (ad tonum quod attinet) more vocis Encliticæ : ut τοῖόνδε *(tali)* τοιοίδε, τοιαίδε *(tales)* ἑωυῆφι, ξυναίφι, *lectus lecti.* *Vid. c. 17. reg. 3. & 4.*

Homerus. Οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοίηδε καὶ ἀνδρῶν. i. *Qualis est generatio foliorum, talis et hominum.*

Excipe primò,

Quòd Dores infinitivorum, penacutorum in εν, syllabam ultimam mutantes in ειν, rarò propterà tonum immutant : ùt φερέμεν, ἀείδειν, φερεῖν, ἀείδειν.

Theocr. Idyl. 8. Ἄμφω συνείσδειν δεδαημένω, ἄμφω

ἄμφω ἀοιδήν. i. *Ambo ludendi fistula periti, ambo canendi.*

Sed *raro* dixi; non dixi *nunquam*, quia interdum immutant, sequentes regulam: ut διώκτην, διῶκτον.

Theocr. Idyl. 5. Ὁ νῦν τῷ παιδὶ δίδωμι τὰ θηρία πάντα *διῶκτα. i. *Quem (canem) puero do ad feras omnes persequendas.* *Sic habetur in plerisq; codicibus.

Excipe secundò,

Quòd ijdem nominativos plurales in οι, & fœmininos plurales in ες, communiter antepenacutos vel peninflexos, penacuunt, spretâ hac regula: ut ἄνθρωποι, χεῖρες, pro ἄνθρωποι, χεῖρες.

Regula 3.

Accentus super penultimam cadens, longa existente ultima, acutus erit: ut οἰκία, ἐρᾶ χείας.

Theognis. Παῦρους κηδεμόνας πίστις δ' ἐν ἔρροις κεῖται. i. *Paucos invenies socios tui fideles curatores.* Παῦρους, δ' ἔρροις, ἐν ἔρροις *sunt singulâ exemplum hujus regulæ.*

Excipe,

Quòd, cum tonus super penultimam naturâ longam cadit, ultima existente longa positione, & positione sola, tum circumflexus erit: ut φοῖνιξ (*phœnix*) χοῖνιξ (*chœnix*) αὖλαξ, *sulcus.*

Iam verò in tres has regulas & universam accentuum rationem de syllabarum quantitate notentur octo. *Notæ generales.*

Nota primô,

Diphthongos αι, οι finales, consonante non clausas, in accentuum ratione haberi pro brevibus: ut ἄνθρωποι, μοῦσαι.

Orpheus de Deo. Σῷ δὲ θρόνῳ πυρόεντι παρεζόμενοι πολύμοχθοι Ἄγγελοι. i. *Throno tuo igneo assidentes laboriosi Angeli.*

Hom. Odyss. ϟ —— Οἵτινες δώσουσι Ἄφενα ποιῆσαι καὶ ὀπίφενα· φῶ μάλ' ἐόντα. i. *Qui* (dij) *possunt fatuum reddere etiam sapientissimum.*

Πολύμοχθοι, ἄγγελοι, δώσουσι, ποιῆσαι, *singula hujus notæ sunt exemplum.*

Duntaxat producuntur

1

* ποιῆσαι ergo est modi infinitivi, ποιήσαι optativi, ποίησαι imperativi medij.

In optativis: ut * ποιήσαι (*fecerit*) εἴπαι (*dixerit*) εἴποι, *dicat.*

Demosthen. in Olynth. Εἴποι τις ἄν. i. *Dicat quisquam.* Et Ἴσως φήσαι τις ἄν. i. *Dixerit fortasse aliquis.*

2

In pronomine ὅι, *sibi.* Vide caput 2. articulo 14.

Hesiodus. Οἳ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ ἄλλῳ κακὰ τεύχων i. *Sibi ipsi malum fabricatur homo alteri malum fabricans.*

3

In vocativo singulari quarum contractorum: ut ὦ λυτοῖ.

4

In Adverbio * οἶκοι *(domi)* ad ipſum diſtinguendum ab ὅικοι, ædes. *Vid. reg. 2

Euripides. Μακάριος, ὅστις εὐτυχῶν οἴκοι μένει. i. *Beatus, quiſquis proſperè agens domi manet.*

5

In omnibus ſyllabis contractis: ut λαπτοῖ * λαπτοῖ χρύσαι, χρυσοῖ, ἀδελφιδῆι, ἀδελφιδαῖ. *Vid. c. 2. art. 14.

Object. Ariſtoteles Ethicorum 8. c. 2. ſic habet, Πολλοὶ γὰρ εἰσιν ἔυνοι, ὅις οὐχ ἑωρᾶσι. (i. *Multi enim bene volunt eis, quos non vidérunt.*) Hìc vox ἔυνοι contracta ex ἑωνοι, corripit οι: * quippe quæ ὠρῃ θέλουσι τυ. *Vid. reg. 3

Reſponſ. Vox ἔωνοι non contrahitur ex ἑώνοοι, nec declinatur ab ἑώνος, ſed ſimpliciter ab ἑώνοις, ſicut apud Herodiarum ἑώνε, & apud Xenophontem ἑώνοις; quippe quæ, ſi declinarentur ab ἑώνος, eſſent ante contractionem ἑώνόε, ἑώνόοις, & * tum contracta, ἑώνε, ἔυνοις, ſed ἐυνοῦς, ἐυνοῖς. *Vide reg. 2. c. 14.

Nota ſecundò,

Quòd in prima declinatione ſimplicium vocativus ſingularis nominum in της, & Poëticorum in πης, & compoſitorum ex verbis μείρω (*metior*) πωλῶ (*vendo*) τείρω (*tero*) exit in alpha breve: ut γραπώτης, ὦ γραπώτα, κυνώτης, ὦ κυνῶτα, βιβλιοπώλης, ὦ βιβλιοπῶλα. * *V. de regul. hujus capitis 2 & 3.*

Philemon, teſte Stobæo. Στραπῶτα, κἀκ ἀνθρώπε, κὴ σιτώδυϛε, ὡς τὰ ἱερεῖα, ἵν' ὅταν ἡ καιρὸς, πυθῇς i. *Miles, et non homo, paſte, ut victima, ut, cùm occaſio ſeret, immoleris.*

Nota tertiò,

Quòd in adjectivis (sive sint nomina sive pronomina, sive participia) alpha finale in fœminino recti singularis est ejusdem quantitatis cum ultima genitivi masculini. Hinc in recto singulari fœminini orti à masculino tertiæ declinationis producitur; in recto autem singulari fœminini orti à masculino quintæ corripitur: ùt ἀπουδαῖ-ος,[a] ἀπουδαία· ἡμίτρ-ος, ἡμίτρεχ· χαείς,[b] χαεῖσα· τυφθείς,[c] τυφθεῖσα.

[a] *Vid. reg.* 2 & 3.
[b] *Vid. reg.* 1.
[c] *Vid. reg.* 2.

Menander. Ταμεῖον ἀρετῆς δῆτ' γυναῖα γυνή. i. *Virtutis penu est generosa mulier.*

Duntaxat

Hæc duo, πότνια, δῖα,[d] orta à masculinis πότνιος (*venerandus*) δῖος (*divinus*) ultimam corripiunt.

[d] *Aliqui his addunt* πάτρα *&* σεβάσμια: *quæ tamen rectius singularia vix agnoscit. Nam* πάτρ-ος (*maturus*) *&* σεβάσμι-ος (*venerandus*) *communis generis sunt.*

Nota quartò.

Quòd in secunda simplicium alpha finale in *genitivo singulari semper producitur, in accusativo et vocativo singulari* est ejusdem quantitatis cujus in recto est: ùt ἀπουδαία (*proba*) [c] ἀπουδαίας, ἀπουδαίαν, ἀπουδαία· σφαῖρα (*sphæra*) ἡ σφαῖρας, τὴ σφαῖραν, ὦ σφαῖρα.

[c] *Vid. reg.* 2 & 3.

Nota quintò,

Quòd tum in prima, tum in secunda declinatione simplicium *alpha finale in nominativo, accusativo & vocativo duali, & in accusativo* plurali semper producitur: ùt [f] τὼ ὦ βιβλιοπώλα, τὼ βιβλιοπώλας· τὼ τραπέζα, σφαῖρα, τὼ ὦ τραπέζα, σφαῖρα, τὰς τραπέζας, σφαίρας.

[f] *Vide regulas hujus capitis singulas.*

Dun-

Duntaxat.

Apud Dores in secundâ alpha finale accusativi pluralis est ejusdem quantitatis cum ultima syllaba recti singularis: ùt πᾶσα (*omnis*) *communiter* πάσας (*omnes*) *Doricè* * πᾶσας. * *Vid. reg.* 2 & 3.

Theocr. Idyl. ε. ——Ἄνιον ὔμμι
Πᾶσας ἐγὼ λοσῶ Συβαρείτιδος ἐνδοθι κράνας. i. *Oves Omnes (capras) ego lavabo in fonte Sybaritide.*

Nota sextò.

Quòd in participijs finale alpha in genere masculino recti singularis producitur, in neutro verò corripitur: ùt ὁ * ποιήσας, τὸ ποιῆσαν. * *Vid. reg.* 2 & 3.

Nota septimò.

Quòd in verbis iota finale, nisi in diphthongo, semper corripitur: ùt τύπτεσι, non τυπτέσι. *Vid. reg.* 1.

Nota octavò,

Quòd υ finale in verbis semper producitur: ùt ἐζέδγνων, ἐζέδγνις, non ἔζεδγνων, ἔζεδγνις, aut ἐζεδγνων, ἐζεδγνις.

Duntaxat.

In tertia plurali Bœotica corripitur: ùt in ἔφυν (Bœoticè pro ἔφυσαν) orti sunt à φύω orior.

Expedit in accentuum rationem & alia multa scire de quantitate syllabarum, quæ hic sine digressione nimis longa doceri non possunt. Legatur * *Baillius de syllabarum Græcarum quantitate.* * *Vel Scotus ex Vergara & Baillo.*

Caput 14.

Accentuum ratio in contractione.

Regula 1.

IN contractione ex gravi & acuto fit acutus: ùt καδηγεδμμα, καδηγέμμαι πμαέτω, τιμάτω.

Epictetus. Ἐ κάστου ἔργου σκόπει τὰ καδηγέμμα, κ᾽ τὰ ἀκόλαδα αὐτῦ, κ᾽ ὅτως ἔρχου ἐπ᾽ αὐτό. i. *Cujusque operis considera antecedentia & consequentia, & sic ipsum aggredere.*

Regula 2.

Ex acuto & gravi fit circumflexus: ùt φάϴ (*lumen*) φῶς, νοσέϊν νοσεῖν, ὄπιμελέεσδ ὄπιμελεῖδ.

Euripides in Bacchis, ùt est apud Stobæum. Βέλτιόν ὄζι σῶμά γ᾽, ἢ ψυχλὼ νοσεῖν. i. *Præstat corpore, quàm animo ægrotare.*

Plato de rep. 3. Ἐπιμελεῖδ σώμαϴ δεῖ ψυχῆς ἕνεκεν ἁρμονίας. i. *Curandum est corpus ob eam, quàm habet anima cum eo, harmoniam.*

Excipe primò.

In accusativo singulari nominum quartæ declinationis contractorum: ùt λητόα, λητώ. σαπφόα, σαπφώ.

Duntaxat

Duntaxat

In ejuſdem declinationis nominibus exeuntibus in ως accuſativus ſingularis * ſequitur regulam: ùt ἠὼ ἠῶς, ἠῶ αἰδὼς, τλὼ ἠόα, ἠῶ, αἰδέα, αἰδῶ.

Odyſ. π. Νηῒ δοῆ πλεόντες ἐμίμνομεν ἠῶ δῖαν. i. *Nave veloce navigantes expectabamus auroram divinam.*

Odyſ. ρ. Αἰδὼ δ' οὐκ ἀγαθὴ φησ' ἔμμεναι ἀνδρὶ προίκτῃ. i. *Pudorem dicit non eſt bonum viro mendico.*

* *Bailius negat: ſed Voſſelius, Vibanus, Anteſignanus affirmant. Et exempla ſic ſe habent in exemplaribus probatiſſimis.*

Secundò excipe,

In nominativo, accuſativo & vocativo dualibus: ùt τὼ ὦ μνᾶε, μνᾶ *minæ duæ*: τὼ ὦ ὀστέω, ὀστῶ *oſſa duo*: τὼ ὦ νόω, νώ.

Excipe tertiò,

In quibuſdam genitivis pluralibus: quales ſunt ἐυηθέων, συνηθέων, ἀσυνηθέων, τειρέων (*ab* ἐυήθης, *ſimplex*, συνήθης, *conſuetus*, ἀσυνήθης, *inſuetus*, τειήρης, *triremis*) in contractione non ἐυηθῶν, συνηθῶν, ἀσυνηθῶν, τειρῶν, ſed accentu retracto ἐυήθων, συνήθων, ἀσυνήθων, τειήρων.

Regula 3.

Syllaba tono affecta, ſi in eam non cadit contractio, retinet tonum quem ante contractionem habebat: ùt πίμασε, πίμα· ἔυνοσ, ἔυνοις.

Phocylides. Πρῶτα θεὸν τίμα, μετέπειτα δὲ σεῖο γονῆας. i. *Primò Deum honora, deinde parentes tuos.*

Excipe

I

Nonnulla, quæ metalla significant: ùt χρύσεος (*aureus*) ἀργύρεος (*argenteus*) χάλκεος (*æneus*) per contractionem, χρυσοῦς, ἀργυροῦς χαλκοῦς.

Stobæus. Σωκράτης ἰδὼν μειράκιον πλούσιον καὶ ἀπαίδευτον, Ἰδού, ἔφη, χρυσοῦν ἀνδράποδον. i. *Socrates videns juvenem divitem & eruditionis expertem, Ecce, inquit, aureum mancipium.*

2

Nonnulla etiam, quæ aliam materiam significant: ùt κεραμέους (*argillaceus*) λίνεος (*lineus*) ἐρέεος (*laneus*) per contractionem κεραμοῦς, λινοῦς, ἐροῦς.

3

Nonnulla etiam, quæ colorem denotant: ùt πορφύρεος (*purpureus*) πορφυροῦς.

Aristonymus. Διονύσιος Ἀρίστιππον ἔπεισεν, ἀποθέμενον τὴν τρίβωνα, πορφυροῦν ἱμάτιον περιβαλέσθαι. i. *Dionysius Aristippo persuasit, ut deposita veste attrita (seu amiculo philosophico) indueret purpuram.*

4

Hæc duo nomina, ἀδελφιδοῦς (*ex fratre vel sorore nepos*) θυγατριδοῦς (*filiæ filius*) contracta ex inusitatis ἀδελφίδεος, θυγατρίδεος.

Caput 15.

Accentus ratio in voce, cui contigit * Prosthesis.

* Lilius & Camdenus appellant prothesin: sed contra omnes veteres Grammaticos, Sosipatrum, Charisium, Diomedem, Valerium, Probum, Donatum, Tryphonem, ne plures nominem.

Regula 1.

CVm verbis per prosthesin syllaba adjicitur, tonus & mutatur, & retrahitur: ut λῶ ἔλω, *eram*; εἶπα ἔφπα, *dixi*; ἦγα ἔαγα, *fregi*; κλῦθι κέκλυθι, *audi*.

Odyss. 9. Κέκλυτέ μεν μητιῦρες ἀγαλλιέτης βασιλείης. i. *Audite me, proceres reginæ celeberrimæ.*

Duntaxat partim { Adde. Excipe.

Adde,

Quatenus licet per canones capitis secundi & decimi tertij. Hinc ἤπτλω, *erant duo*, per prosthesin ἐήπτλω, tono nec mutato, nec retracto. Non retracto: quia, si dicas ἔηπτλω, violabis decimi tertij capitis regulam primam. Non mutato: quia, si dicas ἐῆπτλω, violabis ejusdem capitis legem tertiam. Hinc etiam ἔλδομαι, *cupio*, λῶδανον, *placebam*; per prosthesin, ἐέλδομαι, ἐλῶδανον: non ἔελδομαι, ἔλωδανον, quia esset contra secundi capitis articulum septimum; nec ἐ̓ἔλδομαι, ἐλῶδανον, quia utrumque repugnaret ejusdem

Additamentum.

dem capitis articulo octavo, prius etiam articulo decimo-quarto.

Excipe

I

Ἔ*ειπὲ* pro εἰ*πὲ*, *dicito.*

2

Modum infinitivum: quippe in cujus temporibus *tonus per proſthesin nunquam retrahitur* nec (niſi quatenus ſuprà traditi canones exigunt) mutatur: ùt τραφέμεν (*ionicè pro* τραφῆναι, *nutritum eſſe*) per proſthesin πεπραφέμεν. Δεῖσαι (*timuiſſe*) δεδεῖσαι. Ἕλσαι (per ſyncopen pro ἑλέσαι) per proſthesin non ἔελσαι, ſed ἑέλσαι.

Il. φ. Πεὶν χτὶ Ἰλιόφιν κλυτὰ τεί χεα λαὸν ἑέλσαι. i. *Priu, quam intra Ilij inclita mœnia populum abegeris.*

Regula 2.

In participijs, poſt quamcunque *proſthesin tonus manet*, ut ante proſthesin fuit: ùt τανύων (*qui extendit à* τανύω) πεπανύων.

CAPVT

CAPVT. 16.

Accentus ratio in vocabulo Epenthesin passo.

Regula 1.

De ω inserto ab Atticis.

ATtici in nonnullorum verborum præteritis perfectis, inserto ω, tonum mutant: ùt εἶδα (*consuevi*) ἀφεῖκα (*dimisi*) ἀφεῖμαι, *dimissus sum*; Atticè εἴωδα & ἔωδα, ἀφέωκα, ἀφέωμαι.

Regula 2.

De ε inserto à Poëtis.

Poëtæ, inserto ε, tonum modò mutant, modò à syllaba, cui insedit, promovent, modò ab eâ (saltem partim) retrahunt, modò non mutant aut ipsum, aut locum ejus.

Mutant: ùt πενθεῖτον, *lugetis*, πενθείετον. Τεξεῖδε (*Doricè pro τέξεσθε, *parietis*) Poëticè per Epenthesin τὸ ε, τεξείεσθε.

Promovent: ùt ἐξέρηται, *interroget*, ἐξέρεσθαι, *interrogare*, Poëticè ἐξερέηται, ἐξερέεσθαι.

Odyss. τ. ——— Ἐθέλω δέ μιν ἐξερέεσθαι. i. *Volo eum interrogare.*

Retra-

**Vid. l. 2. c. 8 in except. 4. de prima singulari in modo indicativo.*

Retrahunt: ùt (quod apud Xenophontem est) μιμνῶ το, apud Homerum est μεμνέωτο.

Non mutant aut ipsum, aut locum ejus: ùt Ἀθρασίδης, Ἀθρασείδης.

Regula 3.

De iota inserto à Poëtis.

1

Cùm Poëtæ iota inserunt ante syllabam tono picto affectam, tonus manet, ut priùs: ùt χρεώ, χρειώ, opus; ἐρωτῶ, εἰρωτῶ interrogo; ἀληθότης, ἀληθείτης, veritis.

2

Cùm verò inserunt in syllabam tono affectam, vel post illam, tum prout secundi & decimi tertij capitis canones exigunt, aut non exigunt, toni mutatio fit, aut non fit.

Non fit: ùt ὁδοῖν, ὀδοῖιν, viarum: μῦναιθμόιν, μῦναιθμόοιιν.

Il. α. Εἰ σφῶῖν ταῦτα πάντα πυθοίατο μῦναθμόοιιν. i. Si de vobis hæc omnia rescíverint contendentibus.

Fit: ῥεῖα, facile, ῥείᾳ. γελοῖος, ridiculus, γελοίου. In priore exemplo acutus mutatur in circumflexum, exigente sic capitis decimi tertij regula secundâ: in posteriore circumflexus in acutum, sic postulante capitis secundi articulo octavo.

Hesiod. Ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει, ῥεῖα δὲ βριάοντα χαλέπτει. i. Facilè quidem effert (Deus) facilè verò elatum deprimit.

Regula

Regula 4.

De α, ο, & ω, insertis à Poëtis.

Poëtæ, inserto α, ο, aut ω, accentum interdum retrahunt, interdum & mutant, interdum promovent, interdum non mutant aut sedem aut speciem.

Retrahunt: ùt φάνδεν (Bœoticè pro φάνδησαν, seu ἐφάνδησαν à φαίνομαι) Poeticè φάανδεν.

Il. α. ——Δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανδεν. i. *Terribiles autem ejus oculi visi sunt.*

Et mutant: ùt πηδῶ, γελῶ, *salio, rideo,* πηδάω, γελόω.

Promovent: ùt πήδων, γέλων (sine augmento, pro ἐπήδων, ἐγέλων, *saliebam, ridebam* (poeticè πηδάων, γελόων, & (per aliam Epenthesin) apud *Homerum* γελοίων.

Non mutant aut sedem aut speciem: ùt εὐχαπώμην, *gloriabar,* εὐχατοώμην.

Regula 5.

De ε inserto ab Ionibus.

Iones, inserto ε, tonum mutant, & retrahunt: ùt βοῶ, βοέω, δανεῖν, δανέειν.

Hom. Πάντες μὲν συγεροὶ θανάτοι δειλοῖσι βροτοῖσι. Λιμῷ δ' οἰκλίστη δανέειν καὶ πότμον ὀπάσσαι. i. *Omne mortis genus miseris mortalibus formidabile. Fame verò omnium miserrimum.*

Regula 6.

Post quamcunque aliam Epenthesin tonus manet,

net, ut priùs fuit: ὡς ἀγεῖν, ἀγαγεῖν.

Duntaxat Adde,

Quatenus leges capitis secundi & decimi tertij patiuntur: ὡς ἦγον, ἤγαγον, *ducebam*· λῦπε, λύπησον, *objurgavit.*

CAPVT 17.

Accentus ratio in dictione Paragogen passa.

Regula 1.

De iota adjecto ab Atticis.

QVocunque tono, quocunque in syllaba dictio afficitur, quoties Attici illi indicandi causa paragogicè addunt iota, ὀξυτονεῖ): ὡς νῦν νυνί, *nunc*· τουτου τουτουί· ὅδε, *hic* ὅτοσί.

Aristophan. in Nubib. Καὶ τουτονὶ γοῦν οἶδ' ἐγὼ, κἀκείνονί. i. *Et hunc ego novi & illum*: pro τοῦτον κἀκεῖνον.

Regula 2.

De syllaba δε adjecta ab Æolibus.

Cùm syllaba δε personæ alicui paragogicè adjicitur

(ad

(adjicitur autem ab Æolibus familiarissimè verborũ personis secundis singularibus) tonus manet, ut priùs fuit: ùt πολυρῆς (Doricè & Ionicè pro θεσπρῶς) Æolicè πολυρῆϊδα, *intueris*, apud Theocritum: pro κλαίοις κλαίοιδα, *lugeres*, apud Homerum.

Duntaxat Adde,

Quatenus licet per capitis secundi articulum septimum & octavum: ùt ἐδειρας, *excoriâsti*, ἐδείραδα· οἶδας, οἶδαδα.

Regula 3.

De syllabis φι, & φιν adjectis à Poëtis.

Cùm φι vel φιν per paragogen alicui casui adjungitur (adjungitur autem à Poëtis casibus omnibus) tonus manet tum idem, tum super vocalem aut diphthongum eandem: ut ἐυνή, *ἐυνῆφι, cubile: ἐυναί, ἐυναίφι, cubilia: ἐξ ἐρέβεος, ἐξ ἐρέβεσφι, Il. 1. ex Erebo. ὑπὸ κράτεσι, ὑπὸ κράτεσφι, sub capitibus, Iliad. κ. ἐξ ἐυνῆς, ἐξ ἐυνῆφι, è cubili, Odyss. ε. φαινομένη, φαινομένηφι.* *Vide c. 13. reg. 2. nota 2. & 1.

Odyss. ζ. Ἀλλ' ἴομεν πλυνέουσι σὺν ἠοῖ φαινομένηφι. i. *Sed eamus loturæ unà cum aurora apparente.*

Duntaxat { *Adde.* / *Excipe.*

Adde,

Quatenus secundi capitis articulus septimus, & octavus *Additamentum.*

octavus patiuntur, ut ἄκρηνδε, ἀκρήνδεφι· μοῖρ ϱ, μοίρασφι.

Excipe primò.

Cum alterutrum sic adjectum præcedit o. Nam utcunque vox se priùs habuerit, tum penacuitur: ut παρ' αὐτῷ, παρ' αὐτόφι, apud ipsum, Iliad. μ. Ἐπ' ἐσχάρᾳ, ἐπ' ἐσχαρόφι, super foco, Odyss. ε. Δακρύοις, δακρυόφιν.

Odyss. ε. ——Οὐδέ ποτ' ὄασε
Δακρυόφιν τέρσοντο, κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰών.
i. *Neque unquam oculi ejus (Vlißis) à lachrymis siccabantur: consumebatur autem dulcis ætas.*

Excipe secundò,

Cum vocalis aut diphthongus, cui tonus insedit, tollitur: ut παρὰ νεῶν, παρά νεῶφιν, *à navibus.*

Regula 4.

De syllaba δε adjecta paragogicè.

Cùm adjectivis τοῖος (*talis*) τόσος (*tantus*) τηλίκος (*tantus*) aut adverbijs τῆμος (*tum*) ἔνθα (*hîc*) ἔνθεν (*hinc*) per paragogen adjicitur syllaba δε, tum illa se habent, ac si essent naturâ ὀξύτονα, & hæc se ad illa habet in morem dictionis encliticæ.

*Non τοίασδε dicit, sed τοιᾶσδε, ac si rectus esset τοίος.

Illa se habent, ac si essent naturâ ὀξύτονα: ut τοιόσδε, τοιάδε, τοιῦδε, τοιᾶσδε, τοιόνδε· τοσόσδε, τηλικόσδε, τημόσδε, ἐνθάδε, ἐνθένδε, non τοῖοσδε, τοίαδε, &c.

Plato. Ἀνὴρ ὁπτικὸς, * τοιᾶσδε τυχῆς μεταχων, ἢ ὃν ἀπολέσας, ἤ τι ἄλλο, ὧν φεὶ πλείστου ποιεῖται, ῥᾷστα

ῥᾷστα ὅτι ἐπὶ ἄλλων. i. *Vir probus si in hujusmodi fortunam inciderit, si filium amiserit, aut quid aliud eorum, quæ plurimi facit, facilius feret, quam alij.*

Theocrit. Idyl. 10. Ἐκ καλάμης ἄχυρον τελέθει * τημόσδε μάλιστα. i. *Ex culmo palea tum maximè exeunt.* * *Non dicit* τῆμοσδε.

Hæc se ad illa habet in morem dictionis encliticæ: ut τοιάδε & (pro eo Ionicè) * τοιήδε, τοιαίδε, τοσήδε, τηλικήδε &c. non τοιῆδε, τοιαῖδε &c. * *Vi 6. 13. reg. 2. not. 1.*

Duntaxat.

Δε sic illis adjectum Attici, mutantes in δι, tonum adhuc promovent: ùt τοιοσδὶ, τοιζδὶ, ἐνθαδί. *Exceptio*

Regula 5.

De quacunq; alia Paragoge,

In alia quacunque Paragoge dictio illam passa & in significatione non mutata, paret quidem legibus capitis secundi & decimi tertii: quatenus verò per illas licet, se (quod ad tonum) habet, sicut ante paragogen habuit: ùt πρόβατοις, πρόβατοισι, *ovibus*: ἦι, ἦχι, *ubi*: ἠοῖ, ἠοῖοι.

Il. σ. Πρωὶ δ' ἐπ' ἠοῖοι σὺν τεύχεσι δῦνε μάχεσθαι. i. *Manè verò sub aurora armati.*

Caput 18.

Accentus ratio in dictione passa Aphæresin.

Regula 1.

Dictio, per Aphæresin monosyllaba facta, circumflectitur: ùt ἔϛλω, ἔϛης, ἔϛη, per Aphæresin ϛλῶ, ϛῆς, ϛῆ. Sic pro ἔφλω, ἔφης, ἔφη, per Aphæresin φλῶ, φῆς, φῆ, & λῶ ἦς ἦ. Sic ἔγνων, ἔγνως, ἔγνω, per Aphæresin γνῶν γνῶς, γνῶ.

Excipe,

Cùm corripitur. Nam tum acuitur, quia * circumflexus non cadit in syllabam brevem: ùt ἔϛαν, *ibant*, per Aphæresin ϛάν.

* *Vid. c. 2. art. 14.*

Regula 2.

Cùm per Aphæresin vox monosyllaba quidem non evasit, amisit vero syllabam aut vocalem tono priùs affectam, tum tonus transfertur in syllabam proximam, pro syllabarum autem quantitate mutatus, aut non mutatus.

Mutatus: ùt ἔθηκε, θῆκα.

Hesiod. * Θῆκα δέ μιν. i. *Posuit verò ipsam.*

Non mutatus: ùt ἔχρυψε, χρύψε.

* *Vid. c. 13 reg. 2.*

idem

Idem. * Κρύψε δὲ πῦρ. i. Occultavit verò ignem. * *Vid. c. 2. art. 14.*

A regula autem utraq; , tum illa priore, tum hac posteriore.

Excipe primò.

Quòd, cum post Aphæresin remanet nota vocalis rejectæ, tum vox Aphæresin passa

tonum aut
- retinet affixum illi notæ, non translatum : ut ἃ ἔδωκας, ἃ ̓δωκας *(quæ dedisti)* apud Aristophanem. ὁ ἄνθρωπος, ὠ ̓νθρωπος.
- in præcedentem dictionem * inclinat : ut ὁ ̓Απόλλωνις, ὦ Ἀπόλλωνις. ὁ ̓Αρατός, ὦ Ἄρατος. * *Vi. c. 3. art. 6.*
- prorsus amittit : ut ὦ ἄνα ὦ ̓να, ὁ rex. ὦ ἄνθρωπε, ὦ ̓νθρωπε.

Theocr. Idyl. 15. Σοφόν τι χρῆμ' ὦ ̓νθρωπος. i. *Sapiens quædam res est homo.*

Duntaxat.

Vox ἑταῖρ *(amice)* cum post adverbium ὦ talem Aphæresin patitur, & non cum eodem in unam vocem coalescit, tum tonum suum apud authores

*modo
- transfert : ut ὦ ̓ταῖρ.
- & transfert & mutat : ut ὦ ̓ταῦρ. *Vl. Scoti Gram. p. 117. 118.*
- nec tranfert nec mutat : ὦ ̓ταῖρ.
- prorsus amittit : ut ὦ ̓ταῖρ.

Extipe primò,

Quòd, cum ex voce ἑταῖρ Aphæresin passa, & adverbio ὦ una vox fit, tum apud authores

a modò { ὀξύλογεῖ ταῦ: ut ὦ ταῦ. / θεῖσσᾶ ταῦ: ut ὦ ταῦ. / θεοθεῖσσᾶ ταῦ: ut ὦ ταῦ.

a vocem ἔταν tanta toni varietate gavisam esse non mirabimur, si, cum quanta affectionis & inde pronuntiationis varietate prolata sit, consideremus.

Regula 3.

Cum post Aphæresin vox nec monosyllaba evasit, nec syllabam aut vocalem, cui tonus insedit, amisit, tum (quod ad tonum) se habet, sicut ante Aphæresin habuit: ut ὦ ἀγαθὲ, ὦ 'γαθὲ, ὁ bone: ἐτέτυκτο, τέτυκτο, factus erat.

Excipe.

In participijs passivis præteritum & plusquam perfectum: ut λελεγμένος, βεβλημμένος, per Aphæresin Æolicam b λέγμενος, βλήμμενος.

b Vid. l. 2. c. 11. in exceptione ab exceptione 2.

Caput 19.

Accentus ratio in voce Syncopen passa.

Regula 1.

CUm vocalis vel syllaba tonum præcedens per Syncopen tollitur, tum accentus post Syncopen manet, ut ante eam fuit: ut πεῖσαι τὸν, παρεῖπε τὸν, cum persuasisset. καταχεῦσαι, κακχεῦσαι, effundere, seu effudisse.

Regula

Regula 2.

Cùm ſyllaba, tono affecta, tota per Syncopen tollitur, tum tonus modò retrahitur, modò promovetur, ſæpè & ipſe mutatur: ùt τυφθείπτλω, (*verberati ſint duo*) τυφθείτλω· κεντῆσαι (*punxiſſe*) κέντσαι. Sic & pro κυόνων (à κύων, *canis*) dici ſolet κυωῶν.

Regula 3.

Cùm non ſyllaba tota, cui tonis inſedit, ſed tantùm ejus pars per Syncopen eliditur, tum accentus modò itidem promovetur, modò retrahitur, modò autem loco non movetur.

Modò promovetur: ùt θυγατέρ⊖, ἀνέρ⊖, πατέρ⊖, μητέρ⊖, γαστέρ⊖, per Syncopen θυγατρὸς, ἀνδρὸς, πατρὸς, μητρὸς, γαστρός.

Modò retrahitur: ùt ἀνέρα, ἄνδρα· ἀνέθεσαν (*repoſuérunt*) ἄνθεσαν· θυγατέρα, θυγατέρε, θυγατέρες, θυγατέρας, per Syncopen θύγατρα, θύγατρε, θύγατρες, θυγάτρας.

Il. 2. Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα. i. *Non oportet virum conſiliarium totâ noctem dormire.*

Modò loco non movetur: tum verò pro ſyllabarum quantitate vel mutatur, vel non mutatur.

Mutatur: ùt κρείσσων, melius Doricè *κρέσσον· ἐυρεῖα, *lata*, Ionicè ἐυρέα. * *Vid c. 2. art. 14.*

Non mutatur: ùt κρείσσων, melior, Doricè κρέσσων· ἀγείρεσθαι, *congregare*, Poëticè ἀγέρεσθαι.

Regula 4.

Cùm ſyllaba tonum ſequens, aut ejus pars per Syncopen tollitur, tum etiam tonus modò retrahitur,

[a] modò { ὀξύ|ονεῖ τιν : ut ὠ τιν. / περισπᾶ τιν : ut ὠ τιν. / περισπᾶται τιν : ut ὦ τιν. }

[a] vocem ἕτιν tanta tani varietate gaviſam eſſe non mirabimur, ſi, cum quanta affectionis & inde pronuntiationis varietate prolata ſit, conſideremus.

Regula 3.

Cum poſt Aphæreſin vox nec monoſyllaba evaſit, nec ſyllabam aut vocalem, cui tonus inſedit, amiſit, tum (quod ad tonum) ſe habet, ſicut ante Aphæreſin habuit: ut ὦ ἀγαθέ, ὦ 'γαθέ, ὁ bone: ἐτέτυκ|ο, τέτυκ|ο, factus erat.

Excipe.

In participijs paſſivis præteritum & pluſquam perfectum: ut λελεγμέ|ος, βεβλημμέ|ος, per Aphæreſin Æolicam [b] λέγμεν|ος, βλήμμεν|ος.

[b] Vid. l. 2. c. 11. in exceptione ab exceptione 2.

Caput 19.

Accentus ratio in voce Syncopen paſſa.

Regula 1.

Vm vocalis vel ſyllaba tonum præcedens per Syncopen tollitur, tum accentus poſt Syncopen manet, ut ante eam fuit: ut πρᾶγμάτων, παιδίων, cum perſuaſiſſet. χατα-χεῦσαι, χαχεῦσαι, effundere, ſeu effudiſſe.

Regula

Regula 2.

Cùm ſyllaba, tono affecta, tota per Syncopen tollitur, tum tonus modò retrahitur, modò promovetur, ſæpè & ipſe mutatur: ùt πυθεπήτλω, (*verberati ſint duo*) πυθεπήτλω· κεκπῆσαι (*puxiſſe*) κέκσαι. Sic & pro κυόνων (à κύων, *canis*) dici ſolet κυωῶν.

Regula 3.

Cùm non ſyllaba tota, cui tonis inſedit, ſed tantùm ejus pars per Syncopen eliditur, tum accentus modò itidem promovetur, modò retrahitur, modò autem loco non movetur.

Modò promovetur: ùt δυγατέρΘ, ἀνέρΘ, πατέρΘ, μητέρΘ, ϗαϛέρΘ, per Syncopen δυγατὲρ, ἀνδρὸς, πατρὸς, μητρὸς, ϗαϛρός.

Modò retrahitur: ùt ἀνέρϵ, ἄνδρα· ἀνέδυσαν (*reposuérunt*) ἄνδυσαν· δυγατέρϵ, δυγατέρε, δυγατέρες, δυγατέρας, per Syncopen δύγατρα, δύγατρε, δύγατρες, δύγατρας.

Il 2. Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα. i. *Non oportet virum conſiliarium totâ noctem dormire.*

Modò loco non movetur: tum verò pro ſyllabarum quantitate vel mutatur, vel non mutatur.

Mutatur: ùt χρεῖσσων, melius Doricè *χρέσσων· ἐυρεῖα, *lata*, Ionicè ἐυρέα. ** Vid c. 2. art. 14.*

Non mutatur: ùt χρείσσων, melior, Doricè χρέσσων· ἀγείρεδαι, *congregare*, Poëticè ἀγήρεδαι.

Regula 4.

Cùm ſyllaba tonum ſequens, aut ejus pars per Syncopen tollitur, tum etiam tonus modò retrahitur,

modò promovetur, modò retinet locum ſuum.

Modò retrahitur: ùt δεδάηκα, *didici*, δέδαα· δεδάαμεν, *veriti ſumus*, δείδιμεν. ἀνάστητε, *ſurgite*, ἄναστε. χρείονι, *inferiori*, χέρνῐ.

Modò promovetur. Sic pro κύον Θ (à κύων, *canis*) dici ſolet κυνός.

Modò retinet locum ſuum; retinens verò * pro ſyllabarum quantitate nunc mutatur, nunc non mutatur.

*Vid.c.13.

Non mutatur: ùt βορέεω (Ionicè pro βορέω) βορέω.

Heſiodus. Νόσφι νότου, βορέαό τε, ἠὲ ἀργέστεω, ζεφύρου τε. i. *Sine Noto, Boreâque, & Eteſijs, & Zephyro.*

Mutatur: ùt ἤλυθον ἦλθον, *veni*: εἴημεν, εἶμεν, *ſimus*: τυφθείημεν (*verberati ſimus*) τυφθείμεν.

CAPVT 20.

Accentus ratio in dictione cui accidit Apocope.

Regula 1.

CVm Apocope ſecum habet conjunctum Apoſtrophum, tum vox acutitona eam paſſa, niſi & Enclitica ſit, & in præcedentem dictionem tonum ſuum inclinaverit, eum prorſus amittit: ùt ὀπ' ἐμοῦ, ἐπ' ἐμοῦ, *meâ ætate*: ἀλλὰ αἰεί, ἀλλ' αἰεί.

Theognis.

Theognis. Ἀλλ' αἰεὶ σφὶ ἀγαθῶν ἔχεο. i. *Sed semper bonis viris teipsum adjungito.*

Duntaxat hic excipienda sunt.

1

Nomina & verba acutitona talem & Apocopen & Apostophum passa: quippe nihilominùs tonum suum non sic amittentia, sed (nisi in præcedentem dictionem inclinaverint) in [a] præcedentem syllabam retrahentia: ut κατὰ ἀνθρώποις, κακὸν ἀνθρώποις· εἷς δ' ὅτι αὐτοψυὴς, εἷς δ' ἐς αὐτοψυὴς· δεινὰ ἔπη, [b] δεῖν' ἔπη.

Odyss. ρ. Ἣ πολλὰ κακὸν ἀνθρώποισι δίδωσι i. *Qui (scilicet γαστὴρ, venter) multa mala hominibus affert.*

Orpheus de Deo. Εἷς δ' ἐς αὐτοψυὴς, ἐνὸς ἔκγονα πάντα τέτυκται. *Unus est ex se genitus, unius soboles omnia.*

2

Et pronomina utrunque passa, quæ nec antè monosyllaba fuêrunt, nec pòst cum voce sequente coalescunt; quippe similiter tonum suum (nisi inclinaverint) in priorem suam syllabam retrahentia: ut ἐμὲ δ' Φοίβου, ἔμ' δ' Φοίβου.

Theocrit. Τόσσον ἔμ' δ' Φοίβου τὸ φανεὶς. i. *Usque eò tu apparens me exhilarâsti.*

Regula 2.

Quæcunque dictio, Apocopen passa, unâ & cum

[a] *Ex doctrina Varennij nomina talia, sic passa, semper sic retrahunt tonum, aliæ voces omnes prorsus amittunt. Sed (pace illius) sunt & pronomina & verba talia, quæ, sic passa, similiter retrahant: sunt etiam talia & verba & pronomina & nomina, quæ sic passa, interdum non sic aut retrahant aut amittant tonum, sed in præcedentem dictionem inclinent.*

[b] *Non autem (licèt Stephanus similia soleat sic pingere) δεῖν' ἔπη. Nam quare?*

voce ſequente in unam coaleſcit, illa tonum ſuum prorſus amittit, ſive rejectæ vocalis nota maneat, ſive non: ut τὸ αὐ τὸ, τ' αὐ τό· κἠ ἐμὲ, κἀμέ· ἐγὼ οἶδα, ἐγῶδα· τῦθ' ἔστι, τυτέστι· ἀνὰ σῶμα, ἀνσῶμα.

Regula 3.

**Monoſyllaba poſt Apocopen acuitur, inquit Poſſelius. Vix rectè. Nam non omnia.*

Voces Apocopen ſolam paſſæ, & * monoſyllabæ factæ, veſtiuntur quidem tono, ſed aliæ circumflexo, aliæ acuto.

Aliæ circumflexo: ut pro ϛειδὺ, vel ϛειαρὸν, ϛαῖ apud Heſiodum: pro χρῖμνον (*farina craſſior*) χρῖ apud Homerum.

Aliæ acuto: ut apud omnes penè authores pro χρῆμι (ſi non potiùs pro χρῆσι) χρή, *oportet*: apud Homerum pro δαιτὶ (*convivio*) δαί· apud Sophoclem pro ῥᾴδιον (*facile*) ῥᾴ· apud Bionem pro ὅπ (*quod*) ὅ· apud Theognidem pro ὦδε πάρ.

Theognis. Αἰσχρὸν δ' εἰ νήφων πὰρ μὐθυσι μὴ ἡ. i. *Turpe ſobrium cum ebrijs commorari.*

Regula 4.

Cum vox, Apocopen ſolam paſſa, monoſyllaba non fit, tum, ſi ablata ſit ſyllaba, cui tonus inſedit, tonus retrahitur: ut γλαφυρὸν (*concavum*) γλᾴφυ.

Heſiodus. —— Πυκιναὶς κλιθμῖσι ἔχουσι Καὶ γλᾴφυ πετρῆεν. i. *Denſa latibula incolunt, & concavum (ſeu cavernam) ex ſaxo exculptum.*

Regula 5.

Cùm vox, Apocopen ſolam paſſa, nec monoſyllaba evaſit, nec amiſit aut diphthongum, aut vocalem, cui

cui tonus insedit, tum tonus locum suum retinet, duntaxat pro syllabarum quantitate mutatus, aut non mutatus.

Non mutatus: ut pro ἀπόχεημι (si non potius pro ἀπόχεησι) ἀπόχεη, *sufficit*: σάωσε (sine augmento pro ἐσάωσε) per Apocopen σάω, *conservavit*. Sic pro τέτλαθι, τέτλα, *aude*: pro Ποσειδῶνα Ποσειδῶ, *Neptunum*: pro δάκρυον δάκρυ, *lachryma*.

Mutatus: ut ἔτασε, *vulneravit*, per Apocopen ἔτα.

Il. ω. —— * ἔτα δὲ δουρὶ Νείατον ἐς κενεῶνα. i. *Vulneravit verò* (eum) *hasta Infimis in ilibus.* *Vid. c. 13. Inreg. 2.

FINIS
Libri primi.

ΟΡΘΟΤΟΝΙΑΣ

Liber ſecundus.

De tonis ſingularum oratinis partium in ſpecie.

CAPVT I.

De accentibus articulorum.

IN articulorum caſibus ſingulis qui in vocalem aut diphthongum Grammatici tono veſtiunt in communi eorundem inflexione, eadem aut ſaltem illa, in quam mutatur, ſemper veſtiatur tono, idque eodem, (nec alio, niſi aliunde inclinetur) etiam in dialectis omnibus: ut τῷ Doricè τῶ & τοῦ, Ionicè τοῖο. Τῆς, τῆω, Doricè τᾶς, ταύ. Τοῖν, τοῖς, Ionicè τοῖῖν, τοῖσι.

Duntaxat

Duplex est

I

De articulo { Nota. / præpositivo { Excipe.

Nota,

Quòd ὁ, ἡ, οἱ, αἱ, quæ in communi illius inflexione nuda relinquuntur, interdum tonum suum induunt. Quandò verò, vide libr. 1. c. 4. articulo 5. in exceptionibus.

Excipe primò,

Quòd mutato accentu Poëtæ pro τῷ dicunt τίῳ, & Æoles pro τῇ fœminino τάων.

Excipe secundò,

Quòd in hoc articulo compositio cum enclitico [a] δε, pro ὅδε, τόδε, τόνδε &c. Attici, cum indicant, dicunt ὅδι, τοδί, τονδί &c.

Aristoph. Ἀλλ' εἶμ' ὅπῃ τονδὶ χὴ πατάξω. i. *Sed hunc adibo & pulsabo.*

[a] *De enclitico δε vi. l. 1. c. 10. ar. 3.*

[b] Ἀντὶ τοῦ ἔστιν ὁ; *inquit Eustathius, scilicet per Syncopen pro* ὅτου. *Sed pace tanti viri, non rectè. Sic etiam apud Homer. pro* οἱ (*sibi*) ἕοι. *vid. c. 6.*

2

De articulo subjunctivo

Excipe primo,

Quòd pro οὗ (*cujus*) Poëtæ per Prosthesin dicunt [b] ὅου. Il. 2. ——— Ὅου κλέος οὔποτ' ὀλεῖται. i. *Cujus fama nunquam interibit.*

Excipe

Excipe ſecundò,

Quòd in hoc articulo compoſito cum πὸς pro ὅπ-ᾳ Attici dicunt ὅτυ, Dores ὅτᾰ, Ioues ὅττο, Æoles ac Poëtæ ὅπεο· pro ὥ τινι Attici ὅτῳ, Ioues ὅτιῳ & ὅτεω· pro ὥ ντινων Attici ὅτιων, Ioues ὁτέων· pro ὅ ιϛισι Ioues ὁτέοισι.

Menander. Η᾽δὺ τ᾽ ἀποθνήσκειν ὅτῳ ζῆν μὴ παρέϛαι, Ὡ᾽ς βούλεται i. *Iucundum emori, cui vivere non licebit, ut libet.*

Caput 2.

Accentuum ratio in omnibus caſibus cùm nominum ſubſtantivorum, tum quorumcunque adjectivorum, excepto recto ſingulari.

Regula 1.

De nominibus ſubſtantivis.

IN nominibus ſubſtantivis tonum recti ſingularis ſequuntur reliqui caſus omnes: hoc eſt, quam vocalem aut diphthongum tonus occupat in recto ſingulari, eandem, aut illam, in quam mutatur, occupat, idque idem tonus in omnibus alijs caſibus numerorum

sherorum omnium: ùt λόγ☉, λόγου, λόγῳ, λόγον, λόγε, λόγω, λόγοιν, λόγοι, λόγων, λόγοις, λόγους, λόγοι. Ἀηδών, luscinia, ἀηδόν☉, ἀηδόνι, ἀηδόνα, ἀηδών, ἀηδόνε, ἀηδόνοιν, ἀηδόνες, ἀηδόνων, ἀηδόσι, ἀηδόνας, ἀηδόνες.

Regula 2.

De quibuscunq; adjectivis.

In adjectivis (sive sint nomina, sive pronomina, sive participia) tonum masculini, fœmnini & neutrius generis in recto singulari sequuntur ejusdem generis reliqui casus omnes: id est, quam vocalem aut diphthongum accentus possidet in recti singularis genere masculino, fœminino, aut neutro, eandem, aut illam, in quam mutatur, possidet, idque idem accentus in omnibus alijs casibus ejusdem generis per numeros omnes: ùt ἀληθής, ἀληθέ☉, ἀληθεῖ, ἀληθέα, ἀληθής, ἀληθέε, ἀληθέοιν, ἀληθέες, ἀληθέων, ἀληθέσι, ἀληθέας, ἀληθέες. Ἡμετέρα, ἡμετέρας, ἡμετέρᾳ, ἡμετέραν, &c. Τυφθέν, τυφθέν☉, τυφθέντι, &c.

Tantummodo ad has duas regulas quod attinet,

Partim { *Illis adde.* / *Ab illis excipe.* / *De illis nota.*

Adde in genere,

Additamentum.

Quatenus licet per accentuum leges generales.

Adde

Adde in ſpecie.

1 Quatenus licet per primi libri capitis ſecundi articulum ſeptimum. Hinc ἄμεινον *(melius)* in recto, ἀμείνονος in genitivo. Accentus manet idem, ſed loco motus, quia ne acutus quidem præcedit antepenultimam.

2 Quatenus per ejuſdem capitis articulum octavum: ùt τὸ πῶϋ, *ovile*, τοῦ πώεος· ποιῆσαν, *operatum*, ποιήσαντος. In utroque exemplo toni locus idem eſt, ſed tonus non idem, quia circumflexus non cadit in antepenultimam.

**Vid. l. 1. c. 13. in nota generali 1.*

3 Quatenus per ejuſdem articulum decimumquartum: ùt ὁ Θωμᾶς, οἱ * Θωμαῖ. ὁ Ἡρακλῆς, τοῦ Ἡρακλέος. In neutro mutatur locus, in utroque verò tonus, quia circumflexus non cadit in ſyllabam brevem.

4 Quatenus per primi libri capitis decimi-tertij regulam primam: ùt σφίτερος σφετέρα. Tonus manet idem, ſed propter ultimam longam tranſlatus in penultimam.

5 Quatenus per ejuſdem capitis regulam ſecundam: ùt χείρ, χεῖρα, χεῖρε, χεῖρες, χεῖρας ἢ φήμη, αἱ ἢ φῆμαι· τυφθείς & τυφθέν, τοῖς τυφθεῖσι. In omnibus locus idem eſt, ſed propter ſyllabarum quantitatem acutus mutatur in circumflexum.

6 Quatenus per ejuſdem tertiam: ùt τὸ δῶρον *donum*, τὰ δῶρα· τυφθεῖσα, τυφθείσης. Locus idem, ſed propter ultimam longam circumflexus mutatur in acutum.

Hæc ſunt, quæ his regulis addenda erant. Sequuntur ab illis excipienda.

Ab illis autem excipe in { *simplicium.* / *declinationibus tum* { *Contractorum.*

In simplicium declinationibus excipe
1 *in quatuor prioribus simul.*
2 *in duabus prioribus.*
3 *in prima sola.*
4 *in secunda sola.*
5 *in quinta.*

1 *In quatuor prioribus declinationibus simul, ab his regulis.*

Excipe primò.

Quòd, utcunque se habeat rectus singularis, nominativus, accusativus & vocativus duales nunquam θειατῶνται· ut ὁ Θωμᾶς, τὼ ὦ Θωμά· ἡ μνᾶ, τὰ ὦ μνᾶ· ὁ νοῦς, τὼ ὦ νώ· τὸ ὀστοῦν, τὼ ὦ ὀστώ.

Excipe secundò.

Quòd in quatuor prioribus, quoties rectus singularis ὀξυτονεῖται, genitivi & dativi omnes θειατῶνται· ut χριτής, judex, χριτοῦ, χριτῇ, χριτὴν, χριτῆ, χριταῖς. ἐμή, mea, ἐμῆς, ἐμῇ, ἐμὴν, ἐμῆ, ἐμαῖς· ψυχή, ψυχῆς &c. ὀφθαλμός, ὀφθαλμοῦ &c.

Sophocles Ὡς ὄψις ἐν ὀφθαλμῷ, ὁ νοῦς ἐν τῇ ψυχῇ. i. *Ut visus in oculo, sic intellectus in anima.*

Duntaxat

1

In prima declinatione. cùm rectus singularis est ὀξυτονῶ,

ὀξύτονος, genitivus cùm Ionicus tum Æolicus numeri singularis παροξύτονος est: ùt ποιητής, Poëta, genitivus Ionicus est ποιητέω, Æolicus ποιητάο.

* *Hinc Vergara in Grammatica cum ὀξυτονεῖ. Optimè. Caninius tamen περισπᾶ. Pessimè. Varenius duos genitivos vult esse ὀξυτόνους. Non satis. Bailius omnes obliquos, hoc est, præter genitivũ singularem, etiam datìvum, imò & genitivũ & dativum cùm dualem, tum pluralẽ. Ninius: & hoc ille (quod pr sciam) solus, & ex suo (opinor) cerebro, non ex ullo apud authores exemplo.*

2

Tum in prima, tum in secunda, cùm rectus singularis ὀξύτονος est, genitivus pluralis & Ionicus & Æolicus est παροξύτονος: ùt ποιητής, ποιητέων, ποιητάων, genitivus pluralis Ionicus est ποιητέων, ποιητάων, Æolicus ποιητάων, ποιητάων.

3

In tertia, cùm rectus singularis ὀξυτονεῖται, genitivus cùm singularis tum dualis, ùt & dativus tum dualis tum pluralis in dialecto Ionica περισπᾶται. ut ἡ ὁδός, via, τῆ ὁδοῖο, ταῖν ὁδοῖιν, τῆ ὁδοῖσι.

4

In quarta, genitivus singularis nominis ὀξυτόνου est etiam ὀξύτονος: ut ὁ νεώς, templum, ὁ λεώς, populus, ὁ λαγώς, lepus, τῆ νεώ, τῆ λεώ, τῆ λαγώ. Demosthen. περὶ Στεφάνου. Λαγὼ βίον ἔζης δειλὸς, καὶ τρέμων, καὶ ἀεὶ πληγὰς προσδοκῶν. i. Leporis vitam agebas timens ac tremens, & semper expectans ut vapules.

2 *In duabus prioribus declinationibus ab his regulis excipe,*

Quòd, quoties rectus singularis est vel παροξύτονος,

νῶν, vel περιπαροξύτονον, vel περισπωμένων, genitivus pluralis etiam δεσποτᾶν· ut δεσπότης, δόξα, τραπέζα, τυφθεῖσα, τῆς δεσποίνης, δοξῶν, τραπέζων, τυφθεισῶν.

Euripid. Μάστιξι τοὺς δούλοισι δεσποτῶν νόσον. i. *Servi participant morbum dominorum.*

Duntaxat.

1

Genitivus pluralis quatuor nominum substantivorum, nimirum χρήσης, *fœnerator*, χλόνης, *aper*, * ἐτησίαι, *venti Etesiæ*, ἀπύα (alias ἀφύα) *apua*, sequitur regulam de substantivis: ut χρήσων, χλοιώνων, ἐτησίων, ἀπύων,

Aristophan. Τὸ δὲ τύχων, χρήσων τι δυσκολωτάτων. Ἀγομαι, φέρομαι, τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι. i. *Nam abusuris, usurariis, difficillimis agor, feror, bona oppignero, seu, bona mea pignori capiuntur.*

* *Rectus singularis supponitur esse* ἐτησίας, *licèt forsan inusitatus.*

2

Genitivus pluralis quorumcunque adjectivorum fœminini generis, non ὀξυτόνων, oriundorum à masculino declinationis tertiæ, sequitur regulam de adjectivis, intellectam scilicet (ut intelligi debet) cum additamentis: ut ἰδία, ἰδίων, *privata, privatarum*, ἡμετέρα, ἡμετέρων, *nostra, nostrarum*; δία, δίων, *divina, divinarum*; πότνια, ποτνίων, *veneranda, venerandarum.*

Tantum Dores & hujusmodi adjectivorum genitivum pluralem θεαμῶσι.

3

In prima declinatione, cùm rectus singularis παροξυτονεῖται,

* *V. l. 1. c. 13 in excep. 2. à reg. 1.*

ὀξυτονεῖται, genitivus pluralis Ionicus est περισπαροξύτονον· ut πρεσβύτης, *senex*, πρῆς * πρεσβύτεων.

4

Vtcunque se habeat rectus singularis, in secunda declinatione genitivus pluralis Ionicus, in urrâque Æolicus παροξυτονεῖται· ut in secunda, nominum δόξα, πρᾶπις genitivus pluralis Ionicus est δοξέων, πραπίδεων, Æolicus δοξάων, πραπιδάων· in prima nominis δεσπότης gentivus pluralis Æolicus est δεσποτάων.

3 *In prima declinatione sola, à regulis.*

Excipe primò,

Quòd in illa, cum rectus singularis περισπᾶται, genitivus singularis in Ionica & Æolica dialecto* etiam παροξυτονεῖται· ut Ἑρμῆς, *Mercurius*, Ionicus genitivus est Ἑρμέω, Æolicus Ἑρμάω.

* *Sicut cùm rectus ὀξυτονεῖται, p. 68.*

Excipe secundò.

Quòd nominum δεσπότης, *herus*, μητιέτης, *consiliarius*, εὐρυόπης, *latè videns*, vocativus singularis tonum retrahit: ut ὦ μητίετα, εὐρύοπα, δέσποτα.

Multi hic addunt ἀπηξήντα.

Philemon. Οὐκ ἂν δυνατὸν μὴ ἥρωά σε, δέσποτα, Ἄνθρωπον, ὄντ' ἄνθρωπον· ἄλλως βοᾷς. i. *Non poteris, here, non esse homo, homo cùm sis: frustra clamas.*

4 *In*

4 *In ſecunda declinatione ſola, ab his regulis.*

Excipe primò.

Quòd adjectivi μία (*una*) & ejus compoſitorum genitivi & dativi omnes θηλυνοῦνται: ùt μία, μιᾶς, μιᾷ, &c. ἀδικμία, μηδεμία, ἀδικμιᾶς, &c. μηδεμιᾶς, &c.

Sotades, ut eſt apud Stobeum. Ἡμέρας μιᾶς ἀ-λυπία μέγα ὄφελος. i. *unius diei indolentia magnum eſt lucrum.*

Excipe ſecundò,

Quòd adjectiva fœminina, quorum maſculinum eſt tertiæ declinationis, in recto plurali ſequuntur non fœmininum, ſed maſculinum recti ſingularis: ùt ἴδιος, ἰδία, *privatus, privata*; ἡμέτερος, ἡμετέρα, *noſter, noſtra*; λίθινος, λιθίνη, lapideus, lapidea: fœminina in recto plurali, non ἰδίαι, ἡμετέραι, λιθίναι, ſed ἴδιαι, ἡμέτεραι, λίθιναι.

Æſchines contra Timarchum. Αἱ ἴδιαι ἐχθραὶ πολλὰ παύουσι τῶν κοινῶν ἐπιτροπεύσας. i. *privatæ inimicitiæ multa omninò in publicis negotijs corrigunt.*

Duntaxat.

Fœmininum adjectivi μέγας in recto plurali ſequitur non μέγαες, ſed illud, unde formatur, inuſitatum μεγάλος.

Pindarus. Ἀρεταὶ δ' αἰεὶ μεγάλαι πολυμύθοι. i. *Magnæ virtutes ſunt ſemper multorum verborum.*

5 *In ſimplicium quinta, ab bis regulis.*

Excipe primò.

Quòd duo hæc nomina, μήτης, θυγάτης, in omnibus obliquis (excepto vocativo ſingulari) ut & in recto cùm dualí tum plurali, Syncopen ni patiantur, tonum ſuum promovent: ut μητέρ☉, μήτερε, μητέρα, μήτερε &c. θυγάτηρ, θυγατέρ☉ &c.

Odyſ. χ. Ἔνθ' ὄγε θυγατέρας πόρεν ἡᾶσιν ἴδι) ἀκοίτας, i. *Tum ille filias ſuas dedit in uxores.*

Et quòd idem faciunt, quoties παροξύνονται, δηϊότης, *hoſtilitas*, ταχύτης, *celeritas*; quippe eoſdem caſus tono ſemper ſic afficientia, ac ſi ſemper eſſent (ut ſæpè quidem ſunt) ὀξύτονα· ut δηϊοτῆτ☉ &c. ταχυτῆτ☉ &c.

Excipe ſecundò.

Quòd nominum polyſyllaborum in ων vocativus ſingularis in maſculino, fœminino, aut communi genere deſinens in ον tonum retrahit: ut κακοδαίμων, βελτίων, ὦ κακόδαιμον, βέλτιον.

Menander. Ὦ σὺ τρὶς κακόδαιμον, ὅστις ὢν πένης γα-

* *Compoſita à φρὼν in vocativo acuunt penultimam, inquit Bailius. Vix recte. V. l. 1. c. 13 reg. 2.*

μεῖ. i. *O ter infelix, quiſquis pauper exiſtens ducit uxorem.*

Duntaxat.

I

Vocativus nominum compoſitorum à φρὼν non retrahit: ut δαίφρων, *prudens*, παλαίφρων, *æruminarum patiens*, ὦ δαῖφρον, * παλαῖφρον.

Sophocles

Sophocles Τί δ' ὦ παλαῖφεσν;

2

Vocativus nominum Δαχδαλίων, Παλαίμων, Ἰ-κετάων, Μαχάων, Ἀρετάων & substantivi Εὐδαί-μων similiter non retrahit: ut ὦ Λαχδαλίμων, Μα-χάων, Εὐδαίμον &c.

3

Nec in dialecto Æolica ullorum omninò nomi-num in ων vocativus tonum retrahit: ut καχοδαίμων, βελτίων, ὦ καχοδαῖμον, βελτίον.

Excipe tertiò.

Quòd vocativus singularis nominum γυνὴ, *mulier*, δαὴρ, *lever*, ἀνὴρ, *vir*, θυγάτηρ, *filia*. πατὴρ, *pater*, εἰνάτηρ, *fratria*. σωτὴρ, *servator*, Δημήτηρ, *Ceres*, si-militer tonum retrahit: ut ὦ γύναι, δαέρ, ἄνερ, θύ-γατερ, πάτερ, εἰνατερ, σῶτερ Δήμητερ.

Euripides. Μὴ γαύρου, πάτερ. Κύκλῳ γὰρ ἕρπει πᾶ μὲν εὖ, δᾶ δ' οὐκ ἔχει τ. *Ne gloriare, pater. In orbem enim vertuntur: hic habet, ille non habet.*

Duntaxat.

Atticis vocativus semper similis est Nominativo, ut voce, sic & tono.

Excipe quartò.

Quòd in eadem declinatione omnium monosyl-laborum genitivus & dativus singularis, ut & dativus

pluralis ultimam acuunt, genitivus pluralis, ùt & genitivus & dativus duales ultimam circumflectunt: ùt χειὲ, χειρεός· χειρεί· χεῖρσί· χειρεῖν· χειρῶν· χλωὲν ταmus, χλωρός· χλωρῖ· χλωρσί· χλωροῖν· χλωρῶν.

Quódque idem accidit ijsdem casibus dissyllaborum γυνὴ & κύων: ùt γυναικός· γυναικί· γυναικοῖν &c. κυνός· κυνί· κυσί· κυνοῖν· κυνῶν· κυσί.

Phocylides. Ἄρσεσιν ὐκ ἐπέοικε κόμη, χλιδαὶ δὲ γυναιξί. i. *Viros non decet coma, at mulieres decent capilli delicatiores.*

Item quòd id ipsum contingit ijsdem casibus nominum γόνυ, *genu*, & δόρυ, *hasta*, cùm patiuntur Metathesin: ùt γουνὸς γουνί· &c. δουρός· δουρί· &c.

Præterea quòd idem accidit ijsdem casibus nominum μήτηρ, θυγάτηρ, quoties patiuntur Syncopen: ùt μητρός· μητρί· μητροῖν &c. θυγατρός· θυγατρί· &c.

Denique quòd idem usu venit eisdem casibus adjectivorum compositorum ab εἷς & ἓν· ùt ὐδενείς, μηδενὶς, ὐδὲν, μηδὲν, genitivus & dativus non ὐδένῳ. μηδένῳ, ὐδένι, μηδένι, sed ὐδενός, μηδενὸς, ὐδενό, μηδενί· &c.

Vl. l. c. 2. ert. 10. & c. 3. ert 1. & 2. Epictetus. Μηδέποτε ὅτι μηδενὸς εἴπῃς, ὅτι ἀπώλεσα αὐτό, ἀλλ' ὅτι ἀπέδωκα. Τὸ παιδίον ἀπέθανεν; ἀπεδόθη· τὸ χωρίον, ἀφῃρέθη; ἔχουῶ κὰ τοῦτο ἀπεδόθη i. *De nulla unquam re dicas, Perdidi illam, sed, restitui. Puellus mortuus est? restitutus est. Ager sublatus est? Igitur & hic restitutus.*

Duntaxat

I

Genitivum dualem Poëtæ, inserto iota, θεοῖϊν ὠῶν σι, pluralem Iones inserto ε παρεξυτονοῦσιν: ùt ποδοῖν,

ποδῖν, ποδῖϊν, pedum; χειρῶν, χειρέων, manuum.

2

Genitivus pluralis monosyllaborum δᾶς, fax; δμὼς, servus; τρὼς, Trojanus; Σὼς, animal lupo simile; φὼς, homo; κρὰς, caput, sequitur regulas: ut δᾳδῶν, δμώων, τρώων, Σώων, φώτων, κράτων.

Naumachius Πολλῶν χρῆες ἐφόρσαν εὐκλιτα δώματα φώτων. i. *Multorum hominum bene extructas domos anus evertérunt.*

Tantùm Dores & horum genitivum pluralem θειποῦσιν · ùt δᾳδῶν, φωτῶν.

3

Genitivus pluralis etiam omnium monosyllaborum, quorum rectus singularis circumflectitur, sequitur regulas, intellectas scilicet (ut semper intelligi debent) cum additamentis: ùt λᾶς, lapis, λαῶν · φῶς, lumen, φώτων · παῖς, παίδων, πᾶς, πάντων.

Hippothous. Παίδων χρατεῖν δεῖ τὴν νεωτέρων σοφόν. i. *Oportet sapientes, pueros juniores cohibere.*

Tantùm Dores & hujusmodi monosyllaborum genitivos plurales θειποῦσιν · ùt παιδῶν, παντῶν.

4

Dativus pluralis nominis πᾶς regulæ paret: ùt πᾶς πᾶσι, non πασί.

5

Idem etiam facit omnium monosyllaborum dativus pluralis Poëticus · ùt χραὶ χραίτεσι, παῖς παίδεσι, ποῦς πόδεσι, βοῦς βόεσι.

Theocritus Idyl. 16. Μόχρι σιω᾽ χαρχοῖσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι. i. *Vituli cum cornutis mugierunt bobus.*

6

Dativus pluralis nominum μήτηρ & θυγάτηρ παροξυτονοῦνται· ὡς μητράσι, θυγατράσι.

7

Nonnullorum monosyllaborum, per contraxionem sic factorum, omnes jam excepti casus interdum regulam sequuntur: ὡς ἦρ (per contractionem pro ἔαρ, ver) τοῦ ἦρος· ἦρι· &c. sed interdum & ἦρος, ἔαρι· &c. Λᾶς (pro λάας lapis) λᾶος· λᾶϊ· &c: sed interdum & λᾶος, λάϊ &c.

Thucidid. Τελευτῶντος τοῦ χειμῶνος ἅμα ἦρι i. *Desinente hyeme, ineunte vere.*

8

Participiorum etiam monosyllaborum casus omnes obtemperant regulæ: ὡς σὰς, σάντος, σάντι, σάντοιν, σάντων, σᾶσι.

9

Omnes etiam casus interrogativi τίς regulæ obtemperant: ὡς τίς, τίνος, τίνι, τίνοιν, τίνων, τίσι.

Excipe quintò.

Quòd in eadem declinatione monosyllabi τὶς indefiniti omnes casus ὀξυτονοῦνται· ὡς τινός· τινί· τινά· τινέ· τινὲς· τινάς· &c.

Duntaxat

Duntaxat.

Attici pro πνὸς, πνὶ dicunt τῦ, τῷ.
Hæc de excipiendis in declinationibus simplicium.

In declinationibus contractorum excipe { 1 *in omnibus simul.* / 2 *in prima* / 3 *in tertia* / 4 *in quarta* } *sola.*

1 *In omnibus simul à regulis Excipe,*

Quòd, utcunque se habeat rectus singularis, casus contracti sequuntur doctrinam de accentus ratione in contractione: de qua lib. 1. cap. 14.

2 *In contractorum prima sola Excipe primò.*

Quòd in illa substantiva polysillaba in vocativo singulari tonum retrahunt: ùt ὁ Ἡ῾ρακλῆς, ὦ Ἡ῾ράκλεες· ὁ Ἀ᾽πολλοφανὴς, ὦ Ἀ᾽πολλόφανες.

Author citatus à Stobæo. Πλουτεῖν φασί σε πάντες, ἐγὼ δέ σε φημὶ πένεσθαι. Χρῆσις γὰρ πλούτου μάρτυς, Ἀ᾽πολλόφανες. i. *Omnes dicunt te divitem esse: ego verò dico, te esse pauperem. Usus enim divitias testatur, ô Apollophanes.*

Excipe secundò.

Quòd idem faciunt & quædam adjectiva polysyllaba:

laba: ὡς ὁ χῆ ἡ συζυγίης, ὦ αὐζυγες.

3 *In contractorum tertia Excipe,*

Quòd in illa vocativus singularis semper circumflectitur: ὡς ὁ βασιλεὺς, ὦ βασιλεῦ.

Quò etiã referendũ est heteroclitum Ζεύς, ὦ Ζεῦ.

Theognis. Σὺν δὲ κράτος πείτων ἔσ' ὑ παντον, βασιλεῦ. i. *Tua verò, ô rex, potentia est omnium suprema.*

Duntaxat

Attici faciunt nominativo similem: ὡς ὦ βασιλεῖς. Quod faciunt etiam cum Æoles tam Dores, sed utriq; utrumq; περοξυτονοῦντες: ut ὁ βασίλεις, ὦ βασίλευ.

4 *In contractorum quarta à regula Excipe primò,*

Quòd in illa vocativus singularis semper etiam περισπᾶται· ut ἡ Λητώ, ὦ Λητοῖ· ἡ Γοργώ, ὦ Γοργοῖ.

Theocrit. Idyl. 15. Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι. i. *Gorgo da mihi manum.*

Excipe secundò,

Quòd in illa Eustathius vult etiam accusativum pluralem semper περισπᾶσθαι· ut ἡ σωφρώ, τὰς σωφρᾶς, non σωφρᾶς.

Hactenus

Hactenus de eis, quæ à regulis erant excipienda. Restant jam notanda quædam.

Nota igitur primò,

Quòd authores, præcipuè Poëtæ, per Metaplasmum mutantes casum (imprimis dativum) secundæ ac tertiæ declinationis simplicium in casum quintæ, tono illum ita afficiunt, ac si descenderet à recto singulari quintæ. Sic pro ἀλκῇ ab ἀλκὴ (*robur*) pro ὑσμίνῃ ab ὑσμίνη (*prælium*) pro μελιχρᾴτῳ à μελίχρατον (*aqua mulsa*) dicunt ἀλκὶ, ὑσμῖνι, μελίχραπ, ac si haberent rectum ἀλξ, ὑσμὶν, μελίχρας.

Nota secundò,

Dores in quintæ declinationis simplicium numero plurali ας finale producere, & inde voces, in communi dialecto προπεπειωμένας & προπαροξυτόνους, in sua *παροξυτονεῖν· ùt communiter πιτνᾶς, αἴαντας, Doricè πιτνάας, αἰάντας. *Secund. l. 1. c. 13. reg. 1. & 3.*

Nota tertiò,

Quòd adjectivi μέγας & μέγα casus ejusdem generis obliqui omnes (præter accusativum & vocativum singulares) ut & rectus cùm dualis tum pluralis sequuntur illum, unde descendunt, rectum inusitatum μεγάλῳ & μεγάλον· ùt μεγάλω, μεγάλῳ, μεγάλω &c.

Pythagoras. Πρᾶτ᾽ε μεγάλα, μὴ ὑπερχόμῳ μεγάλα. i. *Age res præclaras, nihil interim polliceris magnifici.*

Nom

Notà quartò,

Numeralia ſingulari carentia quem ſortiantur tonum, ſatis emergere ex eorum deſcriptione in Grammatica.

Nota quinto,

Tria illa pronomina recto carentia, ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ, ἑαυτοῦ per omnes caſus ita tono affici, ac ſi deſcenderent à recto acutitono.

Dumtaxat.

Apud Iones eadem omnia ſe habent, ac ſi orirentur à recto penacuto: ùt ἐμαυτοῦτέυ, ἐμαυτοῦτέῳ, σεαυτοῦτέυ, σεαυτοῦτέῳ, ἑαυτοῦτέυ, ἑαυτοῦτέῳ &c.

Nota ſextò.

Iones etiam pronominum οὗτος & αὐτὸς caſus omnes obliquos, ùt et rectos cùm duales tum plurales ita inflectere & tono induere, ac ſi rectos ſingulares haberent ὑτέος, αὐτέος· ùt τουτέυ, τουτέῳ. αὐτέυ, αὐτέῳ, &c.

Nota ſeptimò.

* *Quod etiam faciunt, cum pronomini addunt ιοτα Vid. l. 1. c. 17. reg. 1.*

Quòd Attici, quoties pronominis vocalem ultimam mutant in iota, aut illi ſubſcriptum iota ad latus affigunt, idem * ὀξυτονοῦσι Sic pro τοῦτο, τοῦτα, dicunt, cum indicant, τουτί, ταυτί· ſic etiam pro τούτῳ, τουτῷ.

Ariſto-

Aristophanes in Ranis. Οἴ μοι, πόθεν μοι ταυτὶ τὰ κακὰ ξυμπέπτωκε; i. *Hei mihi! unde mihi haec mala acciderunt?*

De τουτωΐ pro τύτῳ vide exemplum regulæ quartæ capitis hujus libri decimi tertij.

Nota octavò,

Nomina subsequentia partim ex hoc capite, partim ex primi libri capitibus 13 & 19 per omnes casus sic sortiri tonum.

Ἡ χώρα, τῆς χώρας, τῇ χώρᾳ, τὴν χώραν, ὦ χώρα, τὼ ὦ χώρᾳ, τοῖν χώραιν, αἱ χῶραι, τῶν χωρῶν, ταῖς χώραις, τὰς χώρας, ὦ χῶραι. P. 74. 35. 36.

Ἡ θυγάτηρ, τῆς θυγατέρος θυγατρός, τῇ θυγατέρι θυγατρί, τὴν θυγατέρα θύγατρα, ὦ θύγατερ, τὰ ὦ θυγατέρε θύγατρε, ταῖν θυγατέροιν θυγατροῖν, αἱ θυγατέρες θύγατρες, τῶν θυγατέρων θυγατρῶν, ταῖς θυγατράσι, τὰς θυγατέρας θύγατρας, ὦ θυγατέρες θύγατρες. P. 37. 72. 73, 75, 76.

Γυνὴ, γυναικὸς, γυναικὶ, γυναῖκα, γυναῖ, γυναῖκε, γυναικοῖν, γυναῖκες, γυναικῶν, γυναιξὶ, γυναῖκας, γυναῖκες. P. 74. 73. 35. 36.

Μήτηρ, μητέρος μητρὸς, μητέρι μητρὶ, μητέρα, μῆτερ, μητέρε, μητέροιν, μητέρες, μητέρων, μητράσι, μητέρας, μητέρες. P. 35. 36. 74. 76.

Ἡ σφαῖρα, τῆς σφαίρας, τῇ σφαίρᾳ, τὴν σφαῖραν, ὦ σφαῖρα, τὼ ὦ σφαίρᾳ, ταῖν σφαίραιν, αἱ ὦ σφαῖραι, τῶν σφαιρῶν, ταῖς σφαίραις, τὰς σφαίρας. P. 35. 36. 37. 40.

CAPVT

CAPVT 3.

De accentu fœminini & neutrius generis in recto ſingulari adjectivorum omniũ.

IN adjectivis (ſive ſint nomina, ſive pronomina, ſive participia) tonum maſculini generis in recto ſingulari ſequitur cùm fœmininum tum neutrum: id eſt, quam vocalem aut diphthongum tonus occupat in maſculino genere recti ſingularis, eandem, aut eam, in quam mutatur, occupat, idque idem tonus in ejuſdem recti cum fœminino tum neutro: ùt πονηρὸς, πονηρὰ, πονηρὸν· μέλας, μέλαινα, μέλαν· τύπτων, τύπτουσα, τύπτον.

Solummodò { *Adde.* / *partim* { *Excipe.*

Adde in genere,

Additamenta. Quatenus generales accentuum leges patiuntur.

Adde in ſpecie.

1 Quatenus patitur primi libri capitis ſecundi articulus ſeptimus. Hinc ἥμισυς, *dimidius*, ἡμίσεια, *dimidia*.

2 Quatenus ejuſdem octavus: ùt θῆλυς, *fœmineus*, θήλεια, *fœminea*.

3 Qua-

3 Quatenus ejusdem decimus quartus: ut εἷς, *unus*, ἕν, *unum*.

4 Quatenus ejusdem libri capitis 13 regula prima: ùt βέλτιστος, βελτίστη, ἡμέτερος, [a] ἡμετέρα.

5 Quatenus ejusdem secunda: ùt βραδὺς, [b] βραδεῖα, *tardus, tarda*: τιμήεις, τιμῆεν, *honorabilis, honorabile*: πυθεῖς, πυθεῖσα.

6 Quatenus ejusdem tertia: ùt γυναικεῖος, [c] γυναικεία.

[a] *Vide idem caput in regula generali 3.*
[b] *V. ibid.*
[c] *V. ibid.*

Hæc erant addenda. Sequuntur, quæ sunt excipienda.

Excipe igitur primò,

Quòd fœmininum genus duorum adjectivorum, nempe ἐλαχὺς *parvus*, λιγὺς *suavis*, tonum retrahit: ùt ἐλάχεια, λίγεια.

Excipe secundò.

Quòd nominum adjectivorum, quorum masculinum (seu potiùs commune) genus exit in ων, neutrum, polysyllabum si sit, retrahit accentum: ut ἀμείνων, ἄμεινον · ἐχθίων, ἔχθιον · εὐδαίμων, εὔδαιμον.

Sophocles in Electra. Βουλῆς γὰρ ἐσθλῆς οὐδὲν ἔχθιον κακῆς. i. *Nam consilio malo nihil est odiosius.*

Hesiod. teste Stobæo. Ὦ γῆρας, ὡς ἅπασιν ἀνθρώποισιν εἶ Ποθεινὸν, ὡς δ' δαιμον, εἶθ', ὅταν παρῇς, Ἀχθηδών. i. *O senectus, quàm cunctis hominibus es Optata, tanqnam beata! deinde, cùm ades, Molesta.*

Excipe tertiò,

Quòd adiectiva composita in ης, quorum commune est παροξύτονον, in neutro tonum etiam retrahunt:

hunt: ut αὐτάρκης, αὐτάρκες· συνήθης, σύνηθες.

Menander Τὸ σύνηθες ἐθελοντὴν παροπτέον i. *Consuetudo nusquam est negligenda.*

Excipe quartò,

Quòd adiectivum χαρίεις, *gratiosus*, in neutro (tametsi aliqui refragantur) accentum (interdum saltem) retrahit.

Menander. Χαρίεν ἐστ' ἄνθρωπος, ἂν ἄνθρωπος ᾖ. i. *Gratiosa res est homo, si homo sit.*

Alius apud Stobæum. Λεωνίδας ἀκούσας ἐπισκιάζεσθαι τὸν ἥλιον τοῖς Περσῶν τοξεύμασι, Χαρίεν, ἔφη, ὅτι ὑπὸ σκιᾷ μαχούμεθα. i. *Leonides, audito, solem Persarum telis obumbrari, Gratum, inquit, quoniam sub umbra pugnabimus.*

CAPVT 4.

De accentu generis masculini in recto singulari adjectivorum comparativi & superlativi gradus.

Regula 1.

NOmina adjectiva comparativi gradus in masculino genere recti singularis, si in ων desinant, παροξύτονα sunt; si in ρος, προπαροξύτονα· ut χρείσσων, βελτίων· ἀλγεινότερος, σοφώτερος. Menander.

Menander. Ἁμαρτάνει δὲ καὶ σοφὸς σοφώτερος. i. peccat etiam sapientissimus.

Regula 2.

Nomina adjectiva superlativi gradus in masculino genere recti singularis, polysyllaba si sint, sunt περισπερόξύτονα · sin disyllaba, περισπωμένα. ut σοφώτατος; πλεῖστος.

Eschylus. Ἔξω ὀργῆς πᾶς ἀνὴρ σοφώτατος. i. Extra iram unusquisque sapientior.

Caput 5.

De accentu recti singularis in nominibus substantivis, & masculini recti in positivo gradu adjectivorum.

Sectio 1.

Primó.

DE accentu recti singularis in omnibus nominibus substantivis, & masculini generis in recto singulari positivi gradus adjectivorum contare potest ex Lexico; saltem sic potest, ut vix cuiquam possit ullo modo certiús: ex Lexico, inquam, Henrici Stephani, ut etiam ex (ejus compendio) Lexico Scapulæ.

Secundò.

Quemadmodum apud Latinos de omnium primarum mediarúmue syllabarum quantitate ex regulis constare nullo modo potest: sic nec apud Græcos ex regulis potest constare de accentu recti singularis in omnibus nominibus substantivis, aut recti masculini in positivo gradu omnium adjectivorum.

Tertiò.

Quæcunque nomina apud authores frequenter occurrunt (pleraque autem occurrunt frequenter) eorum toni ex mediocri authorum lectione addisci possunt: & cò nunc faciliùs; quia (ad multa quod attinet, ut non dicam pleraque) in quemcunque alium eorum casum inter legendum incideris, ejus ductu nunc ad accentum recti singularis, secundi capitis luce præeunte, sicut per rivulum ad fontem, pervenire poteris.

Quartò.

Sciendum tamen, quòd sunt cùm in substantivis, tum in adjectivis nôn pauca, quæ in significatione varia habeant accentum varium: ùt βίος vita, βιὸς arcus, πονηρὸς malus, πόνηρος laboriosus. Horum catalogum scripsit Cyrillus, si non potiùs Philoponus; qui conjungi solet cum Lexico Scapulæ: quem consule.

Quintò.

Sciendum item, quòd dialecti etiam varietas sæpè

pe variat tonum. V. G. Æoles accentum sæpe retrahunt: ùt pro καλὸς dicunt κάλος. Dores in quibusdam promovent: ùt pro φιλόσοφος dicunt φιλοσόφος, pro μόχθος dicunt μοχθός. Attici in quibusdam retrahunt: ùt pro ἀνεῳγὼς μεῶρος, pro δίκης δίκης, in quibusdam promovent: ùt pro ἔμοιγε ὁμοῖγε. pro ἔξοπισθον ὄπισθον.

Sectio 2.

De accentu recti singularis in nominibus, sicut apud Latinos de primarum mediarúmque syllabarum quantitate paucę regulæ tradi possunt; & eædem partim de substantivis, partim de adjectivis.

De substantivis.

Regula 1.

Substantiva monosyllaba generis neutrius, ùt & generum aliorum per contractionem monosyllaba facta in recto singulari πρᾶγμα ut πῦρ, παῖς, ῥῆς.

Regula 2.

Substantiva quartæ declinationis contractorum sunt omnia ὀξύτονα ut λιτὴ ἀλλὴς.

Regula 3.

Substantiva tertiæ contractorum in communi dialecto sunt ὀξύτονα, ùt Ἀχιλλεὺς Τυδεύς in Dorica & Æolica παροξύτονα, ut Ἀχίλλεις, Τύδεις.

Il. β. Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη, εἷς κοίρανος ἔστω, Εἷς βασιλεύς. i. *Non est bonum multo-*

rum imperium : unus dominus esto, Vnus rex.

Regula 4.

Verbalia in μα, orta à prima singulari perfecti passivi, polysyllaba si sint, sunt περισπώμενα, ut πόημα, μέλισμα · si dissyllaba, * pro penultimæ quantitate παροξύτονα, vel περισπώμενα ut γράμμα, scriptum, τρῶμα, vulnus.

* Vid. l. 1. c. 13.

Euripides. ——— Παῖδες δὲ χρηστοὶ
Καλὸν τὸ θησαύρισμα, τοῖς τεκοῦσί τε
Ἀνάθημα βίότου. i Liberi boni Sunt pulcher
thesaurus, parentibusque Ornamentum vitæ.

Regula 5.

Eorundem verbalium diminutiva sunt περισπώμενα · ut δωμάτιον, domuncula, μελισμάτιον, cantiuncula.

Regula 6.

Substantiva in εια, formata ab adjectivis in ης, etiam περισπῶνται · ut ἀσεβεια, ἀλήθεια, pietas, veritas.

Duntaxat

Cum patiuntur Syncopen, παροξύτονα fiunt : ut ὑγίεια, per Syncopen ὑγεία, φιλοκέρδεια, φιλοκερδία.

Regula 7.

Substantiva in εια, orta à verbis in εύω, παροξύτονοῦνται · ut δουλεία servitus, πρεσβεία legatio.

De

De Adjectivis.

Regula 1.

Adjectiva in κὸς, aptitudinem ſeu potentiam ad aliquid agendum ſignificantia ἐξυτοῦσιν· ùt πολεμικὸς· ζωπυρικὸς,

Regula 2.

Adjectiva verbalia in τὸς παροξύτονα ſunt: ut γραπτὸς, λειπτὸς.

Regula 3.

Adjectiva compoſita à nomine & verbi præterito medio, ſi paſſivè ſignificant, περισπῶνται ſunt; ſi activè, παροξύτονα fiunt, ſi non & hi ſint ſubſtantiva: ùt λαόθρεπτος, *à populo nutritus*, πατρόκτονος, *à patre interfectus*: λαοτρόφος, *populi nutritor*, πατροκτόνος, *patris interfector*.

Sunt, qui de accentu recti ſingularis in nominibus ſubſtantivis, & maſculini recti in poſitivo gradu adjectivorum & alias regulas tradunt, eaſdemq; quàm plurimas; ſed eas partim non veras, partim, veræ ut ſint, [a]*adjectis vocabulis*, Sæpiùs, ùt plurimum, Ferè ſemper. *Hujuſmodi autem regulis lector aut innititur, aut non innititur. Si innititur, ut non ſemper erret; tamen (quia κατὰ πάντος non ſunt) ſemper errori obnoxius erit, non parùm ſæpè reverâ errabit. Quòd ſi non innititur, aut innixus ſi periclitatur, minori cum diſpendio celantur, quàm traduntur. Per univerſam quidem accentuum rationem ubicunque in una aliqua voce, aut toto aliquo genere uſus quandam ſibi aſſumpſit* [b]*libertatem, ibi hæ voces*, interdum, plerumque, ferè ſemper,

[a] Vi. Bailium.

[b] Scilicet tam non pingendi tonum, quàm pingendi, tam hunc, quàm illum, tam hîc, quàm illic, tam non inclinandi, quàm inclinandi. Vi p. 10, 11, 31, 55, 56, 29, 30.

per, & ſimiles locum ſuum habent, eundémque perneceſſarium, ut, quòd libertas ſit, & quæ, & quatenus ab eo ſibi aſſumpta, & proinde nobis indulta, intelligamus. A generali item regula ubi diſſidet aliqua ſpecies, ibi neceſſariò eſt ſubjungenda exceptio, licèt hæc καθ' παντὸς εἶδος neque ſit, neque poßit eſſe. Sed ubi horum neutrum occurrit, imò & ubi tam feliciter nos expedit Lexicon, ibi quàm plurimas regulas tradere, quibus lector quodammodo avocetur à Lexico, & cuncta alia authoritate, magiſtra certißima; & tamen non dare illi, ubi tutus inſiſtat, eſt (ut mihi videtur) ludere, ſi non deludere; & non tam docere, quàm ſeducere.

CAPVT. 16.

De accentibus pronominum.

Sectio 1.

De pronominum ſubſtantivorum accentibus per caſus omnes.

IN ſingulis caſibus pronominum ſubſtantivorum quæ vocalis aut diphthongus acūtum apud Grammaticos ſortitur in communi eorundem inflexione, eadem, aut ea, in quam mutatur, accentum ſemper ſortitur, idque eundem accentum, excepris excipiendis: ùt ἐμοῦ, σοῦ, οὗ, Doricè, ἐμεῦ, σεῦ, εὗ, & Poëticè

ὁτικὲ ἐμεῖο, σεῖο, εἷο· in singulis vox quidem alteratur; sed tonus, aut toni locus non mutatur.

Sed addidi, exceptis excipiendis.

Excipe ergo in { *Primo.* / *Secundo.* / *Tertio.*

In primo pronomine substantivo Excipe,

Primò de ἐγώ.

Quòd pro ἐγὼ dicunt { Æoles ἐγών, accentu mutato. / Attici ἔγωγε, accentu retracto.

Il. γ. Ἀρνείῳ μὲν ἔγωγε, ἐΐσκω πηλεμάλλῳ. i. *Arieti ipsum ego assimilo velleris albi.*

Secundò de ἐμοῦ.

Quòd pro ἐμοῦ dicunt { Iones ἐμέο. / Attici { 1 ùt vult { Vrbanus, ἐμέοθεν, / Lascaris, ἐμεόθεν. / 2 per Syncopen, ἐμέθεν. / Poëtæ (ùt vult Camdenus) ἐμέθεν.

Odyss. τ. Ὄφρα καθεζόμενος εἴπῃ ἔπος, ἠδ' ἐπακούσῃ Ὀδυσεὺς ἐμέθεν. i. *Vt sedens loquatur hospes, & audiat me loquentem.*

Tertiò de ἐμοί.

Quòd pro ἐμοὶ Attici dicunt ἔμοιγε.

Il a. ——— Παρ' ἄμοιγε κ᾽ ἄλλοι, Οἵτινέ μ᾽ τιμήσουσι, μάλιστα δὲ μητιέτα Ζεύς i. *Apud me & alij, Qui me honore afficient, imprimis verò Iupiter consiliarius.*

Quartò de νῶϊ,

Quòd pro νῶϊ dicunt { Attici (vocem contrahentes) νώ. Tum vocem tum tonum mutantes { Dores ἄμμε. Æoles ἄμμε.

Bion Idyl. 5. Εἴαρ ἐμοὶ τειπόδατον ὅλῳ λυκάβαντι παρείη, Ἄνικα μήτε κρύος, μήθ' ἥλιος ἄμμε βαρύῃ, i. *Ver mihi jucundissimum toto anno adsit, Quando neq; frigus neq; sol nos gravat sive offendit.*

Quintò de ἡμεῖς,

Quòd pro ἡμεῖς dicunt { mutato, Iones ἧμεες. tum mutato tum retracto { Dores ἄμμες & ἄμες. Æoles ἄμμες.

Sextò de ἡμῶν,

Quòd pro ἡμῶν dicunt { Iones ἡμέων, Poetæ ἡμείων. Dores ἀμέων. Æoles { ἀμμέων. ἄμμων.

Septimò de ἡμῖν,

Quòd pro ἡμῖν dicunt mutato { accentu, { Poëtæ ἡμίν. Dores ἀμίν. loco, Attici ἦμιν. & accentu & loco, { ἄμμι ἄμμιν. Æoles tum

Bion

Bion. Idyl. 5. Εἰ μὲν γὰρ βίοτῳ διπλόον χρόνον ἄμμιν ἔδωκε. 1. *Nam si vitæ nobis duo tempora dedisses.*

Octavò de ἡμᾶς,

Quòd pro ἡμᾶς dicunt { Iones ἧμέας. Æoles (ùt vult Camdenus) ἄμμας.

Excipe in secundo pronomine substantivo.

Primò de σοῦ,

Quòd pro σοῦ, unâ cum voce mutato & tono { Iones σέο. Attici { σέοθεν. & per Syncopen σέθεν.

Il. α. Φέρτερός εἰμι σέθεν. 1. *Te sum præstantior.*

Secundò de ὑμεῖς,

Quòd pro ὑμεῖς dicunt { mutato, Iones ὔμμες. & retracto & mutato { Dores { ὔμες. ὔμμες. Æoles ὔμμες.

Il α. Οὔτι μοι ὔμμες αἴτιοί, ἀλλ' Ἀγαμέμνων. *Nequaquam mihi vos in causa estis, sed Agamemnon.*

Tertiò de σφῶϊ vel σφώ.

Quòd pro σφῶϊ vel σφὼ (*vos duo*) in totum mutato etiam vocabulo, dicunt Dores ὔμμε, Æoles ὔμμε, factum a plurali suo ὔμμες, ὔμμες.

Quartò

Quartò de ὑμῶν,

Quòd pro ὑμῶν dicunt
- Iones ὑμέων.
- Poëtæ ὑμείων.
- Æoles ὑμμέων. / ὕμμων.

Quintò de ὑμῖν.

Quòd pro ὑμῖν dicunt
- Poëtæ ὑμίν.
- Æoles ὔμμιν. / ὔμμι
- Dores ὔμμιν. / ὔμμι.

Theocrit. Idyl. 2. ——— Ἐ'γὼ δ' ὔμμιν κ) ὀ'ς ὕστερον ἄδιον * ἄσω. i. Ego verò vobis & in posterum dulcius canam.

*Doricè pro ἄσω V. c. 8. in excep. 4. de modo indicativo.

Sextò de ὑμᾶς,

Quòd pro ὑμᾶς dicunt
- Iones ὔμέας.
- Æoles ὔμμας.
- Dores ὔμμας.

Theocr. Idyl. 2. Πάντως κ) πελέκεις κ) λαμπάδες ἰῶν δον ἐ'φ' ὑμέας. i. Omninò & bipennes & faces venissent ad vos.

Excipe in tertio pronomine substantivo.

Primò de σφῶν,

Quòd pro σφῶν dicunt
- Iones ἐο.
- Attici ἑοῖν. & (per Syncopen) ἐῖν.
- Poëtæ (si credimus Camdeno. ἔων.

Secundò

Secundò de οἵ,

Quòd pro οἵ Iones, saltem Poëtæ dicunt ἕοι· ut ἕοι αὐτῷ, *sibi ipsi*, apud Homerum.

Tertiò de σφῖς,

Quòd pro σφῖς dicunt { Iones σφέες. Dores σφέ.

Quartò de σφῶν,

Quòd pro eo dicunt { Iones σφέων. Poëtæ σφείων.

Quintò de σφᾶς,

Quòd pro σφᾶς { Ionibus σφέας. & interdum σφεάς. Dores, in totum mutato & vocabulo & tono, ἑέ. Poëtæ σφί.

Odyss. μ. —— Αἳ ῥά τε πάντας Ἀνθρώπους θέλγουσιν, ὅ, τις σφέας ἐσαφίκηται. i. *Quæ (scilicet, Syrenes) cunctos homines demulcent, quicunq; ad eas venerint.*

Sextò de σφισί,

Quòd pro σφισὶ reperitur aliquando σφίσι.

Sectio 2.

De accentu pronominum adjectivorum.

Primò.

PRonomina adjectiva in masculino genere recti singularis, hyperdissyllaba si sint, σεσαροξυτονοῦνται.

νοῦντες· si secùs ὀξυτονοῦντες· ùt ἡμέτερος· ὑμέτερος· * ἑός· ὅς· σός.

*Terentius dicit τεὸς & ἑὸς pencui: sed usus contradicit.

Excipe,

Quòd σφετεροκτόνους ponunt.

- ex hyperdissyllabis unum, ùt ἐκεῖνος.
- è dissyllabis ἕσσα.
- quatuor, ùt Poëticum κεῖνος pro ἐκεῖνος.
- Doricum τεῦνος pro ἐκεῖνος.

Secundò.

Accentum fœminini & neutrius generis in recto singulari pronominum adjectivorum docuit caput tertium.

Tertiò.

Rationem toni in omnibus alijs casibus pronominum adjectivorum docuit caput secundum.

CAPVT

CAPVT 7.

Accentuum ratio in omnibus personis verborum omnium cùm simplicium, tum compositorum, excepta secunda singulari in modo imperativo, & prima singulari in modis reliquis.

ACcentum secundæ personæ singularis in temporibus modi imperativi, & primæ singularis in temporibus modorum reliquorum sequuntur reliquæ omnes personæ ejusdem modi & temporis per numeros omnes: hoc est, quæ vocalis aut diphthongus tonum obtinet in secunda persona singulari temporum modi imperativi, & in prima singulari temporum modorum reliquorum, eadem, aut ea, in quam mutatur, tonum obtinet, idque eundem tonum, in reliquis omnibus personis numerorum omnium: ùt τύπτω, τύπτεις, τύπτει, τύπτετον, τύπτετον, τυπτόμεν, τύπτετε, τύπτουσι. Τύπτω, τυπτεῖς, τυπτεῖ, τυπτεῖτον, τυπτεῖτον, τυπτόμεν, τυπτεῖτε, τυπτοῦσι. Πάρειμι, (adsum) πάρ, πάρεσι, πάρεστον, πάρεστον, πάρεσμεν, πάρεστε, πάρεισι.

Duntaxat partim Adde, Excipe, Nota.

Adde in genere.

Quatenus licet per accentuum leges generales. *Addite. Adde mente.*

Adde in specie.

1 Quatenus licet per primi libri capitis secundi articulum septimum. Hinc τέτυφα, τετύφαμεν· τέτυμμαι, τετύμμεθα, accentu non mutato quidem, translato verò, ne præcedat antepenultimam.

2 Quatenus per ejusdem capitis articulum octavum. Hinc à τυπτω fit τυπτήσομαι, tono à sede non moto, ipso autem mutato, quia circumflexus non cadit in antepenultimam.

3 Quatenus per ejusdem decimum-quartum. Hinc ab εἶν (*ibam*) fit εἶς, εἶ in singulari; sed in duali ἴτον, in plurali ἴμεν, ἴτε, ἴσαν, quia circumflexus non cadit in syllabam brevem. Hinc etiam à τυπτω fit τυπτέω, quia circumflexus non cadit nisi in syllabam naturâ longam.

4 Quatenus per primi libri capitis decimi tertij regulam primam: ut τύπτω, τυπτέω· ἔτυπτον, ἐτυπτέτην· in utroque exemplo accentus idem remanet; sed in primo promotus in syllabam sequentem, in secundo etiam ultra proximè sequentem, quia ultimâ productâ accentus nequit esse in antepenultima.

5 Quatenus per ejusdem capitis regulam secundam: ut τυποίμην, τυποῖο, τυποῖτο. Locus toni idem est; sed propter ultimam brevem acutus mutatur in circumflexum.

6 Quatenus per ejusdem tertiam: ut τυποῖμι τυποῖτην. Locus iterum idem: sed propter ultimam longam circumflexus mutatur in acutum.

Hæc erant addenda. Sequuntur excipienda.

Excipe.

Excipe igitur { *Generaliùs.* / *Specialiùs, nempe in peculiaribus quibuſdam dialectis.*

Generaliùs

Excipe primò,

Quòd in Imperativi medij aoriſto ſecundo ſecunda perſona tum dualis, tum pluralis accentum retrahit: ùt τύπτοῦ, τύπτεσθον, τύπτεσθε.

Excipe ſecundò.

Quòd in preſenti indicativi activi verborum regularium in μι tertia pluralis tonum promovet, mutátq; in circumflexum: ùt τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, ζεύγνυμι, τιθεῖσι, ἱστᾶσι, διδοῦσι, ζευγνῦσι.

Duntaxat

1

In dialecto Æolica ſequitur primam ſingularem: ùt τιθέντι, ἱστάντι, διδόντι, ponunt, ſtant, dant. In Ionica etiam antepenultimam acuit: ùt τιθέασι, διδόασι. In Dotica acuit penultimam: ùt τιθέντι, ἱστάντι.

2

Verbi ἄημι (*ſpiro*) tertia pluralis etiam in communi dialecto refert primam ſingularem: ùt ἄουσι *ſpirant.*

Excipe

Excipe tertiò,

Quòd in præsenti indicativi modi verbi εἰμὶ (*sum*) secunda singularis non sequitur tonum primæ: ùt εἶς & εἰ, es.

Excipe quartò,

Quòd, quoties prima singularis exit in μὶν secunda ac tertia singularis, ùt & secunda cùm dualis, tum pluralis atque etiam (nisi desit) pluralis tertia in verbis omnibus (etiam contractis ante contractionem) retrahunt tonum in syllabam priorem: ùt ἐπύθμην, ἐπύθω, ἐπύθετο, ἐπύθεσθον, ἐπύθεσθε, ἐπύθοντο πυνθάνομαι, πύθοιμι (*aoristus secundus) πύθοιο &c. ἐκαθήμην, ἐκάθησο, ἐκάθητο &c. *sedebam* &c.

Euripides. Οὐκ ἂν δυοῖσιν μὴ πόνων ἐνδεὴς εὐδαιμονεῖν i. *Non poteris, non exantlatis laboribus beatus evadere.*

Agatho. Ὄλοιθ' ὃ τοῖς ἔχουσι τἀγαθὰ φθονῶν. i. *Pereat qui divitibus invidet* Hîc à δυοῖμι, ὀλοίμι; fit δυοῖο, ὄλοιτο.

* *A Ceninio & Sylburgio dicitur aoristum (forsan rectiùs) intellecta voce, tempus. Sed à Clenardo, Ceparino & Camdeno aoristus, intellecta voce χρόνος. Et cum hîc ego loquor, quia hi apud nos sunt maximè in usu.*

Duntaxat

1

Tempora in μὶν dissyllaba nec in illis personis tonum retrahunt, quippe non habentia quò retrahant: ut πλαίμην (aoristus secundus medius optativus verbi ἵπταμαι) *volarem*, πλαῖο, πλαῖτο, &c. δοίμην, δοῖο, δοῖτο &c.

2

Tempora in μὶν desinentia, ante compositionem dissyllaba,

dissyllaba, & à diphthongo aut longa vocali incipientia, si nec extra compositionem augeri soleant, nec composita augmentum in initio habeant, tum composita nec in illis personis tonum retrahunt: ùt ἧμαι (ab ἧμαι sedeo) sedebam, καθήμην, desidebam, καθῆσο, καθῆτο, καθῆντο, καθῆσθον, καθῆστε, καθῆντο, non κάθησο, κάθητο, &c.

Demosthenes, Καθῆτο ἐν Μακεδονίᾳ. i. *Desidebant in Macedonia.*

3

Tempora exeuntia in μην ante compositionem dissyllaba, & à diphthongo aut vocali longa incipientia, & augeri solita, si composita in medio augeantur, tum composita & in illis personis sequuntur etiam regulam: ùt ἧσμην (ab ἕζομαι sedeo) sederam, καθήσμην, καθῆσο, καθῆστο, &c. ὦρμην (ab ὄρνυμαι) excitatus eram, ἐνώρμην, ἐνῶρσο, ἐνῶρτο, &c.

Il. α. Καὶ ῥ' ἀκέουσα καθῆστο ὀπιπεύουσα φίλον κῆρ. i. *Et tacita sedit reprimens charum cor.*

Ibidem. Ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσι. i. *Immensus autem risus excitatus est inter beatos deos.*

4

Quorumcunque temporum prima singularis exit in μην, eorum tertia persona pluralis Ionica imitatur illam primam: ùt κρινοίμην, accuser, κρινοίντο, accusentur, Ionicè κρινοίατο· ἀνιάχημην (ab ἀνάχημαι) tristabar, ἀνιάχηντο, tristabantur, Ionicè ἀνιάχατο, & Poeticè ἀνιάχαντο.

5

Præterea in communi dialecto quædá optativi mo-

di tempora in μιν, etiam hyperdiſſyllaba, nec in illis perſonis tonum retrahunt.

Nimirum

1

In optativo medio cùm barytonorum, tum contractorum futurum ſecundum: ùt τυπτοίμιν, τυπτοῖο, τυπτοῖτο, τυπτοῖτον &c. δουπτοίμιν, δουπτοῖο &c.

2

In contractorum optativo paſſivo perfectum & pluſquamperfectum, licèt de hoc controvertatur: ùt πεποιήμιν, πεποιῆο, πεποιῆτο &c.

3

In optativo paſſivo verborum in μι tum præſens & imperfectum, tum perfectum & pluſquamperfectum: ùt διδοίμιν, διδοῖο, διδοῖτο &c. δεδοίμιν, δεδοῖο &c.

Hactenus exceptum generaliùs. Specialiùs etiam in peculiaribus quibuſdam dialectis excipiendum eſt.

Excipe igitur in Bœotica & Æolica.

Primò.

Quod Bœoti & Æoles in ſua tertia plurali aoriſtorum paſſivorum modi indicativi, niſi tonum in prima ſyllaba reperiunt, eum, quouſque per leges generales licet, retrahunt: ùt pro ἐκταύθησαν, ἐκτανήσαν, ἐτελέσθησαν, ἐμίχθησαν, dicunt ἔκταυδεν, ἔκτανεν, ἐτέλεσδεν, ἔμιχλεν.

Secundò,

Secundò.

Quòd ijdem idem etiam faciunt in tertia plurali præteriti imperfecti indicativi activi verborum regularium in μι. Sic pro ἐπίθεσαν, ἐδίδοσαν dicunt ἔπιθεν, ἔδιδον.

Excipe in Dorica,

Quòd Dores aoriſtorum perſonas tertias in αν & ον παροξυτονοῦσιν: ùt pro ἔπιφλαν, ἔλαβον, dicunt ἐπίφλαν, ἐλάβον.

Excipe in Attica & alijs.

Primò de verbo εἰμὶ,

Quòd, negligentes primam ſingularem, in præſentis indicativi perſona ſecunda ſingulari Attici dicunt ἔη & ἔει, in ſecunda & tertia duali Poëtæ ἦστον & ἔσθον, & ἔστον, in tertia plurali Iones ἔασι, Æoles ἔντι.

Epigr. Πολλοὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ βαλανηφάγοι ἄνδρες ἔασι. i. *Multi in Arcadia homines ſunt, qui glandibus veſcantur.*

Secundò de verbo ἵημι & ἵεμαι,

mitto, mittor.

Pro ἱεῖσι (*mittunt*) Iones dicunt ἱέασι, Attici ἑᾶσι. pro εἶντα, Attici ἔωντα.

Ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι, i.

Remiſſa tibi ſunt peccata.

Hactenus de eis, quæ erant excipienda. Sequuntur, quæ sunt notanda.

Nota igitur primò,

Verborum in μι quasdam personas quandoque reperiri, quæ deducuntur non ab ipsorum prima singulari, sed à persona prima inusitata verbi inusitati contracti vel barytoni. Sic verbi παραπίθημι tertia singularis est non tantùm παραπίθησι, sed & παραπιθεῖ, & (per syncopen) παρπιθεῖ, ab inusitato παραπιθέω. Sic κέονται pro κεῖνται, & ἐκέοντο (& fine augmento κέοντο) pro ἔκειντο, *jacebant*, ab inusitatis personis κέομαι, ἐκεόμην

Nota secundò,

E contrà verborum in ω quasdam personas interdum occurrere, imprimis tertiam singularem præsentis indicativi activi, formatas non ab illorum prima singulari, sed à persona inusitata inusitati verbi in μι.

Sic verborum νοέω, φιλέω, tertia singularis est non tantùm νοέῃ, φιλέῃ, & per contractionem νοεῖ, φιλεῖ, sed etiam νόησι, φίλησι. Sicut etiam ἀνέχω, φέρω, βείθω, in tertia non tantùm ἀνέχει, φέρῃ, βείθει, sed etiam (tono verò in illis quidem nec specie, nec sede variato) ἀνέχησι, φέρησι, βείθησι.

Odyss. τ. in laudem boni regis.

Εὐδικίας ἀνέχησι, φέρησι δὲ γαῖα μέλαινα
Πυροὺς καὶ κριθάς· βείθησι δὲ δένδρεα καρπῷ·
Τίκτῃ δ' ἔμπεδα μῆλα· θάλασσα δὲ παρέχει ἰχθῦς
Ἐξ εὐηγεσίης. Ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτῷ. id est,
Iustitiam tuetur, fert verò terra nigra
Tritica et hordea; gravantur autem arbores fructu;
Pariant verò validos fœtus oves, & mare suppeditet
pisces

Ex

Ex recta administratione. Beatè autem vivunt populi sub ipso.

Hujusmodi autem tertiæ singulares usurpantur κατ' ἰδίωσιν λεγόμενον σχῆμα, i. per figuram, quæ appellatur Ibycæa ideò, quòd Ibycus Poëta hoc loquendi genere plurimùm usus est. *V. Eustathium in Od. ν.*

Caput 8.

De accentu secundæ singularis modi imperativi, & primæ singularis reliquorum modorum in verbis simplicibus.

Regula 1.

Secunda singularis in modo imperativo, ùt & prima in modis reliquis, si monosyllaba & longa sit, circumflectitur; si monosyllaba & brevis, acuitur: ùt δῦ, δοῦ, *mitte, pone*: δῶ, *posuero*, λῦ, *eram*: δὸς, δὸς, *pone, da*. *De persona monosyllaba*

Regula 2.

Secunda singularis in modo imperativo, ùt & prima singularis in modis reliquis, si dissyllaba sit, habet accentum in penultima, illum verò * pro syllabarum quantitate vel acutum vel circumflexum: ùt εἶμι, *vado*, εἶχον, *habebam*, ἔσχον, *habui*: τύπτε, τυφθὲν, τύφθεν· σῶζε, σῶσον, σῶσαι. *De persona dissyllaba.* * *V. l. 1. c. 2. art. 14. & c. 13. reg. 2.*

Phocilides. Μισθὸν μοχθήσαντι δίδου, μὴ δηλῖβε πένητα.

πένητα. i. *Mercedem ei, qui operatus est, da, ne premas pauperem.*

Idem. ——— Σῶσον δ' ἀφείσατον ἄνδρα. i. *Virum difertum serva.*

Regula 3.

De persona hyperdissyllaba.

Secunda singularis in modo imperativo, & prima in reliquis hyperdissyllaba, si ultimam corripiat, περισπώμενον ~ est, sin producat ultimam, παροξύτονον ´ ut ἔχθαιρε, λόγισον, λογίσω, ἐχθαίρω, λογίζω.

Pythag. Μηδ' ἔχθαιρε φίλον σὺν ἁμαρτάδος εἰκῆ μικρῆς. i. *Ne sis amico tuo inimicus peccati parvi causa.*

Duntaxat ad duas has posteriores regulas quod attinet, excipe cùm de secunda singulari in modo imperativo tum de prima in reliquis.

Et quidem de utrâq; { 1 *conjunctim.* 2 *disjunctim.*

De utrâque conjunctim excipe,

Quòd in verbis contractis utraque, utcunque se habuerit ante contractionem, in contractione paret regulis de contractione, de quibus libro 1. c. 14. ut βοάω, βοῶ, βοάομαι, βοῶμαι.

Duntaxat etiam post contractionem.

1

Poëtæ, modò omicron, modò ω inserentes, à regulis contractionis revocant ad regulas jam propositas: ut ἀλάω (*erro*) ἀλῶ, πηδάω (*salio*) πηδῶ, τρυγάομαι (*vindemiem*) τρυγῶμαι, Poëticè ἀλόω, πηδώω, τρυγόωμαι.

2

In contractorum secunda idem faciunt etiam Iones, inserto ε · ùt ὁρῶ, *video*, βοῶμι, *clamem*, Ionicè ὁρέω, βοέομι.

3

In eadem Æoles, tonum partim mutantes, partim retrahentes, revocant etiam ad regulas jam traditas ùt ὁρέω, per contractionem ὁρῶ, Æolicè ὄρω.

Disiunctim & sigillatim excipe.

De secunda singulari in modo imperativo

Primò,

Quòd illa in aoristo secundo medio semper σεαυτῷ τω · ùt πυθοῦ, φαθοῦ, ἰδοῦ *vide*. Nam ἰδὲ (*vide*) adverbium est.

Duntaxat.

1

Τρέπω, à τρέπομαι, παροξυτονεῖται.

2

Et aliorum verborum aoristus secundus medius Æolicus : ùt pro πυθοῦ *sciscitare* (Doricè πυθεῦ) Æoles dicunt πύθεο.

Secundò,

Quòd illa in trium verborum aoriſto ſecundo activo ὀξυτονεῖται· ut * ἐλθὲ, *veni*; εὑρὲ, *inveni*; εἰπὲ, *dic*, ut & (quod Saracuſanè dicitur pro εἰπὲ) εἶπον.

* *V. l.1. c.2. art.10. & c.3. art.1. & 2.*

Euripides. Σὺ δὲ ἐλθὲ, κἀ σήμηνον Ἀργείοις τάδε. *Tu verò abi, & declara Argivis hæc.*

Theocritus. Εἶπὸν τί τὸ καινόν. i. *Dic, quid novi ſit.*

Tertiò,

Quòd Atticis idem ſit in eodem tempore verborum λαμβάνω, & εἶδω· ut λαβὲ, ἰδέ.

Ariſtophanes. Ἰδὲ, λαβὲ· περίδου. i. *Eccè, cape; appone.*

De prima ſingulari in modo indicativo

Excipe primò,

Quòd εἰμὶ *ſum*, & pro eo Doricum ἐμμί, φημί, *dico*, & pro eo, ἠμί, ὀξυτονοῦται.

Excipe ſecundò,

Quòd in illo modo cujuſcunque cōnjugationis futurum ſecundum, quintæ etiam primum in voce activa ultimam, in media penultimam circumflectunt: ut πίπτω, στέλλω, τύπτομαι, τύλλομαι.

Duntaxat

I

In futuro ſecundo medio quinque verba ſunt περοξύτονα,

παροξύτονα, nimirum βίομαι (&, per epentheſin, βείομαι) vivam, νέομαι (per craſin νεῦμαι & Doricè νεῦμαι) revertar, πίομαι, bibam ἔδομαι, edam, φάγομαι, edam, niſi quòd Poëtę interdum pro φάγομαι habent φαγοῦμαι, & pro πίομαι, πιοῦμαι.

Theognis. Εἰπίομαι, πενίης δυμοφθόρον ἄ μελεδαίνω Οὐδ' ἐχθρῶν. i. *Si bibero, paupertatem animo perniciosam non curo, Neque inimicos.*

2

Aliorum etiam verborum futurum ſecundum medium, ſicut & primum verborum quintæ conjugationis Poëtæ pro arbitrio, revocantes ad regulam jam traditam, antepenacuunt: ùt pro ἀλεῦμαι, *ſaliam*, ἄλλομαι, pro δραμοῦμαι, *curram*, δράμουμαι · unde in compoſitione fluit illa tertia ſingularis Epigram. l. 1. Καὶ νεκὼς εἰς ζωῶν χῶρον ἀναδράμεται. i. *Et defunctus ad vivorum regionem recurret.*

3

Æoles futuris quintæ conjugationis activis in ῥῶ, medijs in εῦμαι inſerentes ſigma, ſecundum regulas activa παροξύτονα, media περισπαροξύτονα reddunt: ùt περῶ, περοῦμαι, Æolicè πέρσω, πέρσομαι.

4

Iones futurorum in ῶ & ῦμαι, inſerto ε, tonum mutant & retrahunt: ùt τυπῶ, τελῶ, τυποῦμαι, τελοῦμαι, Ionicè τυπέω, τελέω, τυπέομαι, τελέομαι.

Excipe tertiò,

Quòd Attici futurum primum activæ vocis in σω

&

& ἄσω, mediæ in ἴσομαι & ἄσομαι, ſyncope facta, mutant illud à penacuto in περισπώμενον, hoc ab antepenacuto in προπερισπώμενον: ùt νομίσω, νομίσομαι, exiſtimabo, ἐλάσω, ἐλάσομαι, abigam, Atticè νόμιῶ νομιῶμαι, ἐλῶ, ἐλῶμαι.

Ariſtophan. Ἐξελῶ σ' εἰς κόρακας. i. *Expellam te ad corvos*, pro ἐξελάσω ab ἐξελάω.

Sic Plato. Διαβιβῶ τὸν ποταμόν. i. *Tranſmittam fluvium*, pro διαβιβάσω.

Excipe quartò,

Quòd in modo indicativo Dores futuri primi cujuſcunque conjugationis in voce activa ultimam, in media penultimã circumflectunt: ùt δώσω δώσομαι, ἁρπάξω, ἁρπάξομαι, *dabo, eripiam*; Doricè δωσῶ, ἁρπαξῶ, δωσοῦμαι, ἁρπαξοῦμαι, & δωσεῦμαι, ἁρπαξεῦμαι.

Theocrit. Idyl. α. Αἶγά τέ τοι δωσῶ δίδυμα τόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι. i. *Capram tibi dabo gemellos enixam, quam ter mulgeas.*

Excipe quintò,

Quòd ijdem (Dores) pro ἔσομαι ab εἰμὶ dicunt ἐσοῦμαι, & ἐσεῦμαι.

De prima ſingulari in modo optativo Excipe,

Quòd, quodcunque tempus in quacunque dialecto in modo indicativo vocis activæ περισσά τω, idem tempus in eadem dialecto in hoc modo ejuſdem vocis προπερισπᾶ τω.

Hinc

Hinc

1

In communi dialecto, quintæ conjugationis futurum primum, cujuscunque conjugationis futurum secundum peninflectitur: ùt ἀπεχοῖμι, ἀπαχοῖμι, (sedero) φαγοῖμι (edero) τυγοῖμι fugero.

2

Futurum etiam primum * quorundam verborum Atticum similiter penultimam circumflectit: ùt νομοῖμι (existimavero) ἐλῶμι, abegero.

* *Quorumnam, vi. except. 3. de prima singulari in modo indicativo.*

3

Idem etiam facit cujuscunque conjugationis futurum primum Doricum: ùt τυφθοῖμι, δωσοῖμι.

De prima singulari in modo subjunctivo

Excipe primò,

Quòd in illo modo, verborum in μι præsens activum, omnium verborum uterque aoristus passivus, ùt & uterque aoristus activus Doricus φείσαωνται· ùt πθῶ, ἱςῶ, ponam, stem; τυφθῶ, τυπῶ, verberer; σκιρτισῶ, ἁδῶ, (saliam, placeam) Dor. pro σκιρτήσω, ἁδῶ.

Dumtaxat

1

Eadem omnia (exceptis aoristis activis) Iones, inserto ε, revocantes ad regulam, παραξυτονοῦσιν: ùt τιθέω, ἱςέω, τυφθέω, τυπέω· & tum Poëtæ, inserto etiam iota, τυφθείω, &c. &, verso ει in η, τυφθήω, &c.

2

In tertia verborum in μι Poëtæ ante ω aliud ω inserentes,

ſerentes, præſens ad regulam revocant: ùt δίδω, dem, Poëticè δίδωω.

Excipe ſecundò,

Quòd in eodem modo perfectum & pluſquam perfectum paſſivum cùm verborum contractorum, tum verborum in μι, horum etiam præſens paſſivum circumflectitur: ùt πεποιῶμαι, τιθῶμαι, διδῶμαι.

CAPVT 9.

De accentu ſecundæ ſingularis modi imperativi, & primi ſingularis modorum reliquorum in verbis compoſitis.

Sectio 1.

De ſecunda ſingulari in modo imperativo.

Regula 1.

SEcunda ſingularis in modo imperativo, ante compoſitionem monoſyllaba, in compoſitione penacuitur: ùt ἒς, *mitte*, θοῦ, *pone* σχοῦ, *habe*, δὸς, *da*, in compoſitione πρόσου, *admitte*, πρόσθου, *appone*, πάρσχου, *præbe*, ſeu *exhibe*, ἀπόδοσ, *redde*.

Phocilides. Ὧν σοι ἔδωκε θεὸς, τύτων χρήζοντι πάρσχου. i. *Quæ tibi dedit Deus, ex eis præbe egenti.*

Pittacus.

Pittacus. Παραγαταθήκας λαβὼν δικαίως ἀπόδου. i. *Deposita accepta juste restitue.*

Regula 2.

Eadem ante compositionem dissyllaba, si ultimam corripit, in compositione evadit περιπαροξύτονον· ut ἐλθὲ *veni* τεῖνον *tende*, σκέψαι, μάθε, in compositione εἴσελθε, ἔκτεινον, ὅπισκεψαι, κατάμαθε &c.

Epictetus cap. 36. Ἄνθρωπε, πρῶτον ὅπισκεψαι, ὁποῖόν ἐστι τὸ πρᾶγμα, εἶτα καὶ τὴν σαυτοῦ φύσιν κατάμαθε, εἰ δυνατὸς βαστάσαι. i. *Homo, primùm considera, res qualis sit; deinde naturam tuam, an ferre possis, explora.*

Regula 3.

Eadem, si ante compositionem vel dissyllaba sit cum ultima producta, vel hyperdissyllabâ, in compositione mutat nec tonum nec locum toni: ut τύπτω ἀντιτύπτω, αἰρέσθαι ἀφαιρέσθαι, ἀγωνίζου ἀνταγωνίζου, ἔγειρον συνέγειρον.

Zeno. ——— Μὴ πρὸς χάριν Ἄκου, ἀφαιροῦ δὲ κολάκων παῤῥησίαν i. *Nequid ad gratiam audias, sed assentatoribus os obstruas.*

Phocylides. Κτῆνος δ' ἢν ἐχθρὸν πέσῃ κατ' ὁδὸν, συνέγειρον. i. *Si inimici jumentum cadit in via, una eleva.*

Excipe,

Duo; nimirum ἐπιλάθου (*oblivisce*re) ἄφικου (*deveni*) à λαθεῖν, *late*re, & ἱκοῦ *veni*.

Sectio 2.

De prima singulari in modis reliquis.

Regula 1.

PRima singularis in reliquis modis, si ante compositionem

sitionem

sitionem vel hyperdisſyllaba ſit, vel disſyllaba ultimã producens, vel monoſyllaba, in compoſitione ſe habet, ſicut ante compoſitionem habebat: ùt ὤρυξα *fodi*, ἐξώρυξα *effodi*; σταθῶ *ſtatutus ſim*, καταστα θῶ *conſtitutus ſim*; δῶ *dem*, ἀποδῶ *reddam*.

Excipe

Monoſyllabum χῶ, ùt κατάσχω *contineam*.

Regula 2.

Prima ſingularis in reliquis modis ante compoſitionem dyſſyllaba, ſi ultimam corripit, in compoſitione eſt περισπώμενον· ùt εἰμὶ *ſum*, πάρειμι *adſum*; εἶμι *vado* ἄπειμι *abeo*; δόμαι *datus ſim*; κατάδομαι *inditus ſim*; ἴδον, ἔχον, ἔλκον (Poëticè ſine augmento pro εἶδον, εἶχον, εἶλκον) εἰσίδον, ὑπείρεχον, ἐξέλκον.

Palladas. Γῆς ἐπίβαω γυμνὸς, γυμνός θ' ὑπὸ γαίαν ἄπειμι, Καὶ τί μάτην μοχθῶ, γυμνὸν ὁρῶν τὸ τέλος; *Terram conſcendi nudus, nudúſque ſubibo: Quid fruſtrà ſudo, funera nuda videns?*

Excipe primò,

ἔχον *habui, tenui* in compoſitione παρέσχον, *appuli*, προέσχον, *præoccupavi* &c.

Excipe ſecundò

Aoriſta & præterita modi indicativi disſyllaba peninflexa: quippe quæ & in compoſitione non retracto tono, primam ſingularem* peninflectunt: ùt ὤϊξα, ἀνέῳξα, unde Il. ξ. Τλῶ ἐ Θεὸς ἄλλος ἀνῷγεν 1. *quam non Deus alius aperuit*; ὤσα (ab ὠθέω, *pello*) ἀπῶσα, unde Il. φ. Ἀπῶσεν ὀχῆας, i. *retruſit obices*: εἶδον, κατέϊδον· εἶχον, ὑπέσχον· εἶλκον, ἐξεῖλκον.

**Baillus & Varennius ſic hoc tradunt, ut etiam tempus præſens includant: de quo tamen verum non eſt: ut verò ſit excipiunt πεῖμαι, ἧμαι. Sed quid tũ fiet compoſitis verbi εἶμι, quæ ſunt 20. plùs, minùs? Dicendũne ἀνειμι (aſcendo) κατειμι (deſcendo) &c. Minimè gentiũ: ſed ἄνειμι, κάτειμι, &c.*

ἤκω,

ἦγα, σωῆγα & ἐσωῆγα· ἴγμαι, ἀφῖγμαι.

Euripides. Οὐ νῦν γε λεῖδον ἀεξῶ τον αλλὰ πολλάκις, Τεγχεῖαν ὀργὴν ὡς ἀνὴχαον φέρειν. i. *Non nunc primùm perspexi, sed sæpe, asperam iram quantæ molis sit ferre.*

Duntaxat

1

Eadem, cùm composita augmentum habent in initio & non in medio, sequuntur regulam: ut ἐγάθδον, ἰὼ οιγον· unde illud Xenophontis, Ὡ's ἔγαστε ἰὼ οιγον, i. ùt *singuli aperuerunt.*

2

Eorundem aliqua, quæ augmentum nullum habere solent, interdum etiam regulam sequuntur: ùt ἶζον, ἔφιζον· unde ἔφιζε (*insidebat*) apud Etymologum; ὦσα, ἔξωσα, unde ἔξωσε (*expulit*) Actuum Apostolic. c. 7. v. 45.

3

Idem etiam plerumque faciunt, cùm præpositionis, cum qua componuntur, ultima, quæ elidi solet, non elidítur: ùt εἶκον, *cedebam*, εἶξα, *cessi*, ὑπόϊκον, ὑπόϊξα.

4

Idem etiam facit in compositione οἶδα: ùt σωΐδα, *conscius sum*, ἔξοιδα, κάτοιδα, *compertum habeo.*

CAP.

CAPVT. 10.

De accentibus temporum modi infinitivi in verbis omnibus tum ſimplicibus tum compoſitis.

Regula 1.

TOnum primæ perſonæ ſingularis illius, unde formantur, temporis modi indicativi ſequuntur modi infinitivi tempora hęc, nimirum.

1 Præſens tempus verborum omnium præterquam activæ vocis verborum in μι: ut τύπτω, τύπτομαι, ἵστημαι, τύπτειν, τύπτεσθαι, ἵστασθαι.

2 Aoriſtus ſecundus medius: ut ἐτυπόμην, ἐδόμην, τυπέσθαι, δόσθαι.

3 Futura omnia: ùt τύψω τύψειν· τυφθήσομαι, τυπήσομαι, τετύψομαι, τυφθήσεσθαι, τυπήσεσθαι, τετύψεσθαι· τερῶμαι vexabo, [a] Poëticè τέρομαι, Ionicè τερέομαι, Æolicè τέρσομαι, in infinitivo communiter τερεῖσθαι, Poëticè τέρεσθαι, Ionicè τερέεσθαι, Æolicè τέρσεσθαι. δικάσω, [b] Doricè δικασῶ, Atticè δικῶ, in infinitivo communiter δικάσειν, Doricè δικασεῖν, Atticè δικᾶν.

[a] P. 109.

[b] P. 109, 110.

Herodian. Οὐτ' ἔφη δικᾷν ἐπ. i. *Dixit ſe non amplius judicaturum.*

Regula 2.

Aoriſtus 2us activus verborum in ω ῥηματικὰ τα· ut φαγεῖν, τυπῆν, δυπεῖν.

Regula

Regula 3.

Aoristus primus medius in verbis omnibus σχημα-εξυτονεῖται· ùt ποιήσασθαι, πτῆσθαι.

Pythagoras. Μηδ' ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ' ὄμμασι προσδέξασθαι, Πρὶν τρὶς ἡμερινῶν ἔργων τινὸς ἕκαστον ἐπέλθῃς. i. *Ne somnum mollibus in oculis recipito, Priusquam diurnorum operum unumquodque ter percensueris.*

Regula 4.

Reliqua omnia infinitivi modi tempora habent accentum in penultima, illum verò * pro penultimæ quantitate acutum vel circumflexum; nimirum cùm Aoristus [a] primus activus & [b] uterque passivus, tum verborum in μι [c] aoristus secundus activus, & [d] præsens in voce activa, tum [e] perfectum & pluſquamperfectum verborum quorumlibet in voce qualibet: ùt [a] πτῆσαι, ἱδρῶσαι· [b] τυφθῆναι, τυπῆναι· [c] δοῦναι, στῆναι, θεῖναι [d] ἰσταῖναι ἵέναι, εἶναι· [e] τετυφέναι, τετυπέναι, τετύφθαι, μεμνῆσθαι. V. l. 1. c. 13.

Xenophon de Cyro. Ὥστ' ἀρίστησεν, ὅτε δειπνήσειε, πρὶν ἱδρῶσαι. i. *Neque pranderet, neque cœnaret, priusquam sudâsset.*

Solummodò ad has regulas quod attinet,

Partim ab illis excipe, partim de illis nota.

Excipe generaliùs,

Quòd præsens tempus in verbis contractis, sive in ν desinat, sive in αι, post contractionem paret regulis de contractione: de quibus l. 1. c. 14. ùt τελέω, τελέομαι,

τελέομαι, in infinitivo τελέειν, τελέεσθαι, sed contractione facta τελεῖν, τελεῖσθαι.

Duntaxat

1

Contracta in ᾶν & ᾶσθαι apud Poëtas, inserto α, redeunt ad tonum primæ singularis præsentis indicativi non contractæ: ùt ἐλᾶν (ab ἐλάω) *abigere*, ἀποξῠπᾶς (ab ἀποξῠπάομαι) *devitare*, Poëticè ἐλάαν, ἀποξῠπάασθαι.

Phocylides. Ἀλλὰ χρὴ κακοεργὸν ἀποξῠπάασθαι ἀναγκῃ. i. *Sed oportet maleficum necessariò devitare.*

2

Contracta in εῖσθαι Iones, verso ει in εα, similiter revocant ad regulam: ut τελεῖαι, ἐξαλεῖαι, Ionicè τελέαται, ἐξαλέαται. Vi. l. 1. c. 11. nota 3. in exemplo tertij gradus.

3

Contractorum in εῖν Dores, mutantes vocem, prout mutant & * barytona in ειν, circumflexum mutant in acutum: ùt ἐπιτελεῖν *perficere*, ἐπιτελέν.

*Vi. excep. 4 de desinentibus in ν.

4

Contracta in ν Iones, Attici, Dores & Poëtæ, immutantes vocem, prout immutant & * barytona in ν, circumflexum mutant similiter in acutum: ùt ἀρεῦν, Ionicè ἀρέμεν, Atticè & Doricè ἀρέσθαι, Poëticè ἀρέμμεναι.

*Vi. excep. 1 de desinentibus in ν.

Solummodò contracta in εῖν Iones interdum sic mutant, ut mutatione facta penultima non corripiatur: unde & tum illi accentum non mutant: ut ἀλεξεῖν, ἀλεξέμεν.

5

5

Contractorum in ν Æoles unâ cum voce mutant & tonum & toni locum: ut φιλεῖν amare, γελᾶν ridere, ὑ ψοῦν evehere, Æolicè φίλλω (& φίλεις) γέλαις, ὔ ψοις & ἴ ψοις.

Specialiùs.

De temporibus desinentibus in ν.

Primò,

Quòd temporum desinentium in ν Iones, *quoties libet, sublato è diphthongo ι vel υ, & με ante ν inserto, si παροξύτονα fuerint, tonum promoven: si περισπώμενα, circumflexum in acutum mutant: ut ἁρπάζειν, venari, ἁρπάζω, φαγεῖν φαγέμεν, edisse.

Pindarus. Κερδέων χὴ μέζον ἁρπάζεμεν. i. Lucrorum oportet certum modulum sectari.

*Interdum quidem in contractis in σῖν aliter faciunt (pa 181) ut & in temporibus in ειν non contractis, sicut in excep. 3.

Secundò,

Quòd eadem ab Ionibus alterata Attici & Dores, tum addito αι, ut & Poëtæ tum posteà, inserto μ, intepenacuunt: ut ἁρπάζω, Atticè & Doricè ἁρπάζομαι, Poëticè ἁρπάζεμμαι.

Tertiò,

Quòd περισπώμενα in ειν non contracta Iones interdum, inserentes ε, penacuunt: ut τυπεῖν, φαγεῖν, τυπέειν, φαγέειν.

Phocyl. Μέτρῳ μὲν φαγέειν χὴ πίνειν, μυθολογεῖν τε. i. Mensurâ quadam ede & bibe, & fabulas narra.

Quartò.

Quòd Dores, pro more ſuo è deſinentium in *σιν*, ſyllaba ultima tollentes iota, tonũ τῆς θειωμένων mutant in acutum, τῆς παροξυτόνων * interdum in circumflexum: ut φαγεῖν φαγέν · δώσιδν δώσειν.

* *Interdum dico. Vi. l. 1. c. 13. re. 2. in excep. 1.*

Quintò.

Quòd Æoles, ut contractorum, ita & nonnunquam barytonorum θειωμένων, exeuntium in *ν*, tonum & mutant & retrahunt: ut λαβεῖν, *accepiſſe*, Æolicè λάβεν.

Item de temporibus exeuntibus in αι

Excipe primò,

Quòd tempora deſinentia in *ναι* (excepto aoriſto primo activo, cùm deſinit in *ναι*) penultima correpta (ſi priùs correpta non ſit) & mutato *ναι* in *μι*, Iones, utcunque ea ſe priùs habuerint, παροξυτονοῦσιν, Attici etiam & Dores, tum addito *αι*, περισπαροξυτονοῦσιν · ut δοῦναι, παφεῖναι, *dediſſe, nutritum eſſe*, Ionicè δόμι, παφέμι, Atticè & Doricè δόμιαι, παφέμιαι.

Duplaxat

Aoriſtorum paſſivorum penultima interdum in hac mutatione non corripitur: unde & tum Iones nec tonum mutant: ut παφεῖναι, παφεῖμεν.

Excipe ſecundò,

Quòd θειωμένα in εια, non contracta, Iones inſerto ε, ſublatóque iota περισπαροξυτονοῦσιν · ut δανεῖα, Ionicè δανέεα.

Theocrit.

Theocrit. Αὐτοῖσιν ναύτῃσιν ὀϊομένοις θανέεσθαι. i. *Ipsis nautis putantibus se morituros.*

Excipe tertiò,

Quòd Æoles in verbis quintæ conjugationis, quæ in perfecto indicativo activo mutant ε futuri primi in α, perfectum & pluſquamperfectum infinitivi modi paſſivi, mutato α in ο, πεπαροξυτονοῦσιν· ut τείρω τερῶ τέταρκα μείρω μερῶ μέμαρκα, in infinitivo paſſivo communiter τετάρθαι, μεμάρθαι, Æolicè τέτορθαι, μέμορθαι.

Excipe quartò,

Quòd ijdem Æoles perfectorum & pluſquamperfectorum, communiter exeuntium in ορθαι, tonum itidem retrahunt: ut ἐγρηγόρθαι (ab ἐγρηγόρω, inquit Euſtathius, ἐγρήγορκα, ἐγρηγόρμαι) Æolicè ἐγρήγορθαι.

Il. κ. Φθέγγεο δ' ἧχεν ἴοντα, καὶ * ἐγρήγορθαι ἄνωχθι. i. *Dic quocunque iveris, & vigilare jube.*

* *Sic habetur in exemplaribus probatiſſimis.*

Hactenus fuerunt excipienda. Sequitur notandum.

Nota igitur,

Quòd in temporibus modi infinitivi compoſitio tonum nunquam aut mutat, aut è loco removet: *ut ἔχειν καταχεῖν, καὶ πεφυκέναι, δρεῖν ἐξδρεῖν, καὶ παρεῖναι

* *V. c. 11. in nota margini li in excep. ſextam.*

Philemon. Πάντ' ἔστιν ἐξδρεῖν, ἐὰν μὴ τὸν πόνον φεύγῃ τις. i. *Licet omnia invenire, modò quis laborem non fugiat.*

Antiſthenes. Ὥσπερ αἱ ἑταῖραι τἀγαθὰ πάντα δίκην ταῖς ἐραστοῖς παρεῖναι, πλὴν νοῦ καὶ φρονήσεως· οὕτω καὶ οἱ κόλακες, ὅσοις συνεῖσιν. i. *Quemadmodum meretrices omnia bona optant adeſſe amatoribus præter intellectum & prudentiam: ſic & adulatores eis, quibuſcum verſantur.*

CAPVT. II.

De accentibus participiorum.

1 RAtionem tonorum in omnibus casibus participiorum, præterquam in recto singulari, docuit hujus libri caput secundum.

2 Accentum fœminini & neutrius generis in recto singulari participiorum docuit caput tertium.

3 Participia in masculino recti singularis imitantur tono (tum quod ad * sedem, tum quod ad speciem attinet) primam personam singularem illius temporis verbi, unde formata sunt: ùt τύπτω, τύπτων, τυπτῶ, τυπτῶν, οἰμὶ, ὤν.

* *In sidente scilicet eidē vocali aut illi, in quam mutatur.*

Solummodò partim { *Adde.* *Excipe.* *Nota.*

Adde in genere,

Additamenta. Quatenus licet per accentuum leges generales.

Adde in specie,

1 Quatenus per primi libri capitis secundi articulum septimum: ùt πίπτομαι, τυπτόμενος.

* *V. l. 1 c. 13 nota generali 6.*

2 Quatenus per ejusdem libri capitis decimi tertij regulam primam: ùt ἐξώρυξα, *effodi*, * ἐξορύξας, *effodiens*, seu, *qui effodit.*

Excipe

Excipe primò,

Quòd præsentis temporis participium in verbis contractis post contractionem paret regulis de contractione: de quibus libro primo capite 14. ut πλέων (à πλέω) contractione facta πλῶν.

Duntaxat

Hujusmodi contractum participium, ortum à verbo secundæ conjugationis contractorum, apud Poëtas, post syllabam brevem ο, post longam ω inserto, redit ad tonum primæ singularis præsentis indicativi non contractæ: ut λαμπετόωσ (à λαμπετάω) *splendens*, ὁρόων (ab ὁράω) *videns*, πλόων (à πλέω) *saliens*, μαιμόωσ (à μαιμάω) *properans*, Poëticè λαμπετάων, ὁράων, πλώων, μαιμώων.

Excipe secundò,

Quòd participium perfecti & plusquamperfecti temporis passivum semper παροξυτονεῖται· ut à σεσόφισμαι, τέτυμμαι, σεσοφισμένοσ, τετυμμένοσ.

Phocylides. Βέλτερόσ ἀλκήεντοσ ἰὼν σεσοφισμένοσ ἀνήρ. i. *Vir sapiens robusto est præstantior.*

Duntaxat

Æoles abjecto augmento idem πεπαροξυτονοῦσι. Sic pro βεβλημένος, δεδμημένος, ἐσθημένος, ἐφθιμένοσ, dicunt βλήμενοσ, δμῆναι, ἕσθμενοσ, φθίμενοσ.

Excipe tertiò,

Quòd participium perfecti, & plusquamperfecti temporis cùm activum cum medium semper ὀξυτονεῖται: ut τετυφὼς, τετυπὼς, ἑστηκώς.

Amphis. Ἐπὶ τῆς μαθήματος ἕρπουσα νοῦς.
Αὐτῆς λέληθε δ' ἀμπλέων τὰς συμφορὰς. i. *Mens ejus (scilicet artificis) defixa in artis studio clàm & sine sensu prætervehitur calamitates.*

Duntaxat

Æoles & in his accentum retrahunt, interdum etiam σ mutato in ν: ùt τετυφὼς, Æolicè τετύφων· ἑστὼς, βεβὼς per syncopen pro ἑστηκὼς, βεβηκὼς, Æolicè ἕστως, βέβως.

Excipe quartò,

Quòd in participio aoristus secundus activus, & uterque passivus etiam ὀξυτονεῖται· ùt τυπὼν, θεὶς, δοὺς, τυφθεὶς, τυπεὶς.

*V. l. 1. c. 2. art. 10. & c. 3. art. 1. & 2.

Sotades. Σοφοκλῆς ῥᾶγα * φαγὼν σταφυλῆς πνιγεὶς τέθνηκε. i. *Sophocles acino uvæ deglutito suffocatus interijt.*

Excipe quintò,

Quòd etiam præsentis temporis participium tum verbi κίω, tum omnium verborum in μι activum etiam ὀξυτονεῖται· ùt κιὼν *vadens*, ἰὼν *vadens*, πθεὶς, ἱστὰς.

Duntaxat

1

Penacuitur ἴσας, *sciens*, ab ἴσημι, ἀγάγας, *ducens*, formatum (*meo judicio*) ab inusitato ἀγάγνυμι, & γήρας, *senescens*, ab antiquo γήρημι.

2

Æoles hîc etiam tonum retrahunt: ùt pro πθεὶς, φιλεὶς, νοεὶς, dicunt πόθεις, φίλεις, νόεις.

Excipe sextò,

Quòd participium compositum, deductum à tempore

pore, in quo compositio tonum retraxit, non sequitur tempus compositum, sed simplex: * ùt εἰμὶ ὤν, πάρειμι παρὼν, non πάρων.

Eschylus. Α" δεῖ, παρὼν φρόντιζε, μὴ παρὼν ἀπῇς. i. *Quæ opus sunt præsens cura, nè præsens sis absens.*

Hactenus excipienda. Sequitur notandum.

* *Verba modi infinitivi et participia hoc habent commune quòd neq; prosthesis, neq; compositio eorũ tonum unquam retrahunt. V. p. 46, 121.*

Nota igitur,

Participia nonnulla verbis adscribi, quæ reverâ ab illis non formantur, sed à tempore inusitato alius verbi inusitati.

Sic verbi θνήσκω participium præsentis temporis est non modò θνήσκων paroxytonum, sed & τιθνάς oxytonum; sed formatum ab inusitato τίθνημι, ùt & νοεὶς, φιλεὶς ab inusitatis νόημι, φίλημι.

Sic κεχλήγων κεχλήγοι (apud Homerum) *clangens vel latrans* refertur ad χλάζω, quod tamen necesse est fiat à κεχλήγω, licet prorsus inusitato.

Caput 12.

De accentibus præpositionum.

Præpositiones omnes (exceptis, [a] quæ accentum nullum habent) ὀξυτονοῦνται ùt ὑπὲρ· πρὸ ἐμοῦ· &c.

Sosiades. Θνῆσκε [b] ὑπὲρ πατρίδος. i *Pro patria morere.*

Orpheus de Deo. —— Ἐξ ὑπάτου κραίνει πρὸ πάντ' ἐν τάξει. i. *Ex alto imperat supra omnia in ordine.*

[a] *Quæ habeant nullũ, v. l. 1. c. 4. art. 6.*

[b] *V. l. 1. c. 2. art. 10 & c. 3 art. 1. & 2.*

Excipe

Excipe primò,

Quòd, cùm per anastrophen casualibus suis vocibus postponuntur, tum tonum retrahunt: ùt Ἡ ἔρακλέης πέρι, *de Hercule*, θεῶν πάρα, *à dijs*.

Theognis. Ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἄπ' ἐσθλὰ μαθήσεαι. i. *A bonis bona disces.*

Duntaxat

1

Cùm inter præpositionem sic postpositam & verbum alia vox interponitur, tum * interdum tonum retinet non retractum: ùt Τῷ δ' ὅτι Τυδείδης ὦρτο.

* *Sed non (quod innuit Bailius) semper. V. exem. prius.*

2

Cùm pręponitur adjectivo, quod cohæret cum substantivo, cui sic postponitur, tum nec tonum semper retrahit.

Il. ο. Ἤγαγον ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος. i. *Duxit ex Ephyra à fluvio Selleente.*

3

* *Ne coincidat cum* ἄνα, *ô rex, &* νὴ, *Jovem, si Bailio credimus.*

Præpositiones ἀνὰ & διὰ propter * nullum anastrophen tonum unquam retrahunt.

4

Æoles, qui in cęteris orationis partibus toties tonum retrahunt, in præpositionibus utcunque postpositis nunquam retrahunt.

Excipe secundò

Quòd, cùm per apocopen usurpantur ἀνὰ pro ἀνάσσα, ἀπὸ pro ἄποθεν, vel pro ἄπεστι, ἐνὶ, ὅπι, μέτ, ἀμφὶ, περὶ, ὑπὸ pro ἔνεστι, ἔπεστι, μέτεστι, πάρεστι, περίεστι, ὕπεστι, tum etiam tonum retrahunt: ùt ἄνα, *surge,*

surge, ἄπο πατρίδος, *procul à patria*, & ἄπο *abest* ἔνι *ineſt*, ἔνι *ineſt*, μέτα *verſatur inter*, πάρεϛι, *adeſt*, πάρα, *ſupereſt*, ὕπο *ſubeſt*.

Proverbium. Ἐγγύα, πάρα δ' ἄτη. i. *Sponde, præſtò verò eſt detrimentum.*

Caput 13.

De accentibus adverbiorum.

Regula 1.

ADverbia orta ab adjectivorum genetivis pluralibus (oriuntur autem innumera) ſequuntur accentum originis ſuæ: ùt αἰχρῶν, καλῶν, βραδέων, ταχέων, αἰχρῶς, καλῶς, βραδέως, ταχέως.

Sophocles. Ζῆν αἰχρὸν αἰχρῶς τοῖς καλῶς πεφυκόσι. i. *Turpe eſt honeſto loco natus turpiter vivere.*

Iſocrates. Βουλεύου μὲν βραδέως, ἐπιτέλει δὲ ταχέως τὰ δόξαντα. i. *Conſulta quidem tardiùs, ocyùs verò perfice, quæ ex conſilio decreveris.*

Duntaxat } *Excipe.*
partim } *Nota.*

Excipe primò,

Αὐτάρκως, *ſufficienter*, κακοδαίμως, *malignè* deducta à genetivis αὐταρκῶν, κακοδαιμῶν· niſi velimus

hæc

hos genitivos debere potiùs penacui, ſicut * εὐήθων, σωφρόνων, à quibus & ſimilia adverbia, εὐήθως ſimpliciter, σωφρόνως pro more.

* V.l.1.c.14. reg.2. excep.3.

Excipe ſecundo,

Quòd Dores omnia hoc genus adverbia, in dialecto communi θελατώμενα, in ſua παροξυνομένην ut καλῶς, σοφῶς, Doricè κάλως, σόφως.

Excipe tertiò,

Quòd ijdem multa, in communi παροξύτονα, in ſua θελατῶσι. Sic pro παντῶς, ὅτως, αὐτομάτως dicunt παντῶς, ὅτῶς, αὐτομάτῶς.

Hactenus excipienda.

Nota,

Quòd Iones adverbia, in dialecto communi deducta à genitivis contractis, in ſua ab eiſdem deducunt ante contractionem: ut ἀληθέων, ἀτρεκέων, communiter ἀληθῶς, ἀτρεκῶς, Ionicè ἀληθέως, ἀτρεκέως.

Phocylides. Μὴ πίσευε τάχιστα, πρὶν ἀτρεκέως πέρας ὄψει. i. *Ne citò credas, priuſquam exitum perſpexeris.*

Regula 2.

Nomina adjectiva neutra adverbiaſcentia (ſæpenumerò autem adverbiaſcunt idq; tum ſingularia, tum pluralia) quod ad tonum attinet, non mutantur: ut ταχὺ, ἡδὺ, τάχιστα, ἥδιστα, *celere, ſuave, celerrima, ſuaviſſima*, ſunt adjectiva; ſed ſunt & adverbia, ſonantia *celeriter, ſuaviter, celerrimè, ſuaviſſimè.*

Excipe

Excipe

Attica quædam: qualia sunt ἄλνδις (verè) ὄντως (idoneè, de industria) ab ἀληθὴς, ὄντως verum, idoneum.

Theocr. Idyl. 7. Ὡς ἐφάμιλλω ὄντως. i. *Sic dixi de industria.*

Regula 3.

Adverbia exeuntia in θεν & θι imitantur tonos originis suæ: ùt γαῖα terra, γαίηθεν è terra, ἀγρὸς ager ἀγρόθεν & ἀγρόθι ex agro, γῆ γῆθεν.

Γῆθεν πρὸς αὐτὸν τ' θεὸν καὶ πατέρα. i. *A terris ad ipsum Deum et patrem (proficiscor) inquit amicitiæ ad hospitem apud Cyrum Theodorum.*

Duntaxat adde

Quatenus licet per leges generales toties jam inculcatas. Hinc enim ab ἀρχὴ fit ἀρχῶθεν, *à principio*; à ποῦ (*unde*) πόθεν, *unde*; à πᾶν *omne*, πανταχόθεν *undique*; in omnibus toni loco retento, sed in primo [a] acuto mutato in circumflexum, in duobus posterioribus [b] circumflexo mutato in acutum.

[a] *V. l. 1. c. 13. reg. 2.*

[b] *V. l. 1. c. 2. art. 8, & 14*

Regula 4.

Adverbia Attica in iota desinentia ὀξυτονοῦνται ùt νυνὶ· δεῦρὶ· ἐνθαδί· Atticè pro νῦν, δεῦρο, ἐνθάδε, *nunc, hûc, hîc.*

Aristophanes. Χωρεῖτι δευρὶ καὶ μάχου * τουτωῖ. i. *Accedite hûc, & cum hoc homine pugnate.*

[*] *V. c. 2. notâ generali 7.*

Regula 5.

Adverbia verbalia in εον παροξυτονοῦνται ùt λεκτέον, *dicendum est*, γραπτέον, *scribendum est.*

Plato,

Plato, ut citatur à Theodoreto. Καλῶν δὲ αἴτιον φάναι τὸν θεὸν, ἀγαθὸν ὄντα, διαμαχητέον παντὶ τρόπῳ. 1. *Omni modo pugnandum est, ne Deus, qui bonus est, dicatur causa malorum.*

Socrates, ut citatur à Stobæo, Οὔτε νεῶν ἐξ ἑνὸς ἀγκυρείου, οὔτε βίον ἐκ μιᾶς ἐλπίδος ὀρμιστέον. 1. *Neque navem unica anchora, neque vitam unica spe fultam esse oportet.*

MVSEVM BRITANNICVM

CAPVT 14

De accentibus Conjunctionum.

Conjunctio dubitativa ἆρα (*num*) περισπᾶται, illativa verò ἄρα παροξύνεται.

Xenophon in 4 τῶν Ἀπομνημονευμάτων. Ἀνθρώποις δὲ ἐξεῖναι, ὃν ἄν τις τρόπον βούληται, χρῆσθαι; Οὐκ. 1. *Num hominibus uti licet, quo quis modo velit? Non.*

Phosidippus, vel (ut alij volunt) Crates. Ἦν ἄρα τῶν πάντων τὸ λῷστον μὴ γενέσθαι Μήπω, μὴ θανεῖν αὐτίκα πολλῶν. 1. *Hoc igitur est omnium optimum vel nunquam natum esse, vel natum statim emori. De reliquarum conjunctionum, sicut etiam adverbiorum reliquorum tonis partim facilius, partim certius ex usu constare potest, ut & ex Lexico, quàm ex ullis præceptis.*

FINIS.

Evolvi, hunc libellum περὶ Ὀρθοτονίας inſcriptum. Quod alij in eo approbârunt, comprobo. Tractatus quidem acutus: Author gravis: labor circumflexus. Quare in communem Græcæ linguæ ſtudioſorum uſum & utilitatem

Imprimatur.

Edoardus Martin ex

Aedibus Londinenſibus

Idibus Ianuarij. 1629.